

Mister și romantism în strălucitoarea epocă victoriană

Sezonul otrăvit

TASHA ALEXANDER

Table of Contents

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

MULȚUMIRI

TASHA ALEXANDEI

*Sezonul
otrăvit*

Traducere din
limba engleză
MARINA RADU

Tasha Alexander a studiat engleza la Universitatea din Notre Dame, Indiana. După absolvire, a călătorit câțiva ani, stabilindu-se în cele din urmă în Tennessee. A debutat „memorabil” (Booklist)

în 2005 cu romanul *And
Only to Deceive*.

*I
Xar
c
pref
să i
se*

cite

ÎN SFÂRȘIT, SECRETUL S-A AFLAT

În sfârșit secretul s-

a aflat, cum e și firesc
să fie,

Savuroasa poveste-i
coaptă s-o spun unei
prietene dragi mie;

La o ceașcă de ceai,
la o șuetă... limba se
dezleagă;

Cum bine știe
lumea-ntreagă, nu iese
fum fără foc, dragă!

În spatele
cadavrului din lac
sau al fantomei cu
lanțuri la picioare,

Al doamnei ce
dansează ori al
bărbatului ce-a
pierdut socoteala la
pahare,

Sub privirea

ostenită, o criză de
migrenă sau oftat

Ascuns bine
ochiului, stă negreșit
un păcat.

Iar vocea cristalină
ce se-nalță-n slavă-n
mănăstire,

Parfumul rozelor,
urmele din hol și-o

furișată privire,
Meciurile de
crochet, vara, o
strângere de mână,
tusea, sărutul,
Învăluie un secret
urât, ce-și păzește
bine conținutul.

W.H.Auden

1

În timpul sezonului londonez ajungi să depinzi de câteva lucruri: o copleșitoare năvală de invitații, prieteni a căror loialitate devine suspectă și cel puțin un pretendent

deosebit de insistent. Iar anul acesta n-avea să fie o excepție.

Pentru că se încheiase de curând perioada de doliu după soțul meu, Philip, viconte de Ashton, m-am hotărât să adopt o atitudine hedonistă față de societate, ceea ce ar fi

implicat, mă gândeam
eu, să refuz toate
invitațiile, în afară de
cele mai tentante, și să
mă feresc de
cunoștințele nesuferite.
Și astfel aș fi putut să
mă bucur de lunile de
vară, în loc să mă târâi
din petrecere în
petrecere, ca un cadavru

ambulant, și să mă trezesc subiect de bârfă, de care nu se mai satură barbarii ăștia tineri.

Dar mi-am dat seama aproape imediat că teoria mea era greșită. Faptul că am refuzat să merg la petreceri n-a avut efectul scontat. În loc să mă șteargă de pe

listele de oaspeți,
oamenii au crezut că
sunt atât de solicitată,
încât alegeam să
particip doar la cele mai
selecte evenimente; or,
se știe că cea mai bună
modalitate de a-ți spori
numărul de invitații
este crearea unei
impresii de

popularitate. Așa că pentru scurt timp – foarte scurt timp – m-am bucurat de mare stimă printre semenii mei.

Mă aflam acasă la lady Elinor Routledge, una dintre cele mai distinse gazde din Anglia, bună prietenă

cu mama. Adică, prin definiție, poziția în societate a cuiva o interesa mai mult decât orice pe lume. În ciuda acestui fapt, m-am hotărât să merg la petrecerea organizată de ea în grădină, din două motive. În primul rând, voiam să-i văd

trandafirii despre care se spunea că n-au pereche în Anglia. În al doilea rând, speram să-l întâlnesc pe domnul Charles Berry, un tânăr a cărui prezență în oraș a stârnit vâlvă printre aristocrați. Trandafirii au fost peste așteptări; din păcate, domnul nu.

Când intri în grădina
de la Meadowdown, te
trezești transpus din
cumplita căldură a
străzilor londoneze într-
o oază somptuoasă.
Pentru petrecere au fost
așezate, de-a lungul
gardului viu, printre
copaci și straturi de
flori, încântătoare

corturi țuguiate cu
băuturi răcoritoare și
gustări, iar muzica
interpretată de o
orchestră mică susura
prin întreaga grădină.
Tinerele doamne se
foiau peste tot în
rochiile lor strălucitoare
pentru a fi admirate,
întrecându-se cu

frumusețea florilor și câștigând de cele mai multe ori. Domnii, în fracuri negre, erau foarte eleganți și le ofereau tovarășelor lor înghețată, căpșuni și alte asemenea delicatese la care acestea poșteau. *Et in Arcadia ego*. Într-un astfel de cadru îți puteai

imagina cu ușurință un
prinț numai bun de
însurătoare, curtenitor și
degajat, care să-și
reverse grațios
mărinimia asupra celor
din jurul său. Numai că,
în ziua respectivă, la
petrecerea lui lady
Elinor nu se afla un
astfel de prinț. Singurul

prinț prezent – dacă se poate numi astfel – era o cumplită dezamăgire.

Idealurile romantice care-l aureolează pe moștenitorul unui tron se spulberă, de obicei, la un examen mai serios. Iar în cazul lui Charles Berry, respectivele idealuri nu rezistau nici

măcar în fața unui examen superficial. Nu avea o înfățișare neplăcută, dar manierele îi erau oribile, iar dacă ai fi spus că are tendința de a bea mai mult decât se cuvine, ai fi dat dovadă de foarte multă diplomație. Tinerele

care-i urmăreau fiecare gest cu admirație ignorau însă acest lucru, captivate fiind de ideea de a se căsători cu cineva din familia regală. Situația devenea însă și mai ridicolă dacă luai în considerare faptul că tronul la care aspira domnul Berry

nici nu mai exista
măcar.

— Speram că-i mai
frumos.

Cécile du Lac își
forma foarte repede
opiniile asupra
oamenilor și și le
schimba extrem de rar.
Ne cunoșteam de mai
puțin de un an, dar a

devenit, aproape din clipa în care am întâlnit-o, una dintre cele mai apropiate confidente ale mele, deși era mai degrabă de vârstă mamei decât de a mea. Iar după ce l-a mai privit, a continuat:

— Și-i lipsește total spiritul generos pe care

te-aștepți să-l găsești la un monarh. Dacă nu-și poate dovedi legătura directă cu Ludovic al XVI-lea și cu Maria Antoaneta, n-o să i se acorde nici pe departe cinstirea pe care o așteaptă.

Aproape imediat după moartea fiului și

moștenitorului lui
Ludovic al XVI-lea într
o închisoare franceză în
timpul revoluției, a și
început să circule
zvonul că băiatul ar fi
scăpat. Acum, la
aproape un secol după
evenimente, tot apăreau
diverși domni care
pretindeau că sunt

descendenții lui
Ludovic-Carol. Charles
Berry era cel mai recent,
iar povestea sa era
împănătă cu suficiente
detalii pentru a-i
convinge pe membrii
supraviețuitori ai
familiei de Bourbon să-l
accepte ca stră-
strănepotul Delfinului.

— Nu-l judecați prea aspru, îi spuse lady Elinor, făcând un gest grațios, menit nu atât să-i sublinieze cuvintele, ci să-i etaleze splendidul inel cu rubin de pe mâna dreaptă. A dus o viață foarte grea.

— Îl cunoașteți bine?
am întrebat-o.

— A fost la Oxford cu fiul meu, George, deși nu au frecventat aceleași cercuri. George a fost întotdeauna foarte serios. Seamănă cu tatăl său.

Soțul lui lady Elinor, domnul John Routledge, fusese un bărbat înțelept și fără

umor, ministru de
Finanțe până la moartea
sa, survenită acum
câțiva ani. George, care
era mult mai mare decât
sora sa, lucra în
diplomație și stătea în
India de atât de mult
timp, încât nici nu-mi
mai aminteam bine cum
arată.

— Veniți să vă prezint. Veți vedea că domnul Berry este încântător.

Domnul cu pricina stătea nu departe de noi, înconjurat de câteva fete numai bune de măritat, ale căror mame vegheau ca niște șoimi, de la o distanță sigură,

încercând să aprecieze
care dintre fiicele lor
atrăgea cel mai mult
atenția presupusului
moștenitor al Casei de
Bourbon. Mă întrebam
dacă vreuna dintre ele s-
a gândit, preț de o clipă
măcar, ce s-ar întâmpla
dacă ar deveni într-
adevăr soția unui astfel

de bărbat. Niciuna n-a încercat să-și ascundă însă iritarea când lady Elinor l-a luat de acolo.

— Cum vi se pare Londra? l-am întrebat după ce au fost făcute prezentările.

— E un oraș minunat. Dar trebuie să recunosc că mi-e dor de

Paris. Sper foarte tare
că-mi va fi redat tronul.

— Adevărat,
domnule Berry? l-a
întrebat Cécile
neîncrezătoare. Habar
nu aveam că cea de-a
Treia Republică e în
pericol de a fi înlocuită
de monarhie.

— Franța trebuie să

se considere o țară
norocoasă că vă are, a
intervenit lady Elinor.

— Nu e imposibil.
Bineînțeles că eu nu
vreau neapărat, dar dacă
se dovedește că e voința
poporului... A lăsat
propoziția neterminată
și m-a privit de parcă ar
fi vrut să-mi aprecieze

valoarea.

Dumneavoastră, lady
Ashton, ați fi o
adevărată bijuterie la
orice Curte.

— Mă flatați.

Am văzut o undă de
nemulțumire trecând
fugar peste fața lui lady
Elinor și mi-am dat
seama că și ea căzuse în

capcana căutării unui
soț de os domnesc
pentru fiica sa. Isabelle
era o fată dulce, a cărei
ieșire în societate
avusese loc cu un an în
urmă. Nu era drăguță,
nu în termeni clasici,
dar avea ochi
strălucitori și un zâmbet
spontan care îi atenua

destul de mult
imperfecțiunea
chipului. Mărturisesc că
am fost surprinsă de cât
de mult s-a maturizat în
ultimul an. Dispăruse
cu totul copila care se
ținea mereu după mine
când mi-am făcut eu
debutul în societate,
rugându-mă să-i

povestesc despre baluri
și petreceri. În cazul în
care mai păstra ceva din
idealurile romantice pe
care le avusese ca fetiță,
o aștepta o mare
dezamăgire dacă nu
reușea să-și convingă
mama că domnul Berry
nu era pretendentul
potrivit. M-am hotărât

să îndrept discuția într-o cu totul altă direcție și m-am întors spre gazda mea.

— L-ați văzut astăzi pe domnul Bingham?

— A venit acum mai puțin de o jumătate de oră, mi-a răspuns lady Elinor. Dar trebuie să vă avertizez că nu e prea

politicos în conversație.

— Știu bine. Dar are o cupă din argint pentru libații – un fel de vas antic grecesc folosit pentru a aduce ofrande zeilor – care are niște decorațiuni superbe: Atena, Dionysos și Ares în care trase de Nike înaripate.

— Ce-i aia Nike?

întrebă Lady Elinor.

— Victoria. Poate că ați văzut Victoria din Samothrace, la Luvru.

— Ah, da. Ce... interesant că știi astfel de lucruri.

— De trei luni tot încerc să-l conving pe domnul Bingham să mi-

o vândă și n-am auzit
aproape niciun cuvânt
civilizat de la el.

— Sunteți
colecționară? m-a
întrebat domnul Berry.

— Răposatul meu soț
era și a făcut numeroase
donații la British
Museum. Eu îi continui
munca, deși recunosc că

nu mi-e întotdeauna
ușor să mă despart de
lucrurile pe care le-am
achiziționat. Dar acum,
doresc acest *phiale*
pentru muzeu. E prea
important pentru a sta
într-o casă particulară.
Speram să-l pot
convinge pe domnul
Bingham să-l doneze el,

dar nu se poate.

— Ce inteligentă ești!
exclamă lady Elinor și
apoi se întoarse spre
domnul Berry. Lady
Ashton e o adevărată
savantă.

— Categoric că ați
renunțat la gândurile
studioase în perioada
sezonului monden, mi

s-a adresat el.

— Studiul limbii elene, domnule Berry, este cel ce mă ajută să trec prin această perioadă.

A scos un mormăit nemulțumit, iar lady Elinor a zâmbit, convinsă că eticheta de „savantă” era suficientă

pentru a-l descuraja să se arate *prea* interesat de mine. Speram să aibă dreptate.

— Vorbiți aproape ca un englez, *monsieur* Berry, spuse Cécile. Mă așteptam să fiți mai... francez.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a

tinereții în Statele Unite.
Nu am vorbit franceza
nici măcar acasă. Tatăl
meu m-a trimis la
Oxford, la universitate,
și de atunci locuiesc în
Anglia. A fost un om
foarte discret și nu a
vrut niciodată ca
adevărata identitate să-i
fie făcută publică. I-am

respectat dorința cât a trăit, dar acum, după ce a murit, cred că e timpul să-mi revendic moștenirea. Și apoi, apropiindu-se mai tare de Cécile, a continuat cu voce scăzută: Sunt cum nu se poate mai mișcat la vederea cerceilor dumneavoastră. Înțeleg

că i-au aparținut dragei
mele *arrière-grand-mère*.

— Așa e, domnule, și
m-am gândit că se
cuvine să-i port la
întâlnirea cu
moștenitorul tronului
Bourbonilor. Maria-
Antoaneta îi purta când
a fost arestată la
revoluție.

— Ce mult mi-aș dori să-i pot atinge.

S-a apropiat și mai tare și, o clipă, am crezut că va întinde mâna. Isabelle, care fusese convocată lângă mama ei, s-a încruntat.

— Adică a fost arestată cu ei în urechi? a întrebat ea. Nu vă e

teamă că vă poartă
ghinion?

— Deloc, răspunse
Cécile.

— Dar poate că
transmit un blestem, ca
soarta tragică a celei care
i-a avut să urmărească
pe oricine-i poartă,
insistă Isabelle cu un
presentiment dramatic.

— Vă asigur,
mademoiselle, că n-am
nici cea mai mică
temere, spuse Cécile,
ridicând din umeri.

— De unde-i ai,
Cécile? am întrebat-o.

— I-a cumpărat
fratele meu pentru
logodnica lui. Din
nefericire, fata a murit

înainte de a se căsători și atunci el mi i-a dat mie.

— A murit înainte de căsătorie? am întrebat. Precis că a fost blestemată.

— Nici vorbă. Claudette a fost o persoană bolnăvicioasă cu mult înainte să-i dea Paul cerceii.

Chiar dacă o
număram pe Cécile
printre prietenele mele
cele mai dragi, povestea
fratelui ei, alături de alte
zvonuri vagi, cum că
strămoșii lor au
simpatizat cu monarhia
în timpul revoluției,
erau cam singurele
lucruri pe care le știam

despre familia sa. Era văduvă, ca și mine, dar soțul îi murise cu mai bine de treizeci de ani în urmă. În primul rând, asta ne-a și apropiat — nu doar faptul că ne-am pierdut amândouă soții, ci și că nu-i mai jeleam.

— Eu nu cred că i-aș

purta, mai spuse
Isabelle. Sunteți
curajoasă.

— Un simplu
blestem n-o oprește pe
m a d a m e du Lac,
intervenii Colin
Hargreaves,
îndreptându-se spre noi
sigur pe el, cu un
zâmbet larg pe față.

Oare mă înșală privirea?
Sau e adevărat că
plăcerile sezonului
monden au reușit s-o
ademenească pe lady
Ashton să le părăsească
pe cele ale Greciei?

— Colin! am
exclamat eu, simțind o
reală plăcere când și-a
trecut buzele peste

mâna mea înmănușată,
iar obrazii mi s-au
îmbujorat când ni s-au
întâlnit privirile. Mi-ai
scris că vei fi la Berlin
până săptămâna
viitoare.

— Mi-am terminat
treburile mai repede
decât mă așteptam. Am
trecut pe la tine, în

Berkeley Square, acum
mai puțin de o oră, dar
majordomul mi-a spus
că te-aș putea găsi aici.
Lady Elinor a fost foarte
amabilă și m-a primit
fără invitație.

Călărise mult și avea
fața bronzată de la
soarele verii.

—

Sunteți

întotdeauna bine venit
în casa mea, domnule
Hargreaves, spuse
gazda noastră, vizibil
ușurată că a apărut un
alt gentleman, în afară
de domnul Berry, care
să-mi acorde atenție. Îl
cunoașteți pe domnul
Berry?

— Da, am fost

împreună pe continent
astă-primăvară.

Acest lucru m-a
surprins. În niciuna
dintre scrisorile pe care
mi le trimisese în
ultimele luni, Colin nu
l-a menționat nici măcar
o dată pe domnul Berry,
iar acesta din urmă nu
mi se părea deloc genul

cu care să-și petreacă
vremea un bărbat
precum Colin.

— Lady Elinor,
puteți să-mi arătați unde
este crușonul? întrebă
Cécile cu un început de
zâmbet viclean pe buze.

— Pot să vă aduc eu,
madame du Lac? întrebă
Colin.

— *Non, merci,*

monsieur Hargreaves.

Mi-ați zădărnici în totalitate intenția, spuse ea lovindu-l ușor peste braț cu evantaiul și întorcându-se apoi spre domnul Berry. Ia dumneavoastră, domnule, veniți cu noi. Aș vrea să-mi spuneți

mai multe despre
planurile pe care le
aveți în legătură cu
Franța.

Isabelle a rămas o
clipă în urmă, dar o
privire iute aruncată de
mama sa a făcut-o să
pornească în urma
grupului.

— Niciodată n-o să

fiu în stare să-i
mulțumesc îndeajuns
lui Cécile pentru că se
străduiește mereu să mă
lase singur cu tine, îmi
spuse Colin, sărutându-
mi din nou mâna îndată
ce au plecat ceilalți. Deși
aș prefera un loc mai
intim, bineînțeles. Și cel
mai mult mi-aș dori să

te iau în brațe.

— Să nu-ndrăznești!
i-am răspuns, dorindu-
mi totuși s-o facă,
simțind încă pe mână
adăstarea buzelor lui
calde. Dar cred că-i mai
bine să nu provocăm un
scandal acum, la
începutul sezonului.
Ești liber astă-seară, la

cină?

— Din păcate, nu.
Am primit o altă
invitație.

— Altă invitație?

— Sunt un burlac
foarte căutat, Emily. E
normal ca agenda să-mi
fie plină în următoarele
luni.

— Bine, dar înainte

de a te apuca să-i faci
curte vreuneia dintre
debutantele care ți se
vor arunca precis la
picioare, sper din tot
sufletul să te gândești și
la sentimentele mele. Și
nici n-aș ști ce să fac
dacă nu mă mai ajuți la
limba greacă.

— Ce amabilă ești că

mă consideri și pe mine
bun la ceva, spuse el
strângându-mi mâna.
De fapt, am ceva de
făcut și asta mă ține
departe de tine diseară.

— Ceva care m-ar
putea interesa și pe
mine?

Colin era invitat
frecvent la palatul

Buckingham pentru a
da o mână de ajutor la
rezolvarea unor
probleme care, spunea
el, cer ceva mai multă
discreție.

— Categoric nu.

Fără niciun cuvânt în
plus, m-a condus, mai
mult împotriva voinței
mele, spre un colț

liniștit al grădinii, unde,
deși nu aveam
intimitatea pe care ne-ar
fi putut-o oferi
biblioteca mea, ne-am
salutat într-un mod
mult mai plăcut.

În seara respectivă,
deși îmi părea rău că
nu-l văd pe Colin, am

tradus pasaje din
Odissea lui Homer. Am
lucrat și în pat, unde am
continuat să citesc până
când am adormit. M-am
trezit însă cu mult
înainte de ivirea zorilor,
deranjată de coperta tare
a cărții, care mi se
înfigea în spate. Așa că
m-am ridicat în capul

oaselor și am adunat
paginile boțite, pe care
le-am pus pe noptieră.
În timp ce așezam
deasupra lor volumul
lui Homer, am văzut o
mișcare lângă perete, în
fața mea. Am ezitat o
clipă înainte de a coborî
încet din pat să văd
despre ce-i vorba, dar

am ajuns prea târziu.
Nu era nimic. Mi-aș fi
zis poate c-a fost un vis,
dacă n-aș fi văzut
draperiile mișcându-se.
Le-am dat repede
deoparte, așteptându-
mă, cred, să dau peste
cineva, dar nu am văzut
decât fereastra, care
fusesse închisă înainte de

a merge la culcare, iar acum era larg deschisă, și ploaia care-mi bătea în odaie.

Am aprins repede toate lămpile, dar umbrele pâlpâitoare de pe pereți mă înspăimântau. Deși era vară, m-a străbătut un fior. Draperiile mele din

mătase erau ude și distruse; în rest, totul părea la fel ca aseară. L-am sunat totuși pe majordom și am traversat holul spre camera în care dormea Cécile. Se părea c-am reacționat exagerat. Asta până când și-a cercetat ea casetele de bijuterii.

Toate închizătorile
fuseseră forțate, dar din
atâtea piese splendide
care se aflau acolo, nu
lipseau decât cerceii cu
diamante în formă de
lacrimă ai Mariei-
Antoaneta, pe care
Cécile îi purtase în
după-amiaza respectivă.

Davis, majordomul, a

chemat imediat poliția
și, după ce au cercetat
cu de-amănuntul casa,
au constatat ceea ce
suspectasem și eu de
cum văzusem casetele
lui Cécile: nu lipsea
nimic altceva decât
cerceii. Neprețuitele
obiecte antice etalate în
biblioteca mea, picturile

de mari maeștri care se aflau prin toată casa, propriile mele bijuterii erau neatinse. Colierul cu smaralde și diamante de două sute de carate care se afla lângă cercei nici nu a fost mișcat din loc. Hoțul nostru știa ce vrea.

— E și greu să te

superi pe un om cu
asemenea gusturi
rafinat, mi-a spus
Cécile a doua zi
dimineață, la micul
dejun. Precis nu e
motivată de lăcomie.

— Ce păcat că n-au
lătrat câinii, să ne
avertizeze.

Cécile a refuzat să

plece de acasă, de la Paris, fără căței și n-ar fi venit să mă viziteze dacă n-aș fi fost de acord să-i aducă și pe ei. Cezar și Brutus erau niște animăluțe care se speriau și de o pisică, darămite să latre la niște hoți.

— Dacă m-aș fi trezit

mai devreme, l-aș fi văzut, m-am încruntat eu.

Polițiștii găsiseră urme în grădină, în dreptul camerei mele, și, cu toate că ploaia le ștersese parțial, au reușit să stabilească faptul că hoțul a intrat în casă pe fereastra mea. Această

descoperire l-a tulburat
foarte tare pe Davis,
care a certat aspru
întregul personal și m-a
asigurat că va verifica el
însuși încuietorile casei
în fiecare seară. Eu n-
am învinuit pe nimeni.
Dacă n-ar fi plouat, n-aș
fi lăsat-o pe menajeră să
închidă fereastra și i-am

spus asta și lui Colin
când a venit să ne vadă.
Eram încă la micul
dejun.

— Pe viitor, e mai
bine să ții ferestrele
închise. Sunt liniștit
acum, că vă văd tefere,
după chinul de astă-
noapte. Nici n-aș fi
trecut la ora asta

imposibilă dacă nu mi-aş fi făcut griji pentru voi.

Cécile zâmbi.

— Mereu mi-am dorit să iau micul dejun cu dumneavoastră, *monsieur* Hargreaves. Vă asigur că ne simţim cât se poate de bine, dar cred că, dac-aţi fi fost

aici aseară, cerceii mei n-ar fi dispărut. Ce păcat c-ați avut altceva de făcut.

— Chiar dac-aș fi venit aseară, n-aș mai fi fost aici la ora aceea.

— Asta, bineînțeles, n-am de unde să știu, îi răspunse ea, privindu-mă mustrătoare.

— Cum ai aflat de furt? l-am întrebat.

— Mi-a spus un prieten de la Scotland Yard.

— Și o să faci investigații?

— Nu, Emily, nu sunt detectiv.

— Ghinionul nostru, *monsieur* Hargreaves,

spuse Cécile.

— E totuși un caz ciudat, continuă Colin. Acum trei săptămâni a fost spartă casa lordului Grantham și singurul obiect furat a fost o *casetă cloisonné* de Limoges. În săptămâna următoare, a dispărut din locuința doamnei

Blanche Wilmot c
călimară aurită. Ambele
obiecte i-au aparținut
Mariei-Antoaneta.

— Cred că hoțul
nostru va ajunge
d e p a r t e , *monsieur*
Hargreaves. Mai rar ur
om care să știe atât de
bine ce vrea.

— N-avem niciun

motiv să credem că va
veni din nou aici. Doar
dacă nu mai ascundeți
vreun obiect cu
ghinion, care să-i fi
aparținut reginei.

— Nu, așa că-mi
închipui că suntem în
siguranță, am intervenit
și eu, masându-mi
tâmpilele. Brusc, mă

simțeam foarte obosită.
Recunosc însă că nu e
deloc plăcut să-ți fie
violată astfel intimitatea.

— O să-l rog pe
inspectorul Manning,
cărui i s-a încredințat
cazul, să trimită pe
cineva să patruleze pe
aici. Nu trebuie să vă
faceți griji.

— Nu știu ce să zic
de inspector, dar
dumneavoastră,
monsieur Hargreaves, ne
inspirați o încredere
absolută. Mă las cu totul
în grija dumneavoastră,
spuse Cécile și-l bătu
ușurel pe braț în timp ce
trecea pe lângă el. N-o
rețineți prea mult pe

Kallista.

Cécile îmi spunea încă pe numele pe care mi-l dăduse răposatul meu soț.

— Se pare că duceți o viață palpitantă, spuse Colin, acceptând ceașca de ceai pe care i-am oferit-o.

— Asta-i valabil

pentru Cécile. Eu n-am avut niciodată nimic care să-i fi aparținut Mariei-Antoaneta.

— Îmi pare bine. Nici nu pot să mă gândesc că în camera ta a fost un spărgător. Trebuia să fi venit azi-noapte.

— Cécile n-a vrut să-

ți facă un reproș. Voia doar ca eu să reflectez la ideea rămânerii tale aici până la o oră atât de târzie. Mă corupe.

— Atunci îi rămân îndatorat pe veci.

— Așa și trebuie.

— Și ai reflectat la ideea rămânerii mele aici până la o oră atât de

târzie?

— Da. Și mi-a plăcut.

Privirile ni s-au
întâlnit. Dintr-odată mi-
a dispărut orice urmă de
oboseală, iar
sentimentului de violare
a intimității i-a luat
locul o căldură
minunată.

— Poate că după

încheierea sezonului vii
cu mine în Grecia.

Cea mai mare parte a
primăverii făcusem
explorări în Grecia,
folosind ca bază vila
care mi-a revenit după
moartea lui Philip.

— Nu prea se face să
călătorim împreună.

— Credeam că ești de

acord cu coruperea mea.

— Din toată inima,
dar nu vreau să devii
chiar atât de coruptă.

Se ridică, înconjură
masa spre mine și îmi
luă mâinile într-ale lui.
Am închis ochii,
anticipând sărutul, dar a
intrat Davis cu tava de
argint pe care se afla

corespondența de
dimineață. Colin s-a
mulțumit să-mi sărute
repede mâna și s-a
întors la locul lui.
Încercând din răspuțeri
să nu-mi arăt
dezamăgirea, mi-am
concentrat atenția
asupra plicurilor din
fața mea. Invitații la

două sau trei baluri în
fiecare seară, cam tot
atâtea dineuri, ca să nu
mai spun nimic de
ceaiuri, petreceri în
grădină și dejunuri –
suficiente pentru a te
copleși pur și simplu în
timpul sezonului. Și
asta fără a mai lua în
calcul Derby, Ascot,

Academia Regală,
Expoziția de Vară și alte
evenimente de la care
nu se putea să lipsesc.
Am răsfoit vraful din
fața mea, căutând și o
eventuală
corespondență
particulară.

— Ceva interesant?
întrebă Colin.

— Nu prea cred;
doar dacă nu mi-ai
trimis tu ceva.

Am dat deoparte un
bilețel de la mama,
știind prea bine că mă
admonestează pentru că
am refuzat o invitație la
recepția oferită de
prietena ei, lady Elliott,
în onoarea lui Charles

Berry. Deși mama
fusesse mulțumită să mă
vadă măritată cu un
viconte – mai ales că
familia lui Philip se
înrudea cu familia
regală încă de pe
vremea Elisabetei –
acum, după ce s-a
încheiat perioada
doliului, era din nou

preocupată de statutul meu social și revenise la vechea speranță că aș putea să mă mărit cu cineva de sânge regal.

Un alt plic mi-a atras atenția. Nu avea timbru, așa că trebuie să fi fost adus direct. Înăuntru se afla un scurt fragment scris în greaca veche:

Ἄδιου οὐδέυ ἔρωτος
ἀ δ ὀλβια δεντερα
πάντα ἐστίν.

— E de la tine? l-am
întrebat pe Colin,
dându-i foaia.

— Din păcate nu,
deși aș vrea. Sunt întru
totul de acord cu acest

sentiment.

— Îmi traduci, te rog? Nu cred că pot fără lexicon.

— „Nimic nu e mai dulce decât dragostea, și toate celelalte delicii îi urmează.” Este din *Antologia greacă*. Poate că ți-ai vrăjit profesorul cu farmecul tău.

— Pe domnul Moore? am răs eu. Nu prea cred. Poate e doar disperat că nu vreau să-l citesc decât pe Homer. Dar cred c-o să mă răzgândesc acum că știu cât de... dăătoare de inspirație e *Antologia greacă*.

— Te poți îndrepta și

spre epigramele
religioase.

— Domnului Moore
i-ar plăcea foarte mult.

— Ai idee de unde ar
putea fi?

— Nici cea mai mică.

— Ar trebui să fiu
gelos?

— Bineînțeles că nu.
Dacă nici tu nu cred că

vei reuși să mă convingi
să mă mărit din nou,
cum ar putea avea vreo
șansă acest admirator
anonim, oricine ar fi el?

— Ba o să te conving,
Emily. N-am nimic
îndoială. La anul, pe
vremea asta, vom lua
micul dejun împreună
în fiecare zi. Și nu în

sufragerie.

— Ce incident bizar! spuse David Francis după ce ascultă relatarea mea însuflețită despre jaf.

Cécile îl întâlnise cu o săptămână în urmă în atelierul unui sculptor,

Michael Barber, iar astăseară i-am invitat pe amândoi acasă la mine, în Berkeley Square, după ce am fost la teatru să vedem noua și controversata piesă a domnului Ibsen, *Hedda Gabler*. La fel ca Cécile, domnul Francis era protector al artelor și, de

altfel, s-au și împrietenit
imediat ce și-au
descoperit admirația
reciprocă pentru
impresionismul francez.

— Și este cu atât mai
bizar dacă te gândești că
au fost trei asemenea
furturi, am spus eu și le-
am povestit despre
lordul Grantham și

doamna Wilmot.

— Ce hoț ciudat, cu un unic scop, fu de părere domnul Barber. De ce acest interes față de regina Franței?

— E greu să eviți Casa de Bourbon dir moment ce domnul Berry se află la Londra, mi-am dat eu cu

părerea. Societatea e impregnată de spiritul francez.

— *C'est vrai*, spuse Cécile. Dar nu crec nicio clipă că *monsieur* Berry se află în spatele acestor fărădelegi. Nu e nici pe departe așa deștept.

— Și chiar dac-ar fi,

bea mult prea mult ca să
fie în stare să pună la
punct un asemenea
plan, a comentat
domnul Barber.

— Chiar credeți că e
într-adevăr cine
pretinde că e? Sunt
sigură că Maria-
Antoaneta n-ar fi avut
un nepot așa nevolnic,

am spus eu învârtind în
mână paharul cu porto.

— Maria-Antoaneta
nu stârnește întotdeauna
simpatie, interveni
domnul Francis.

— Dar istoria,
domnule Francis, o
scriu învingătorii. Aș
paria că biata regină n-a
fost deloc atât de rea

cum ni se spune. Și am crezut întotdeauna că ea a avut dreptate în povestea cu colierul de diamante.

— Asta a fost treaba cea mai încurcată, spuse Cécile. Și probabil că dușmanii reginei au făcut tot ce au putut pentru a încuraja orice i-

ar fi putut afecta
reputația.

— N-au existat
dovezi c-a avut o
aventură cu un cardinal
căruia i-a cerut să-i
achiziționeze bijuterii? a
întrebat domnul Barber.

— Bârfe, domnule
Barber, și nicio dovadă
serioasă, i-am răspuns.

Un bijutier a confecționat colierul, care a fost absurd de scump, iar Maria-Antoaneta a refuzat să-l cumpere. Unul dintre dușmani, o femeie, l-a convins pe cardinal, care spera să devină iubitul reginei, că ea și-l dorea, iar el i-a dat

doamnei respective bani să-l cumpere, în ideea că aceasta i-l va da reginei.

— Dar ea — contesa de la Motte — a dispărut cu colierul și cu banii cardinalului, a continuat Cécile. Iar bijutierii i-au prezentat reginei o notă de plată uriașă. Până la

urmă, cardinalul și contesa au fost judecați, dar reputația reginei a avut de suferit. S-a crezut că ea ar fi în spatele acestui plan și s-a insinuat că moralitatea ei nu era deloc cum ar fi trebuit să fie.

— Poate că totuși cardinalul n-ar fi trebuit

judecat, dar regina a insistat să fie, am spus eu. A fost acuzat că a insultat demnitatea suveranei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am eu diamantele din colier, spuse Cécile și îi străluciră ochii. Mă întreb cât ar fi de greu

de convins actualul
proprietar să se despartă
de ele.

— Nici să nu te
gândești la asta până
când nu e prins bravul
nostru hoț.

— Mă intrigă foarte
mult natura acestor
jafuri, spuse domnul
Francis trăgând adânc

din țigară și
îndreptându-se spre
masa pe care se afla o
carafă cu Porto. Și-a
umplut în tăcere
paharul, fără a ne mai
oferi altă explicație.
Vinul dumneavoastră,
lady Ashton, își merită
reputația.

— Nu știam că are o

reputație.

— Oh, ba da.
Obiceiul dumneavoastră
scandalos de a-l bea
după cină este un
subiect predilect de
conversație la clubul
meu. Se discută în
contradictoriu asupra
modului în care ar
trebui să reacționeze un

domn când o doamnă
refuză să se retragă în
salon. Cei mai mulți
sustin c-ar fi mai bine să
se interzică băutura cu
totul decât să se
încurajeze coruperea
văduvei unui viconte.
Dar, când ajunge cineva
să cunoască excelenta
dumneavoastră pivniță,

e greu să-și mai respecte principiile.

— Sunt puține lucruri care să-mi facă mai mare plăcere decât un vin bun de Porto și cred că e revoltător că doamnele sunt alungate exact când conversația devine mai interesantă, am replicat.

Domnul Francis a zâmbit.

— Domnilor nu le place ca doamnele să audă conversațiile interesante și să știți că există mai multe soiuri foarte bune de sherry pe care le puteți bea, spuse el întorcându-se la loc.

Mi-am dat seama că a

încercat, și a reușit, să îndepărteze conversația de la jaf.

— Dați-mi voie să revin asupra subiectului anterior și să vă întreb de ce sunteți atât de intrigat în legătură cu jafurile despre care am discutat?

— Un diamant roz

din colecția personală a reginei franceze mi-a fost furat din seif cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

— Habar n-aveam! exclamă domnul Barber. De ce nu mi-ai spus?

— Nu mi s-a părut că acest lucru ar avea vreo importanță pentru tine,

îi răspunse domnul Francis.

— Dar ești prietenul meu. Bineînțeles că un jaf în casa ta are importanță pentru mine.

— Ce a spus poliția? l-am întrebat. Au găsit vreun indiciu?

— Nici nu m-am

obosit să le spun. Sunt prea puține speranțe să-l recuperez și prefer să nu-mi fac publice treburile.

— Ați angajat pe cineva să cerceteze cazul? l-am întrebat.

— Nu. Nu văd ce rost ar avea.

— Dar nu puteți lăsa

un asemenea caz
neanunțat.

Domnul Francis era
perplex.

— Când ați auzit
ultima dată de o
bijuterie furată de un
spărgător, care să-i fi
fost restituită
proprietarului de drept?

— Dar domnule

Francis, furtul trebuie neapărat cercetat. Chiar dacă rămâne nerezolvat, trebuie ca măcar *să încercăm* să aflăm adevărul, am fost eu de părere.

— Prefer să n-o tulbur pe soția mea. E foarte timidă și suferă când este obligată să

vorbească cu străinii.

— Dar a observat și ea că lipsește diamantul, nu? l-a întrebat Cécile.

— Nu e genul de bijuterie pe care să vrea să-l poarte, replică el, uitându-se atent la scrumul de la capătul țigării. Apoi schimbă subiectul. Doamnelor,

ați fost la expoziția de la
Academia Regală?
Barber a expus câteva
piese foarte bune în
acest an.

— Eu am fost de
două ori, i-am răspuns.
Și îmi amintesc mai ales
de o sculptură: o femeie
cu un coș de flori. Cred
că e a dumneavoastră,

domnule Barber.

— Mă bucur c-ați observat-o. E una dintre preferatele mele, mi-a spus domnul Barber.

— Mi-a plăcut foarte mult. Ați redat foarte bine mișcarea. Parcă te aștepți să se aplece și să culeagă florile de la picioare.

— Vă mulțumesc,
lady Ashton.

— Aveți o colecție
mare, domnule Francis?
l-am întrebat.

— Nu atât de mare
pe cât mi-ar plăcea.

— Francis cheltuiește
foarte mult cu
subvenționarea chiriilor
pentru atelierele

artiștilor, dar și pentru operele lor, spuse domnul Barber.

— Nici nu-i de mirare că vă înțelegeți atât de bine cu Cécile. Mi-ar plăcea să vă văd colecția.

— Mă tem c-o veți găsi destul de puțin interesantă.

— Asta-i o insultă, Francis, zâmbi domnul Barber. Eu ți-am dat câteva dintre piesele mele cele mai bune.

— Vreau să spun că, având în vedere propria sa colecție, lady Ashton va fi dezamăgită de calitatea și cantitatea obiectelor pe care le

dețin eu.

— Cantitatea nu e o bună măsură a meritelor artistice ale unei colecții, domnule Francis. Am noroc că soțul meu a avut un asemenea gust desăvârșit. Când am făcut vreo achiziție, m-am lăsat condusă de standardele sale, deși,

vă mărturisesc, mă simt
vinovată că țin pentru
mine câteva piese
despre care el ar fi
susținut precis că
trebuie să stea într-un
muzeu.

Mi-am răsucit inelul
de aur cu imaginea
calului troian, pe care-l
purtam pe mâna

dreaptă și care mi-a fost încredințat anul trecut, la Paris, după ce a fost prins ucigașul lui Philip.

— Dar înțeleg că ați făcut numeroase donații importante, spuse domnul Francis.

— Da, dar uneori sunt copleșită de

sentimente și am
impresia că nu mă pot
despărți de unele dintre
lucrurile pe care ar
trebui să le donez.

— *Peut-être* că și
monsieur Bingham s-a
atașat de farfuria aceea
pe care încerci să i-o iei,
intervenii Cécile.

— Nu, o păstrează

numai din invidie. Nu face niciun secret din faptul că nu dă doi bani pe ea. Privirea mi-a căzut din nou asupra domnului Francis și m-am simțit obligată, încă o dată, să revin la subiectul furturilor, deși mă temeam că insist prea mult. Vă implor să

anunțați la poliție furtul
diamantului. Acest
lucru nu vă afectează
doar pe dumneavoastră.
Doar nu credeți că există
mai mulți hoți în Anglia
care să fie interesați
numai de obiecte ce i-au
aparținut Mariei-
Antoaneta.

— Bineînțeles că nu.

— Poliția trebuie să aibă un tablou cât mai complet al mișcărilor acestui om. Poate că găsesc ceva la dumneavoastră acasă, care să-i ajute la investigații. Sau un anumit comportament care se repetă și care ar putea fi descoperit dacă

includeți și casa
dumneavoastră pe lista
cu scenele crimei.

— Are dreptate,
interveni Cécile. Dacă
ați fi unica victimă a
acestui spărgător, ați
putea să nu spuneți
nimic. Dar nu sunteți.

— Probabil că greșesc
dacă fac ceva care să

împiedice poliția să vă recupereze cerceii, spuse domnul Francis, zâmbind cu bunăvoință.

— Nu e vorba doar de recuperarea cerceilor, am fost eu de părere.

— *Je ne sais pas*, mă contrazise Cécile. Aș vrea foarte mult să-mi recapăt cerceii. Erau

cerceii mei preferați.

— Bineînțeles. Dai nu e mai important să fie prins hoțul și să se prevină astfel alte furturi?

Cécile ridică din umeri fără să răspundă.

— Dacă nu de altceva, am continuat, vă cer ca, în calitate de

gentleman, să faceți tot
ce vă stă în putință să
împiedicați ca numele
nefericitei Maria-
Antoaneta să mai fie
subiect de intrigă și
scandal.

— Sunteți foarte
stăruitoare, lady
Ashton. Dacă insistați că
așa trebuie să procedez,

mâine dimineată mă
duc la poliție. Până
atunci, spuneți-mi ce
părere aveți despre
piesa pe care am văzut-
o astă-seară.

— Mi-a plăcut foarte
mult. Situația Heddei
este fascinantă. E
incapabilă să găsească
plăcere în lucrurile

despre care se crede că
aduc fericire unei femei.

— E atât de nefericită
și totuși pare soția
perfectă, fu de părere
domnul Barber.

— Nu e prea înțelept
să iei de bună imaginea
sub care apare o soție
din înalta societate, am
spus eu.

— Sau un soț...,
intervenii domnul
Francis.

— Așa e.

Am zâmbit,
întrebându-mă ce
ascundea oare figura
rafinată a oaspetelui
meu.

Domnul Francis s-a

ținut de cuvânt și a raportat la poliție furtul diamantului roz a doua zi dimineată. În două zile, ziarele erau pline de povești senzaționale despre furturi. Toată societatea fierbea, iar Charles Berry s-a grăbit să publice în *Times* o rugămintă adresată

hoțului, prin care-l ruga
să returneze
proprietarilor de drept
obiectele ce aparținuseră
stră-străbunicii sale. Pe
cei care dețineau
asemenea obiecte i-a
apucat o adevărată
nebunie și au încercat
disperați să și le apere.
Lady Middleton, care

avea un scaun despre care se zicea că provine din dormitorul reginei de la Versailles, a făcut chiar senzație când l-a trimis la bancă, insistând să fie depozitat în camera tezaurului.

— Președintele băncii a încercat s-o convingă

să renunțe, dar n-a reușit, mi-a spus Margaret Seward în după-amiaza aceleiași zile, pe când ne aflam în sala Elgin de la British Museum. Îmi pare rău că n-am fost și eu de față să-i ascult.

— Cine are curajul să se pună cu lady

Middleton? Mă mir că a
și încercat.

Schițam o parte din
frontonul estic al
Parthenonului, care
reprezenta nașterea
zeiței Atena. Margaret,
care studia limbile
clasice la Bryn Mawr ^[1],
își adusese un volum de
Ovidiu din care citea,

dar mai și vorbea cu mine în timp ce lucram. Din când în când, se plimba prin muzeu și-mi povestea, când revenea, tot felul de lucruri amuzante.

— Am văzut un bărbat aproape la fel de arătos cum e Colin, mi-a spus ea după un astfel

de tur.

— Da? Asta mi-a atras atenția.

— Ei, nu chiar așa. Nu cred că mai există un altul la fel de arătos. Dar ăsta seamănă. E cu o tânără cam speriată și cu mama ei — o adevărată zgripturoaică.

— Ai recunoscut pe

vreunul din ei?

— Pe fată o cheamă
Lettice.

— Ah, Lettice
Frideswide. Bărbatul
trebuie să fie Jeremy.

— Îl cunoști?

— Da, destul de bine.
E ducele de Bainbridge.
A moștenit titlul anul
trecut. Moșia lui e lângă

a tatei.

— Emily, n-o să te iert niciodată pentru că-l ascunzi de mine. Știi că părinții mei m-au trimis aici ca să-mi caut un soț. Tata nu vrea să accepte pe cineva fără titlu – e de prost-gust, dar asta e.

Domnul Seward era un om bogat, cu afaceri

în căile ferate, care, ca
atâția americani, tânjea
să-și vadă fata făcând
parte din aristocrația
britanică. Margaret
fusesse de acord să vină
aici în sezonul monden
numai după ce părinții
i-au promis că la
toamnă o lasă să
studieze la Oxford.

— Spune-mi, scumpul de Jeremy e logodit cu încântătoarea Lettice?

— Nu cred. E foarte „vânat” și nu cred că vrea să se așeze la casa lui.

— E perfect, suspină ea.

— Margaret, mă

uimești. Credeam că nu
vrei să te măriți.

— Nu vreau să mă
mărit cu el, dar trebuie
neapărat să găsesc pe
cineva cu care să flirtez.
Poate că închei cu bunul
duce un fel de
înțelegere care mă va
ajuta să ajung cu bine la
sfârșitul sezonului. El

mă curtează, ceea ce-mi face fericiți părinții, dar poate fi liniștit, pentru că va ști că nu vreau să mă mărit cu el. Când ai mei vor vedea că nu m-a cerut până când va veni vremea să merg la Oxford, se vor întoarce în America plini de povești despre lordul

englez care a lăsat-o pe fiica lor să-i scape.

— Lady Frideswide n-o să te ierte niciodată. Încearcă să-l prindă pe Jeremy pentru fiica ei aproape de când s-a născut fata.

— Și fata ce zice?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— E foarte tânără.

Nu pățește nimic dacă mai așteaptă un sezon. Mă prezinți?

— Cred că da. Vin în direcția asta?

— Sunt sus și se uită la mumii, îmi răspunse Margaret privindu-mă plină de speranță.

— Îmi sugerezi s-o

iau la goană într-acolo și să te prezint cu nonșalanță ducelui de Bainbridge? Nu e un pic prea evident? M-am întors la desenul meu. Nu vine nimeni la muzeu fără să viziteze sala Elgin. Ai răbdare, Margaret, că vine el, ducele, la tine.

Am avut dreptate. N-a trecut nicio jumătate de oră, că au apărut Jeremy împreună cu grupul său, care se mărise și le includea acum pe lady Elinor și pe Isabelle. Doamnele erau îmbrăcate cu o eleganță atât de stridentă, încât aproape

că regretam că nu mi-am strâns mai tare șireturile corsetului. Pentru a nu mă lăsa copleșită, am inspirat mult mai adânc decât și-ar fi îngăduit să spere oricare dintre ele și am zâmbit larg, întinzând mâna spre duce. Ne-am salutat și am făcut

prezentările, iar apoi am
discutat puțin numai
despre lucruri
importante. Lady Elinor
mi-a lăudat desenhul, iar
eu acul de pălărie, o
pasăre uimitoare din
aur, cu penele acoperite
de safire, rubine și
smaralde. Margaret a
fost politetea

întruchipată, dornică să-l impresioneze pe Jeremy, pe care nu-l deranja deloc să fie singurul gentleman printre atâtea doamne. Membrele mai tinere ale grupului au rămas tăcute, în spatele mamelor, până când Lettice s-a apropiat de

mine, privind pe furiș
la sculpturile din fața
noastră.

— Unde-i copilul?
întrebă ea. Pe etichetă
scrie că aici e nașterea
Atenei.

— Nu e niciun copil,
i-am răspuns eu
zâmbind. Atena a ieșit
adultă din capul lui

Zeus.

— Da? S-a uitat la mine, apoi la Isabelle. Nu știu povestea.

— Mama Atenei a fost Metis, prima soție lui Zeus...

— Da, vă mulțumesc, lady Ashton.

Lady Frideswide a luat-o pe Lettice de braț

și a dus-o înapoi, lângă Isabelle. Eram șocată de atâta grosolănie și am decis că acum n-am niciun motiv să nu intervin cu îndrăzneală în favoarea lui Margaret.

— Aveți vreun plan pentru dejun, Înălțimea Voastră? am întrebat,

întorcându-mă spre
Jeremy.

— Vai, *lady Ashton*,
îmi răspunse el,
accentuând fiecare
silabă a numelui meu.
Nu e nevoie de
asemenea formalități.
Ne cunoaștem doar de
când eram copii. Iau
dejunul la club.

— Ce dezamăgire!

Mi-ar face plăcere să
petrecem puțin timp
împreună. Lady

Frideswide privea
neîncrezătoare. Lăsați
masa la club pentru
mâine și luați astăzi
dejunul cu domnișoara
Seward și cu mine.

— Există oare vreun

bărbat în Anglia care să
vă poată rezista, lady
Ashton? La ce oră
doriți?

Faptul că Jeremy mi-
a acceptat invitația putea
fi considerat, din punct
de vedere social, un
adevărat puci. Dejunul
era prin excelență o
masă a doamnelor;

domnii preferau cluburile. În clipa în care mama o să afle de asta, precis îmi face o vizită. După ce ducele și doamnele au plecat, m-am întors spre Margaret.

— Pentru asta îmi rămâi datoră toată viața.

— Oh, e foarte agreabil. Nici nu te-ai străduit prea mult. Îl iubesc deja.

— O să-nceapă bârfa că umblu după ducele de Bainbridge.

— Asta până când va începe să-mi acorde mie atenție.

— Și cum anume ai

de gând să faci asta? Îi spui direct ce ai în minte?

— Mă gândeam să-i spui tu, Emily. Atunci chiar că-ți voi fi veșnic îndatorată.

Margaret s-a scuzat imediat după ce am luat dejunul și ne-am retras

în salon. Jeremy a început să se foiască, evident surprins c-a fost lăsat singur cu mine.

— Tu ai pus asta la cale, Em? mă întrebă el, adresându-mi-se ca atunci când aveam cinci ani. Ce se-ntâmplă?

— Stai liniștit, Jeremy, n-o să pățești

nimic. Nu vreau să mă mărit cu tine.

S-a prăbușit pe scaun.

— Ce ușurare! Deși îți spun cât se poate de sincer că, atunci când voi accepta, în sfârșit, inevitabilul și mă voi căsători, nu voi avea cum să-mi găsesc o soție

mai încântătoare decât tine.

— Nu mă mai flata degeaba.

— Ba lasă-mă s-o fac. Dacă flatez pe altcineva, se umple tot orașul de zvonuri privind iminenta mea căsătorie.

— Îți cunosc destul de bine situația.

— Presupun că da.
Dar mă gândeam că tu
și Hargreaves... Se opri.

— Colin nu e logodit
cu mine. Dar tu și
Lettice Frideswide?

— Nu există nici
urmă de afecțiune între
noi. Lettice pare mai
îngrozită de mine decât
de oricine altcineva și n-

a zis nimeni nimic de
logodnă în afară de
mamele noastre. Noi
doi, tu și cu mine,
semănăm foarte tare.
Fiecare are în față ocazia
perfectă, dar nu e
interesat. Poate c-ar
trebui să ne unim
forțele. Dacă restul
societății crede că avem

o înțelegere, poate că ne lasă în pace.

— O propunere foarte interesantă, Jeremy, și foarte asemănătoare cu cea pe care aveam de gând să ți-o fac. Dar nu pentru mine.

— Atunci, pentru cine?

— Pentru Margaret. I-am descris rapid situația. Dacă părinții ei cred că a pus mâna pe un duce, o lasă în pace să facă ce vrea.

Jeremy a râs din toată inima.

— E minunat. Ce mai farsă! Spune-i că sunt de acord, acceptă el, râzând

în continuare. Nu m-aș fi așteptat niciodată la un plan atât de viclean din partea ta.

— Tot meritul e al lui Margaret.

— Și, Emily – deveni el serios – dacă vreodată... dacă Hargreaves nu... dacă ai nevoie de cineva...

cred că noi doi putem
ajunge la o înțelegere
foarte... reciproc
avantajoasă.

— Să știi, Jeremy, că
mi-ai făcut una din cele
mai romantice cereri în
căsătorie din istoria
Angliei. Pot să mi-o trec
în jurnal?

— Vorbesc serios,

Em.

— N-o să uit asta,
Înălțimea Voastră.

3

Dacă aş spune că mama se arăta doar încântată de atenția pe care mi-o acorda ducele de Bainbridge, aş fi foarte departe de adevăr. Deși familiile noastre erau apropiate,

prietenia ei cu lady
Frideswide o
împiedicase să vadă în
el un potențial soț
pentru mine. Era totuși
convinsă că ducele s-a
îndepărtat de Lettice de
bună voie și că, dacă
propria-i fiică devenise
acum obiectul afecțiunii
lui, cine era ea să

protesteze? Am insistat
că el o avea în vedere pe
Margaret, nu pe mine,
dar a refuzat să accepte
acest lucru. N-o putea
face nimeni să creadă că
un duce ar alege o
americană, și nu pe fiica
unui pair englez.

— Nici nu vreau să
ascult asemenea prostii,

mi-a spus ea după ce m-a acostat pe malurile Tamisei, la regata Henley ^[2]. Între duce și Colin Hargreaves, precis o să faci o partidă excelentă înainte de sfârșitul sezonului. Niciunul n-o să fie dispus să te facă să aștepți, știindu-l pe

celălalt rival în a-ți câștiga favorurile. Unde ți-e umbreluța de soare? mă întrebă ea încruntându-se.

— N-am avut chef s-o târăsc după mine.

— Copilă scumpă, îmi fac griji pentru tine. În doar câteva zile îți vei distruge complet

tenul, spuse ea și-mi trase pălăria încercând s-o așeze mai bine pentru a-mi acoperi fața. A fost o zi minunată. Înălțimea Sa a fost foarte amabil și mi-a oferit un loc pe insula Temple. Ce rău îmi pare că n-ai fost și tu cu noi.

— Nu mi-am dat seama că Jeremy e membru al clubului Leander [\[3\]](#).

Insula, care era doar pentru membrii clubului Leander, oferea nu numai o poziție excelentă, dar era și cea mai selectă zonă de unde puteai să

urmărești întrecerea.
Dintre cele două merite,
știam că pe mama o
impresiona mai mult cel
de-al doilea.

— Nu face pe
deșteaptă, Emily. Ești
perfect conștientă de
toate calitățile lui
Bainbridge. Sunt foarte
bucuroasă că a început

să te bage în seamă.

— Mamă...

— Și profit de acest prilej pentru a-ți spune că ciudatul tău obicei de a citi începe să-i deconcerteze pe oameni.

— Obiceiul meu de a citi nu e...

— Înțelegem cu toții

că a fost un șoc cumplit
să-ți pierzi soțul.
Perioada de doliu e
îngrozitoare. Dar acum
a trecut și nu mai are
niciun rost să insiști cu
acest obicei morbid de a
citi cărți anoste. Lady
Elliott mi-a spus că te-a
văzut în parc cu
Odiseea.

— Ai o obiecție specială împotriva lui Homer sau ești împotriva tuturor textelor antice?

— Nu e nevoie să-mi vorbești astfel, Emily. Nu-mi pot imagina ce te-a făcut să aduci o carte în parc.

— Vremea era

frumoasă și am vrut să stau afară. Un concept șocant, recunosc.

— Deschide-ți fereastra sau, dacă vrei să fii afară, stai pe proprietatea ta. N-ai de ce să-ți etalezi excentricitățile în fața întregii Londre. Își scoase o pereche de

ochelari din punguță și-mi cercetă fața. Cred că ți-au apărut pistrui, îmi spuse ea împungându-mă cu umbreluța.

— Mulțumesc, mamă. Interesul tău mă copleșește, ca de obicei.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta antipatic. Ești văduva unui viconte și

trebuie să începi să ai o atitudine corespunzătoare.

— Să am o atitudine de viconte? I-am adresat cel mai fermecător zâmbet de care eram în stare. Poate că asta și fac atunci când îl citesc pe Homer.

— Comportamentul

tău e intolerabil.
Trebuie să fii mai
atentă, pentru că altfel te
vei trezi izolată de
lumea decentă din
Anglia.

Și cu acestea se
îndepărtă.

Am plecat și eu nu
după mult timp și m-
am îndreptat obosită

spre casă, cu nasul și
obrajii acoperiți de o
nuanță deprimantă de
roz-strălucitor. Cel
puțin în această privință
mama a avut dreptate.
Pălăria, deși foarte
elegantă, nu-mi oferise
suficientă protecție.
Tânjeam după o baie
rece, dar nici n-am

apucat s-o rog pe Meg
să mi-o pregătească,
pentru că Davis m-a
anunțat că am un
musafir. M-am uitat la
cartea de vizită pe care
mi-a dat-o și m-am dus,
mirată, în salon, unde
am dat cu ochii de o
femeie pe care n-o mai
văzusem niciodată. Era

îmbrăcată în negrul implacabil de proaspătă văduvă și s-a repezit la mine de cum am intrat în cameră.

— Nu-mi cer scuze pentru că vin astfel, lady Ashton. Sunt convinsă că vizita mea nu vă surprinde.

— Îmi pare rău, dar

n-am nici cea mai vagă
idee la ce vă referiți. M-
am uitat din nou la
cartea de vizită.
Doamna Francis?
Sunteți soția lui David
Francis?

— Nu e nevoie să
faceți pe neștiutoarea,
tânără doamnă. Știu
totul despre... S-a oprit

cu ochii înotând în lacrimi.

— Vă rog să luați loc. Am condus-o spre un scaun și am sunat să ni se aducă ceaiul, tot mai derutată. Ne-am cunoscut?

Ceea ce a făcut-o să râdă, scoțând un sunet profund, nervos.

— Știu foarte bine că
ați fost amanta soțului
meu. Acum, că a
murit...

— A murit? Domnul
Francis a murit?

Mi l-am amintit
stând în biblioteca mea
acum nici două
săptămâni și, deși nu l-
am cunoscut bine, am

fost cuprinsă de senzația
oribilă, copleșitoare,
care însoțește orice veste
îngrozitoare.

— A murit acum
două zile.

— Nici nu știți cât de
rău îmi pare. A fost
bolnav?

— Știți bine că nu.

Ochii înroșiți îi

ardeau aprig. Căldura din casă era sufocantă. Am traversat camera și am deschis larg ferestrele. O servitoare a intrat cu tava cu ceai.

— Nu, du-o de aici. Adu-ne ceva rece.

Doamna Francis a tăcut până când a ieșit fata din cameră.

— Ultimele lui cuvinte au fost despre dumneavoastră.

— Nu se poate. Ne-am întâlnit o singură dată.

— V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați face pe inocenta. Dacă-ar fi fost doar o dată...

Începuse din nou să plângă și nu suportam durerea întipărită pe fața ei.

— Vă rog să-mi permiteți să vă liniștesc. I-am luat mâna într-a mea și, deși nu mă privea, nu și-a retras-o. Nu știu cum s-a ajuns la această neînțelegere. N-

am fost niciodată
amanta soțului
dumneavoastră și nici
n-am avut vreo
aventură romantică cu
el. Era în grupul unor
prieteni cu care am fost
la teatru acum o
săptămână și ceva și
apoi am venit cu toții
aici. N-a fost nimic între

noi.

— Atunci de ce a rostit numele dumneavoastră înaintea de ultima suflare?

— Nu am idee. Poate că-l cunoașteți pe prietenul lui, domnul Michael Barber. A fost și el aici, cu noi, și sunt sigură că el vă va liniști.

— Michael a fost aici?
Umerii i se relaxară puțin.

— Ce a spus soțul dumneavoastră despre mine?

— M-a rugat să vă aduc cutia pentru tutun de prizat.

— O tabacheră?

— E mică, din argint

și i-a aparținut Mariei-
Antoaneta. M-am gândit
că v-a promis-o
dumneavoastră.

Asta m-a făcut să
înțeleg de ce a vrut să
ajungă tabachera la
mine.

— Știa că moare?

— Da. Și-a ridicat
ochii și m-a privit.

— Înțeleg de ce ați crezut așa ceva. Dar cred, doamnă Francis, că soțul dumneavoastră nu încerca decât să vă protejeze.

I-am povestit discuția noastră despre jafuri și despre diamantul roz, lăsând la o parte pasajele în care își

descria soția. Orică
doamnă capabilă să o
înfrunte pe bănuita
amantă a soțului atât de
repede după moartea
lui e mult prea
inteligentă pentru a fi
pur și simplu timidă.

— Acum eu sunt cea
derutată. Ce-i cu
diamantul ăsta roz?

— Cel care vi s-a furat. Soțul dumneavoastră a considerat că n-are rost să vă necăjească spunându-vă despre furt, deși cred că, dacă a apărut în ziare, ar fi trebuit să vă anunțe. Bărbații mai fac asta ca să apere doamnele, nu?

— Dar noi n-am avut niciodată un diamant roz.

— Sunteți sigură? am întrebat-o eu nu prea surprinsă. Mi-am amintit că domnul Francis a spus că nu era genul de bijuterie care să-i placă soției lui.

— Categoric. Am

admirat întotdeauna
diamantele colorate –
mi se pare că cele „albe”
n-au viață. David știa
asta foarte bine. A întins
mâna să-mi arate
verigheta, o bandă din
aur în care era montat
un diamant mare,
albastru. Spuneți că
ziarele au scris despre

asta? Nu le cumpărăm, așa că eu nu le văd niciodată. David prefera să le citească la club.

— Aceste furturi sunt cea mai senzațională știre a sezonului. M-am încruntat, întrebându-mă de ce a ascuns domnul Francis diamantul de soția sa. S-

ar putea ca soțul dumneavoastră să-l fi cumpărat recent ca să vi-l dăruiască?

— Nu și-ar fi putut permite așa ceva. Nu și-ar mai fi putut.

Lacrimile au început să curgă din nou.

— Îmi pare rău. Iar v-am întristat.

— Nu, reuși ea să zâmbească. Vă cred când îmi spuneți că n-ați fost amanta lui David. M-ar fi durut mult mai mult să descopăr că nu mi-a fost credincios, decât povestea asta cu diamantul roz.

— Îmi permiteți să

vă întreb cum a murit?
Mi-ați spus că n-a fost
bolnav. A avut un
accident?

— Nu, lady Ashton.
Soțul meu a fost ucis.
Iar valetul lui a căzut
victima aceleiași otrăvi,
ieri-dimineată.

Mi-a ieșit tot aerul
din plămâni și n-am

mai putut să respir.
Ucis. Inima mi s-a frânt
pentru această femeie
care și-a pierdut, ca și
mine, soțul prin
violență.

— Trebuie să vă
relatez o poveste, i-am
spus și, luându-i
mâinile într-ale mele, i-
am vorbit despre

decesul soțului meu,
dar și despre rolul pe
care l-am avut în
descoperirea ucigașului.
În curând plângeam
amândouă și când, în
cele din urmă,
servitoarea a venit cu
limonada, niciuna
dintre noi nu ne-am
atins de paharele pe

care ni le-a pus în față.

— Sunteți atât de bună că mă consolați după ce am dat năvală în casa dumneavoastră și am făcut astfel de acuzații îngrozitoare, mi-a spus doamna Francis. Îmi pare rău.

— Când am aflat că Philip a fost ucis, am

acuzat oameni
nevinovați de lucruri
mult mai grave decât
adulterul.

Mi-am amintit bine
calmul de neclintit cu
care Colin mi-a primit
acuzările eronate. Poate
că atunci n-am avut
curajul de a-l învinui
fățiș, dar a știut foarte

bine că l-am suspectat de uciderea celui mai bun prieten al său.

— Noi două suntem legate prin ceva foarte dureros. Vă rog să nu vă mai cereți scuze pentru ceea ce ați făcut în clipele de mâhnire.

Am stat împreună destul de mult, dar am

vorbit foarte puțin.
Înainte de a pleca, i-am
promis c-o să merg la
ea, la Richmond, după
înmormântare. Știam că
atunci va avea nevoie de
prietenii, când restul
societății o
abandonează, încă o
văduvă singură care să-
și aștepte moartea. După

ce a plecat, m-am simțit
profund tulburată,
revenindu-mi în minte
toate amintirile legate
de Philip. Nu mă mai
gândisem la el de luni
întregi și, dându-mi
seama de acest lucru,
am fost cuprinsă de cel
mai supărător
sentiment, acela de

vină. Prezenta mea
fericire – independența,
averea, până și Colin –
se datora morții soțului
meu. Dacă ar fi trăit, nu
aș fi avut o situație atât
de plăcută.

Singurătatea și
melancolia mi-au fost
curând întrerupte.
Davis l-a anunțat pe

Colin și mi-a dat, în același timp, o scrisoare. În ciuda căldurii, prietenul meu arăta ca „scos din cutie”, în total contrast cu propria-mi persoană.

— Nu ți-ai schimbat rochia de la regată, remarcă el, așezându-se lângă mine pe o

canapeluță acoperită cu mătase.

— Nu, i-am răspuns lăsând scrisoarea pe masă, lângă limonada, și i-am povestit despre întâlnirea mea cu doamna Francis.

— Ce tragedie îngrozitoare! Am citit despre asta în ziare, azi-

dimineată. Transpiri.

A luat cu degetul o picătură de apă care se prelingea pe paharul cu limonada neatinsă și mi l-a trecut, ud și răcoros, peste față, apoi mai jos, pe gât. Și, deși pielea mea a răspuns ca de obicei la atingerea lui, eram prea distrată

pentru a mă bucura
într-adevăr de această
senzație.

— Ce culoare aveau
ochii lui Philip? Erau
deschiși, asta-mi
amintesc, dar erau
albaștri sau verzi?

Se îndepărtă de
mine.

— Albaștri. Ce s-a

întâmplat?

— Cred că e din cauza doamnei Francis. Vorbind cu ea, mi-am dat seama că lui îi datorez toată bucuria mea de acum. Este un sentiment ciudat.

— De care sunt întru totul conștient. Dacă nu mi-aș fi pierdut cel mai

bun prieten, n-aș fi
reușit niciodată să
găsesc o femeie care să
mă captiveze atât de
mult ca tine.
Întotdeauna va fi în
dragostea noastră ceva
dulce-amar, Emily. Se
ridică, traversă
încăperea și privi lung
pe fereastră.

Nu m-am simțit în stare să continui pe aceeași temă și m-am foit stânjenită o clipă, apoi mi-am luat, în sfârșit, paharul cu limonadă.

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Ai de gând să deschizi scrisoarea sau vrei să

stai așa toată după-
amiază?

— Și de unde acest
interes subit pentru
corespondența mea?

— Pentru că am găsit
plicul pe prag. Mi s-a
părut destul de
misterios.

Acest lucru mi-a
ațâțat curiozitatea și am

luat plicul, studiindu-l cu grijă înainte de a-l deschide.

— Chiar trebuie să mă ocup mai mult timp de greacă, am comentat eu imediat ce am despăturit foaia de hârtie. Capacitățile mele de a descifra un text sunt jalnice. Te rog, i-

am spus înmânându-i-o.

Αίσσμ', Ερως, τόν
άγρυπνον έμοί ποθον
κοίμισον.

— „Te implor,
Iubire, fă s-adoarmă
aleanul ce s-a deșteptat
în mine.” Se încruntă.

Iarăși *Antologia greacă*.

— Mi-o mai citești o dată în grecește?

S-a executat imediat și cadența seducătoare a limbii antice mi-a alungat îndată orice urmă de melancolie.

— Ți s-au luminat imediat ochii, observă el. Cine-ți trimite aceste

mesaje?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mi-ar plăcea să afli. Aș vrea foarte mult să-mi cunosc rivalul.

— Nici n-aș ști de unde să încep.

— Încearcă, spuse el. Pun pariu că poți descoperi.

— Un pariu? am răs
eu. Și ce câștig?

— Găsește-ți
admiratorul până la
sfârșitul sezonului și la
toamnă te însoțesc în
călătoria prin Grecia.

— Scandalos!
Credeam că nu vrei să
mă vezi *atât* de coruptă.

— Nici nu vreau. Mi-

a luat o mână într-ale
lui, iar atingerea pielii
sale m-a înfiorat mai
mult decât aş fi vrut să
recunosc. Dar tentația e
prea mare.

— Și dacă pierd?

— Consimți să te
măriți cu mine, spuse el
privindu-mă drept în
ochi.

— Ambele propuneri mi se par destul de riscante.

— Așa e.

— Primesc pariul, Colin. Face puțin mai interesant acest sezon care pare, de altfel, destul de anost. Și cine știe peste ce gentleman dau în timpul căutării

mele. Un admirator
care-i face curte
domniței sale în limba
greacă nu trebuie dat
deoparte cu indiferență.
Poate c-ar trebui să fii
gelos.

— Absolut deloc.
Sunt convins că nimeni
nu poate face pentru
tine ceea ce aș face eu.

Ochii ni s-au întâlnit și
ne-am aplecat unul spre
celălalt. Buzele mi s-au
întredeschis și i-am
așteptat sărutul, care n-a
venit. Nu, e mai bine să
nu te sărut, mă anunță
el fixându-mă cu
privirea, fără a se
îndepărta de mine.
Trebuie să accept

posibilitatea ca tu să-mi
refuzi cererea în
căsătorie. Și dacă, până
la urmă, te măriți cu
altcineva, nu vreau ca
soțul tău să mă
disprețuiască pentru că
mi-am permis asemenea
libertăți față de viitoarea
sa soție.

— Dar m-ai mai

sărutat.

— Și a fost un gest de care eu, ca gentleman, ar trebui să mă rușinez. Pe viitor voi fi mai atent.

Și cu aceste cuvinte îmi sărută mâna, pe care mi-o reținu mai mult, și plecă, întorcându-se să-mi zâmbască încă o

dată înainte de a închide ușa.

N-au trecut nici două minute și a apărut camerista care m-a întrebat dacă mai vreau să fac baie.

— Da, Meg. Una rece. Foarte rece.

După trei zile, am

primit un bilețel de la doamna Francis. Casa îi fusese din nou jefuită. De această dată, sigurul lucru furat fusese tabachera din argint pentru tutun de prizat. Ziarele s-au umplut de povești despre moartea domnului Francis și despre cum și-a dat

sufletul strângând
obiectul în mâini. Toate
au considerat că
moartea sa ar avea la
origine blestemul
Mariei-Antoaneta și îi
preveneau pe locuitorii
Londrei să fie cu mare
grijă, sugerând că cei
cărora li s-au furat
lucruri au avut noroc că

au scăpat cu viață.

4

După ce i-am
răspuns repede
doamnei Francis, mi-am
pus un costum de
călărie elegant și m-am
îndreptat spre Rotten
Row, căutând cu
disperare să-mi

limpezesc mintea. Era după-amiază târziu, așa că toată lumea se plimba în trăsuri, dar eu voiam să călăresc. Plimbarea m-a înviorat, dar nu am scăpat aproape deloc de senzația copleșitoare că eu sunt de vină pentru că am atras atenția ucigașului asupra

domnului Francis. Am
făcut tot ce am putut ca
să mă binedispun când
m-am întâlnit cu cea
mai dragă prietenă a
mea din copilărie, Ivy,
care era în trăsură cu
soțul ei și cu lordul
Fortescue, un
gentleman pe care îl
evitam de câte ori era

posibil. Părerile noastre
contrare asupra oricărui
subiect făceau
conversația cel puțin
neplăcută.

— Ce mă bucur să te
văd! spuse Ivy,
zâmbindu-mi fericită și
întorcându-se apoi spre
tovarășii săi. Emily stă
mai mult ascunsă în

ultima vreme.

— Ce oră ciudată
pentru călărie, lady
Ashton! Lordul
Fortescue mă scrută
atent, neîncercând să
ascundă faptul că i se
părea deplasat doar
comportamentul meu,
nu și toaleta, cu jacheta
sa elegantă, la două

rânduri de nasturi, și cu
vesta roșie.

— Am adoptat o
atitudine strictă de
lăsare în voia plăcerilor
sezonului. De ce să ne
limităm la călărie doar
dimineața?

Robert se foi stânjenit
și mi-am dat seama că ar
fi fost, probabil, mai

înțelept să nu spun așa
ceva în fața lordului
Fortescue.

Biata Ivy! De când
soțul ei se hotărâse să
între în politică, era
foarte des în compania
lordului Fortescue. El
era „urechea” reginei și
era considerat cel mai
puternic om din

guvern, deși nu ocupa
nicio poziție oficială în
afară de fotoliul din
Camera Lorzilor pe care
i-l asigura titlul. Toți
politicienii aspiranți
erau la mila sa și era
încântat să-i țină cât mai
mult la respect.

— Ce stupid! Dacă-
avea o soție, n-ar

îndrăzni să gândească
astfel.

Abia m-am abținut să
nu-l întreb dacă ar fi de
acord ca soția sa să
gândească pur și
simplu.

— Ceea ce-mi aduce
aminte, lady Ashton, că
Aloysius Bingham mi-a
spus că îl hărțuiți în

legătură cu o cupă.
Lăsați-l în pace. Nu e
treaba dumneavoastră
dacă vrea s-o țină
pentru el. Pretextul pe
care-l folosiți, cum că ar
trebui dusă la muzeu,
îmi arată că aveți nevoie
de un soț cu mână
fermă.

Zgomotul făcut de

un cal care s-a oprit
lângă mine m-a salvat și
n-am mai fost nevoită să
răspund acestui
comentariu inept. M-am
întors și l-am văzut pe
Charles Berry
ridicându-și pălăria.

— Ah! Berry! Încă îți
mai place Londra?
întrebă lordul Fortescue,

apoi continuă, fără a
aștepta răspunsul.
Voiam să pun pe cineva
să dea o petrecere
pentru dumneata. Sunt
sigur că doamna
Brandon ar corespunde
acestei sarcini. Ce zici?
Dai un bal? Cred că joia
viitoare ar fi foarte bine.

— N-am..., ezită Ivy.

Abia ar fi avut timp să alcătuiască meniul, ca să nu mai vorbim de orchestră, flori și tot ceea ce implică organizarea unui bal. Atunci interveni Robert.

— Lăsați-i mai mult timp, lord Fortescue, și va pregăti cel mai grandios bal mascat pe

care l-a văzut vreodată
Londra.

— Foarte bine.
Contez pe dumneata,
doamnă Brandon. Ivy
zâmbi slab. Trimite-mi
lista de invitați. Vreau
să fiu sigur că n-ai uitat
pe cineva.

Lordul Fortescue
demonstra perfect de ce

nu e bine ca un bărbat să aibă prea multă putere. Lucruri minore, precum verificarea unei liste de invitați, trebuia să-i amintească unui gentleman în poziția lui Robert ce obligații îi revin. Domnul Berry se arăta prea puțin interesat de toate astea.

Mă privea cu mare atenție, evident încântat de ceea ce vedea.

— Aș vrea să călăresc cu dumneavoastră, lady Ashton. Vreți să veniți cu mine? Am evaluat rapid situația și am decis că, dintre cei doi, îl preferam pe domnul Berry lordului

Fortescue. Am pornit
încet, dar n-am făcut
nici treizeci de metri că
am început să-mi regret
alegera.

— Aveți ceva care-mi
amintește de *madame* de
Pompadour, spuse el.
Mă simt foarte atras de
dumneavoastră.

— Vă previn,

domnule Berry, că nu
mă impresionează
lingușirile, i-am
răspuns, îndreptându-
mi o pană de la pălărie.

— Nu mă las înșelat
de modestia
dumneavoastră. Știți că
s-ar putea să am destul
de curând propria-mi
Curte?

— În Anglia?

Mă întrebam cum și-ar putea permite așa ceva. Din câte știam, avea foarte puțină avere.

— La început, da. Dar apoi... Se opri. Ar spus prea multe. E suficient să adaug că sper să veniți la mine, acolo. Nu cred că veți fi

dezamăgită.

Mă întrebam dacă n-ar trebui să mă simt jignită pentru că nu mi-a fluturat și mie povestea cu regina, așa cum a făcut-o cu atâtea tinere domnișoare. Până și lui Margaret i-a sugerat că ar putea ajunge în fericita poziție

de a purta coroană.
Poate că-i erau
cunoscute părerile mele
despre căsătorie. Acest
gând m-a făcut să
zâmbesc.

— Lady Ashton!
Domnule Berry! ne
strigă lady Elinor. Ce
surpriză să vă întâlnesc
aici, împreună.

Caii noștri, care luaseră treptat viteză, erau gata să depășească trăsura în care se aflau ea și fiica ei. S-a fixat imediat pe domnul Berry și, ca o bună mamă ce era, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-l atragă într-o conversație cu Isabelle. Fata i-ε

adresat un zâmbet cam
în silă, apoi a rămas
cuminte, privind
parcul.

— Dar unde e
domnul Hargreaves?
întrebă lady Elinor. Ți-l
amintești pe domnul
Hargreaves, nu,
domnule Berry? Ur
adevărat gentleman. Și

care îți este atât de devotat, lady Ashton.

— Hargreaves e un tip de milioane, spuse domnul Berry. Aseară am fost împreună în oraș, până târziu. Mă întrebam ce-au făcut. Nici nu e greu să-ți dai seama de ce e atras de însoțitoarea mea.

Lady Elinor se grăbi
să abată discuția în altă
parte și imediat ce reuși
să atragă atenția
domnului Berry, m-am
scuzat, sperând că
Isabelle nu cercetează
parcul în căutarea altui
domn. Pentru că
intențiile mamei sale în
ceea ce-o privea erau cât

se poate de limpezi.

Am revăzut-o pe Isabelle după două zile. Eram cu Cécile în bibliotecă și o așteptam pe Margaret, când a apărut copila, care nu a făcut niciun gest pentru a-și ascunde lacrimile. Dat fiind timpul

petrecut de familiile noastre împreună de-a lungul anilor, nu m-a surprins deloc faptul că venea la mine când era necăjită. Înainte de a-i muri tatăl, părinții ei au călătorit foarte mult și Isabelle a rămas adesea la noi când ei erau plecați. Diferența de

vârstă dintre noi, care
părea uriașă acum câțiva
ani, nu mai era atât de
mare, deși eu o vedeam
tot ca pe fetița care se
amesteca mereu în
conversația mea cu Ivy,
când schimbam
impresii, între patru
ochi, despre diferiți
domni pe care-i

cunoșteam. Totuși, n-aș fi vrut s-o evit când era atât de nefericită și, în plus, puteam astfel să mă revanșez pentru numeroasele ocazii în care o trimisesem la plimbare. Am așezat-o lângă Cécile pe o canapeluță și i-am dat un pahar de porto,

gândindu-mă că aş
putea profita de ocazie
pentru a o convinge că
băuturile nu trebuie
rezervate doar
domnilor.

— De ce eşti
supărată? am întrebat-o.

Înainte de a-mi
răspunde, luă o
înghiţitură de vin.

— Oh! Ce bun e
exclamă. Tăcu o clipă de
parcă ar fi vrut să-și
adune curajul. Sunt
obligată să mă mărit cu
domnul Berry.
Lacrimile începură să-i
șiroiască din nou. Mama
e de acord, și eu nu am
niciun cuvânt de spus.
Nici nu mă lasă să-i

spun eu lui Tommy.

— Tommy? am
întrebat-o blând.

— Lordul Pembroke.
Alte suspine. I-a trimis
ea o scrisoare.

— Ai făcut o
înțelegere cu el?

— Nimic oficial,
bineînțeles. Dar îl iubesc
foarte mult. Ca fiu mai

mare al contelui de Westbrook, Pembroke urma să moștenească unul dintre cele mai bune domenii din nordul Angliei, dar și o avere considerabilă. Era genul de bărbat pe care, de obicei, mamele își doresc să pună mâna pentru fetele lor.

— *Je suis très désolée, chérie,* interveni Cécile, luând-o pe după umeri.

— Mama ta știe că ești aici? am întrebat-o.

— Nu. Își șterse ochii cu o batistă. Tu ai fost întotdeauna drăguță cu mine când eram mică, deși știu că am fost o pacoste. Te admir atât

de mult, Emily. Știu că
nu ne-am văzut de când
te-ai căsătorit și... ăă...
de când a murit
vicontele. Îmi pare rău.
Suspină din nou. Mă
port ca o proastă. Toată
lumea spune că tu crezi
că doamnele n-ar trebui
forțate să se mărite
împotriva voinței lor.

Prietena mea Clara n-
avut voie să meargă
săptămâna trecută la
prânz la doamna
Brandon, pentru că erai
și tu acolo. Părinții ei s-
au temut c-o s-o
convingi să rupă
logodna.

Habar nu aveam cine
e Clara sau de ce ar fi

vrut să rupă logodna,
dar nu-mi plăcea deloc
că cineva a refuzat o
invitație la Ivy doar ca
să mă evite.

— Am să-i trimit
mamei tale un bilet să-i
spun că ești cu mine.
Dacă vrei, poți să rămâi
aici la noapte. Dar
apoi...

M-am oprit, știind că nu prea mai am ce să fac pentru ea. Davis l-a trimis pe unul dintre lachei să ducă bilețelul și să aștepte răspunsul. Lady Elinor a fost ușurată să afle unde îi era fiica, dar cuvintele ei nu arătau prea multă înțelegere pentru copilă:

Mâine dimineață voi trimite o trăsură s-o ia, și sper că este gata să accepte aranjamentele pe care le-am făcut pentru ea.

Margaret, care sosise în toiul acestei agitații, a fost scandalizată.

— Nu pot să cred că

ai de gând să iei partea
mamei în povestea asta,
îmi spuse ea trăgându-
mă într-un colț mai
liniștit al încăperii.

— Ce pot să fac,
Margaret?

— Cheamă-l pe
Pembroke.

— Și după aia?

— Pot să plece în

Scotia.

— Fii serioasă. Nici nu știu ce intenții are lordul Pembroke.

Deși nu ne auzise, Isabelle repetă cererea lui Margaret.

— Emily, trebuie să-l văd pe Tommy. Mă poți ajuta?

Oricât aș fi detestat s-

o văd obligată să se
mărite, mai ales cu
Charles Berry, nu voiam
să fiu părtașă la
distrugerea ei. Ce
nedreaptă e mama ei că
n-o lasă să-i spună ea
însăși lordului
Pembroke, să-și ia
rămas-bun de la el.

Mă gândeam cât aș fi

fost eu de furioasă dacă mama mi-ar fi făcut așa ceva. Apoi m-am gândit la Colin. Dacă cineva m-ar obliga să mă despart de el, aş vrea – aş simţi nevoia – să-l mai văd o dată.

— Bine Isabelle, am consimţit cu un suspin. Ți-l aducem pe lordul

Pembroke, dar trebuie să stai cuminte până ce pun totul la punct.

Am trimis-o pe una dintre servitoare să pregătească o baie fierbinte, iar Cécile a condus-o pe Isabelle sus.

— Ce faci? m-a întrebat Margaret. Colir

te poate ajuta?

— E la Richmond, la fratele lui. Trimitem însă după Jeremy și-l rugăm să-l aducă pe lordul Pembroke. Tu trebuie să-i scrii, Margaret. Nimeni n-c să zică nimic dacă-l chemi tu. Ba chiar se va spune că ați devenit tot

mai apropiați. Nu-i explica de ce vrei să-l vezi. E bine să scriem cât mai puține despre asta.

Davis l-a trimis din nou pe lacheu și, nu după multă vreme, Jeremy se afla în fața noastră.

— Minunat! spuse el

când i-am făcut
cunoscut planul.
Pembroke îți va fi pe
veci recunoscător. Să știi
că-i place foarte mult
fata.

După ce Jeremy a
plecat să-l aducă pe
lordul Pemroke, Isabelle
și Cécile s-au întors în
bibliotecă. Isabelle,

îmbrăcată într-o rochie de-a mea din dantelă, părea mult mai calmă acum, după baie, și vorbea întruna despre virtuțile bărbatului pe care-l iubea. Am luat o cină ușoară și nu mult după aceea a sosit și gentlemanul pe care-l așteptam. Isabelle s-a

repezit la lordul
Pembroke, care părea
încântat, deși un pic
stânjenit de această
manifestare în public.

— Em, începu
Jeremy, luându-mă de
braț. Am înțeles că ai o
adevărată colecție de
vase grecești în
bibliotecă. Ești drăguță

să mi le arăți și mie?

— Da, sigur, i-am răspuns, observând că Cécile și Margaret ieșiseră deja din cameră.

Nu mă simțeam deloc liniștită știind că-i las pe cei doi singuri. Jeremy l-a salutat vesel pe Pembroke și m-a împins pe ușa afară.

— Te-ai răzgândit în privința rolului pe care-l ai în coruperea tineretului englez?

— Nu prea. Dar nici nu vreau să-i fac mai mult rău decât bine.

— Nicio grijă, draga mea. Pembroke e destul de îngrozit și n-o să facă nimic din ceea ce nu se

cuvine. O să se sărute, o
să plângă și până
dimineață se uită totul.

— Chiar o iubește? l-
am întrebat.

— Atât cât e posibil
pentru un gentleman.

— O să-i propună să
plece la Gretna Green?

[4]

— Nu cred. Mi-ă

spus destul de clar că nu
vrea să provoace niciun
scandal.

— Atunci poate că-i
mai bine ca Isabelle să
se mărite cu Charles
Berry. Pembroke nu-i
poate fi foarte devotat
dacă preferă să se dea la
o parte și să se uite cum
ea se căsătorește cu

altcineva.

— Ești o romantică, nu-i așa? întrebă el, oprindu-se în fața ușii de la bibliotecă. E impresionant.

Am intrat. Margaret și Cécile jucau șah. Jeremy s-a așezat lângă Margaret, comentând fiecare mutare pe care o

făcea. Am scos de pe un
raft *E a* de H. Rider
Haggard. M-am străduit
din răsputeri să
urmăresc aventurile lui
Ludwig Horace Holly și
ale reginei exotice
Ayesha, Ea Cea Care
Trebuie Ascultată, dar
tot timpul mă întrebam
dacă lordul Pembroke o

iubește pe Isabelle
destul de mult pentru a
o duce în Scoția. După c
oră, am pus jos cartea,
m-am întors în salon și
am bătut tare la ușă,
așteptând câteva clipe
înainte de a o deschide.
Pembroke, care părea
distrus, se plimba furios
în fața căminului.

Isabelle plângea mai tare ca oricând.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar cred c-ar fi mai bine dacă...

N-a fost nevoie să-mi termin fraza. Pembroke a luat mâna lui Isabelle, a sărutat-o cu mare emoție și a ieșit în fugă

din încăpere. Isabelle avea inima frântă. Și-a îngropat fața într-o pernă de pe canapea și a continuat cu suspinele. M-am așezat lângă ea, mângâind-o încet pe spate. A intrat și Cécile și câteva minute n-a scos niciun cuvânt. În cele din urmă, a ridicat-

o pe Isabelle și a început să-i vorbească pe un ton foarte serios.

— Ce ți-a spus lordul Pembroke?

— Mi-a spus că ar trebui să mă mărit cu domnul Berry. Credeam că mă iubește. Cum îmi poate cere să mă căsătoresc cu altcineva?

— Vrea să te ferească de scandal, am spus eu, știind foarte bine că propria-i persoană îl preocupa cel puțin la fel de mult cât îl preocupa și fata.

— M-am simțit atât de prost! Credeam c-o să mă roage să fugim la Gretna Green.

— Te-ai fi dus?

— Bineînțeles că m-aș fi dus. Se opri din plâns. Așa că sunt obligată să mă mărit cu domnul Berry și, oricât mi s-ar părea de îngrozitor, știu că va fi și mai rău atunci când se va căsători dragul meu Tommy. Sper să

mor înainte de a apuca
aşa ceva.

Lacrimile începură
din nou să-i curgă.

— Poate că nu se
întâmplă atât de curând,
i-am spus, încercând s-o
încurajez. Tinerii domni
nu se prea grăbesc să se
așeze la casa lor. Iar
când, în cele din urmă,

se întâmplă acest lucru,
poate că îl vei fi uitat
deja pe lordul
Pembroke.

— N-o să-l uit
niciodată, iar soțul meu
va avea de suferit din
cauza asta. Pentru că nu
va avea niciodată parte
de afecțiunea mea.

— Sunt multe astfel

de mariaje, Isabelle,
spuse Cécile. Nu trebuie
să te lași pradă
disperării. A cordă-ți
această noapte pentru a
fi mahnită, dar nu mai
mult. După asta, trebuie
să-ți croiești tu însăși
fericirea.

Mi-am amintit de
observația lui Jeremy

despre o înțelegere
reciproc agreabilă. Ce
îngrozitor mod de a
trăi.

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse servitoarea ștergând ceaiul pe care-l vărsase pe masă.

— Nu te mai gândi la asta, Lizzie. Fata angajată de curând de

menajeră era destul de intimidată că lucrează într-o casă atât de mare. Eu l-am vărsat de nenumărate ori și mă tot întreb de ce se încăpățânează oamenii să servească ceai fierbinte dintr-un ceainic greu, de argint. Mie mi se pare că n-ai

cum să nu-l verși când
îl torni.

Ivy se uita la fată,
așteptând să iasă ca să
poată vorbi.

— Ești mult prea
drăguță cu servitorii.

— Lizzie e aici doar
de o săptămână. Tot
timpul greșeste
camerele, apare unde

nu e nevoie de ea, îmi aduce lucruri pe care nu le-am cerut, îmi toarnă ceai când vreau să-mi iau eu singură. Și totuși, nu mă lasă inima s-o cert. E atât de tânără și doamna Ockley e convinsă c-o să fie foarte bună după ce mai învață.

— Trebuie să învețe să fie competentă cât mai repede, spuse Ivy jucându-se cu ceașca din fața ei. O ridică la buze, dar o puse din nou pe farfurioară fără a lua vreo înghițitură. Nu prea știu cum să-ncep. Bineînțeles că e doar un zvon, dar mă tem...

Obrajii ei frumoși se
îmbujorară când îmi
întâlni privirea.

— Vai, draga mea,
ce-am mai făcut?

— Te-ai certat cu
Colin?

— Bineînțeles că nu.
Dacă m-aș fi certat, ți-aș
fi spus imediat. Doar știi
asta.

— Mda... Lady Elliott i-a spus mamei că a auzit că îți petreci foarte mult timp cu Jeremy.

— Jeremy vine pe aici destul de des, dar numai pentru a da impresia că-i face curte lui Margaret.

— Se spune că relația

lor vrea doar să ascundă
ceea ce e între voi.

— Asta-i ridicol!

— Știu. Dar s-a
observat că în ultimul
timp Colin n-a mai fost
văzut cu tine prea des,
iar acest lucru pare să
dea veridicitate poveștii.

— Colin e cufundat
în munca sa. În plus...

— Da, dar ai din ce în ce mai mult reputația unei excentrice care preferă să-și petreacă timpul îngropată în bibliotecă, în loc să aibă... ăă... interese mai feminine.

— Excelent. Îmi place foarte mult să fiu excentrică.

— Știi că îți apreciez foarte mult studiile, dar aș dori să te mai temperezi, poate, în timpul sezonului. E chiar e atât de îngrozitor să faci jocul societății câteva luni?

— Nu m-aș fi gândit vreodată c-o să mă critici așa, i-am răspuns.

Ivy m-a privit
dezamăgită. Nu te
necăji, draga mea. Nu te
supăra.

N-am mai reușit să
spun nimic, pentru că
Davis a intrat și l-a
anunțat pe Jeremy.

— Trebuie să mă
întâlnesc aici cu
Margaret, spuse el

lăsându-se pe un scaun după ce ne-a salutat pe amândouă cu o politețe desăvârșită. Aceste întâlniri clandestine pentru consum public sunt foarte dificil de aranjat.

— Se pare că voi doi vă distrați foarte bine. Ieri v-am văzut

călărind.

— Margaret e minunată. Foarte amuzantă. Își sprijini bărbia de mânerul de aur al bastonului. Există modalități mult mai puțin plăcute de a petrece sezonul.

Ivy se încruntă, dar nu comentă. Ușa se

deschise și reapăru
Davis, de această dată
aducându-l pe Colin.

— Ce părere ai
despre dineul de aseară,
Hargreaves? îl întreabă
Jeremy în timp ce îi
ofeream lui Colin o
ceașcă de ceai. Nici nu
mai știu de când n-am
mâncat o supă atât de

oribilă.

— Lady Cranley s-a îngrozi dacă te-ar auzi, râse Colin.

— Mă tem că nu. I-am spus că n-am mai mâncat niciodată așa ceva și a luat-o ca pe un compliment.

— Voi, bărbații, sunteți îngrozitori,

spuse Ivy. Îmi pare rău că te las pe mâinile lor, Emily, dar trebuie să mă ocup de invitațiile la bal.

— La ce oră trebuie să vină Margaret? l-am întrebat pe Jeremy după plecarea lui Ivy.

— Credeam c-a sosit deja, îmi răspunse,

refuzând încă o ceașcă de ceai.

— Ea nu întârzie de obicei. Îmi pare rău că n-am știut că vă întâlniți aici. Aș fi rugat-o să vină mai devreme, să mă mai ajute la greacă.

— Ah, Emily și greaca ei, zâmbi Jeremy. Îmi pare bine că mai

sunt unii pe care-i distrează așa ceva.

— Îmi place foarte mult și nu tolerez să mă tachinezi.

— Nu te tachinez, protestă el. Știi doar că am fost unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi încă de când mi-ai dovedit că poți să alergi

mai repede decât mine.

— Era obligatoriu, pentru că altfel n-aș fi reușit să scap de tine când mă fugăreai cu... ce erau, broaște?

— Da, broaște. Nu e unul dintre momentele mele de glorie.

— Cred că-ți pot ierta această exuberanță

juvenilă.

— Ești la fel de generoasă acum, ca și atunci când aveai cinci ani, spuse Jeremy.

— Ce probleme ai cu greaca, Emily? întrebă Colin, aruncându-i lui Jeremy o privire scurtă, dar severă.

— Fii atentă, Em.

Absolvenții ăștia de la Cambridge sunt cam pe dinafară, spuse Jeremy.

— Domnul Moore mi-a dat un pasaj greu și nu prea înțeleg partea de gramatică, i-am răspuns.

— De ce nu mi-l arăți?

M-am dus la birou și

am luat un teanc de hârtii și cărți.

— Vai, dragă, spuse din nou Jeremy. Până la lexicon! E momentul să plec.

— Și Margaret?

— Doar n-o s-o aștept toată după-amiaza. Spune-i că mi-a rănit inima și că probabil nu-

mi voi reveni.

— Îi transmit mesajul, am răs eu și i-am întins mana să mi-o sărute înainte de plecare.

— Margaret nu avea de gând să vină, spuse Colin când am rămas singuri. O folosește drept scuză pentru a te

vedea.

— Cum de ți-a venit o asemenea idee? Apleci urechea la bârfele astea?

— Bârfe? Se vede imediat că Bainbridge e captivat de tine.

— Nu fi ridicol. Este și mai priceput decât mine în a se feri de capcanele romantice.

— Dar tu nu vrei să
evii capcanele
romantice, nu-i așa?

— Nu, atunci când e
vorba de tine.

Cât de ușor îmi era să
mă pierd în ochii lui.

— Arată-mi lecția la
greacă.

Ne-am aplecat peste
text, iar Colin mi-a

explicat cu grijă
aspectele gramaticale.
Brațul lui m-a atins și
am simțit inima
bătându-mi mai repede.
Mi-a strâns mâna și ne-
am întors la cartea din
fața noastră.

— *Antologia greacă* e
minunată, spuse el. Aici
poți găsi câte un pasaj

potrivit pentru orice situație. E una dintre cărțile mele preferate.

A răsfoit paginile și a citit cu voce tare, la început în engleză, apoi în greacă.

— „Știu că sunt muritor și efemer, dar când privesc nenumăratele spirale

rotitoare ale stelelor, nu mai ating pământul cu picioarele, ci stau alături de însuși Zeus și mă hrănesc din ambrozia zeilor.”

Cadența limbii grecești mă mișcă întotdeauna și l-am urmărit atentă în timp ce citea. După ce a

terminat, mi-a atins
ușor fața.

— Cred, Emily, că tu
ești ambrozia mea, roști
el aproape șoptit.

— S-ar putea să-mi
placă tot mai mult
această metodă de
studiu. Poate c-ar trebui
să ne facem un obicei, i-
am spus.

— Și ce ar zice domnul Moore?

— Dacă mă înveți tu, nu mai am nevoie de domnul Moore.

— Aș vrea să te-nvăț multe lucruri, murmură el lângă gâtul meu. Dar mă tem că ne lăsăm distrași destul de ușor și n-o să înveți prea multă

greacă dacă te îndrum eu.

— Ghinionul meu, i-am răspuns întorcându-mi capul spre el. Înainte de a-mi apropia buzele de ale lui, s-a retras, și-a strâns mai bine haina și și-a dat spre spate părul de pe frunte.

— Uite că Margaret

n-a venit, remarcă el
trăgându-mă de un
zuluf care-mi ieşise din
coc. Fii atentă la
Bainbridge.

N-am plecat nicăieri,
fericită să-mi petrec o
seară liniştită acasă, în
compania lui Homer.
Cécile era la un bal şi,

știind că va veni foarte târziu, mi-am luat cartea să citesc în pat, dar am adormit curând. Din nou, ceva mi-a deranjat somnul și m-am trezit pe la patru dimineața, uluită de ceea ce vedeam. Exemplarul meu din *Odissea* era încă în pat, dar în el se

afla un trandafir roz cu
tulpina lungă. Iar pe
carte erau un pachetel și
un bilet. Am simțit un
curent puternic de aer și
am văzut draperiile, pe
care le înlocuisem după
spargere, mișcându-se.
Înainte de a mă duce la
culcare, fereastra fusese
închisă, iar acum era

deschisă.

Dintr-odată,
întunericul din cameră
mi s-a părut
înfricoșător. Eram
singură? Sau intrusul se
ascundea și mă
urmărea? Adunându-mi
tot curajul de care eram
în stare, am aprins
lampa de lângă pat.

Lumina nu mi-a
dezvăluit nimic la
început și eram prea
speriată să mă apuc de
cercetat. Am bătut la ușa
lui Cécile, dar nu mi-a
răspuns. Nu se întorsese
încă acasă. Am vrut s-o
sun pe cameristă, dar
nu-mi plăcea să rămân
singură în așteptarea ei.

Aşa că m-am repezit
sus, spre aripa
servitorilor, şi am
început să bat la uşa lui
Davis.

— Adu-l imediat pe
domnul Hargreaves, i-
am poruncit.

Majordomul nu a
ezitat, a închis uşa ca să
se îmbrace şi a fost gata

de plecare în mai puțin de trei minute. Apariția mea în holul servitorilor a provocat o adevărată agitație. Lizzie și-a scos capul pe ușă și a țipat când m-a văzut; în curând, era trează toată casa. L-am urmat pe Davis jos, unde m-am așezat pe scară, cu

genunchii la piept, cu
spatele sprijinit de
balustradă și am
acceptat, dar nu am
băut, paharul de brandy
pe care mi l-a dat
camerista. Meg era la fel
de tulburată ca mine și
i-am oferit și ei puțin
brandy.

Mai curând decât mă

așteptam, Colin a dat
buzna pe ușă, cu Davis
pe urmele lui.

— Ce s-a întâmplat?
Unde-i Cécile?

Imediat după ce i-am
prezentat situația, s-a
repezit în sus pe scară,
sărind câte două trepte o
dată. Davis i-a organizat
pe servitori, care au

început să cerceteze
metodic întreaga casă.
Știam că nu vor găsi
nimic; cu siguranță că
intrusul plecase. M-am
întors în dormitor, unde
l-am văzut pe Colin care
citea biletul. Trandafirul
era aruncat neglijent pe
pat.

— L-ai citit? m-a

întrebat.

— Nu.

M-am uitat și eu la
text în timp el citea:

Εἶθε ῥόδον
γενόμην
ὑποπόρφυρον,
όφρα με χερσίν
άρσαμένη χάριση
ητήθεσι χιονέοις.

— „Dacă aş fi un trandafir roz şi m-ai cuprinde în mâini, mi-ai putea oferi graţia sânului tău de nea.” Fierar al dracului! exclamă el, privindu-mă. Iartă-mă.

— Ce-i în pachetul? l-am întrebat, zâmbindu-i

palid.

L-a deschis cu grijă și a scos o cutiuță și încă un bilețel.

— „Un roz pentru tine și un roz pentru altcineva. Te rog s-o returnezi proprietarului de drept.” În cutie se afla o piatră prețioasă roz.

— Probabil că e
diamantul Mariei-
Antoaneta, care i-a
aparținut domnului
Francis, am spus eu.

— Cred că ai
dreptate.

— Așadar,
admiratorul meu e
spărgător.

— A tăiat un cerc în

geamul ferestrei și a deschis-o. Ai chemat poliția?

— Nu. Doar pe tine.

— Tremuri, îmi spuse el, luându-mă în brațe.

— E altfel decât data trecută, Colin. De data asta a venit pentru mine. Nici nu încercam

să-mi opresc lacrimile
care-mi udau obrajii.
Putea să-i dea el
diamantul doamnei
Francis. Sunt sigură că
există o legătură între
această piatră și ucigaș.
Și dacă există, eu sunt
de vină...

M-am oprit la tusea
semnificativă a

majordomului. Colin s-a îndepărtat.

— Se pare că toate sunt la locul lor în casă, spuse Davis.

— Nici nu mă surprinde, răspunse Colin.

— Ce mai pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă? Să chem

poliția?

— Trebuie? l-am
întrebat pe Colin.

— Trebuie să
vorbești cu ei dimineată,
dar acum nu poți face
nimic mai mult decât
mine.

— Mă simt bine,
Davis. Îți mulțumesc.

Majordomul a plecat,

lăsând ușa întredeschisă în urma sa. Colin a deschis-o mai mult.

— Nu vreau să te compromit, spuse el și se uită din nou la scrisoare. Ai mai primit și alte bilețele asemănătoare?

— Doar cel pe care l-ai văzut acum câteva

săptămâni. Mi-am dat
dintr-odată seama că nu
aveam pe mine decât
cămașa de noapte și un
halat ușor din dantelă,
iar Colin, care se
îmbrăcase în grabă, își
încheiase doar parțial
cămașa șifonată și nici
nu și-o băgase în
pantaloni.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit atât de repede, i-am spus încet, cu ochii plini de lacrimi. Cred că sunt în stare să fac față oricărei înfruntări directe, fără ajutor, dar acum sunt mai vulnerabilă decât mă așteptam.

— Toată lumea are uneori nevoie de ajutor, Emily.

— Prezența ta aici mă liniștește.

— Nu-mi place deloc să te las singură în noaptea asta. Dar știi că nu pot să rămân.

M-a ridicat în brațe și m-a pus pe pat.

— Încearcă să dormi.

Apoi îmi mângâie buzele cu un deget și continuă: Cred că nu e momentul, dar nu pot să nu-ți atrag atenția că, dacă am fi căsătoriți, nu ar trebui să-ți petreci noaptea singură.

A plecat, dar nu s-a dus la el acasă, în Park

Lane. A doua zi dimineată, Davis mi-a spus că, după ce a condus cercetarea amănunțită a casei și a împrejurimilor, Colin a rămas în grădină, plimbându-se pe sub fereastra mea tot restul nopții.

6

Inspectorul Manning a venit a doua zi dimineată devreme, în timp ce luam micul dejun împreună cu Cécile. Camera veselă, plină de soare și de flori proaspăt culese, dădea o

falsă impresie menită să
ne ascundă proasta
dispoziție. Inspectorul
mi-a pus întrebări în
legătură cu noaptea
precedentă, dar a
recunoscut că nu are
niciun indiciu asupra
identității intrusului.
Erau puține speranțe să
fie prins vreodată.

— Vă rog să mâncați
ceva, domnule
inspector. Chiar vă rog.
E păcat de mâncare; eu
n-am deloc poftă în
dimineața asta.

— Vă mulțumesc,
lady Ashton.

Ezită un moment,
dar tentația
mâncărurilor de pe

bufet era prea mare. Își luă o farfurie și începu s-o umple.

— Așadar, intrusul n-a lăsat nicio urmă? întrebă Cécile.

— N-am găsit nimic. E un hoț foarte dibaci, spuse el înfruptându-se dintr-un ou. Îi zâmbi apoi recunoscător

servitoarei care-i dădu o
ceașcă de cafea
aburindă. Aș vrea să vă
pot asigura că vom ține
această întâmplare
departe de gura presei,
dar mă tem că aș face o
falsă promisiune.

— Probabil că nici nu
contează, am suspinat
eu. Aveți vreo obiecție

dacă îi înapoiez
diamantul doamnei
Francis?

— Absolut deloc.
Până acum, de cazul din
Richmond s-a ocupat
poliția locală, dar sper
că vom reuși să-l
transferăm la Scotland
Yard.

— Credeți că există

vreo legătură între jafuri
și crime?

— Nu neapărat,
răspunse detectivul. Dar
nu vă faceți griji, că
aflăm noi. Domnul
Hargreaves m-a rugat să
întăresc paza din jurul
casei dumneavoastră,
ceea ce voi face bucuros.
Am aranjat ca la noapte

să stea în Berkeley Square un polițist în civil.

— Vă mulțumesc. Mă voi odihni mai bine știind acest lucru.

— Credeți că-i în pericol? întrebă Cécile.

— Dacă hoțul ar fi vrut să-i facă rău, ar fi putut s-o facă foarte

bine astă-noapte. Se pare că interesul său față de lady Ashton este de... hm... natură romantică. Dar nu vreau să mai aveți de-a face cu el. E greu să-ți dai seama de următoarea mișcare a unei minți criminale.

— Cred c-ar trebui să

mergem îndată la
Richmond, am fost eu
de părere, ridicându-mă
de la masă. Inspectorul
Manning și-a împins
farfuria și s-a ridicat
repede în picioare,
aproape răsturnându-și
cafeaua. Nu trebuie să
vă întrerupeți masa,
domnule inspector.

Puteți să rămâneți cât doriți.

— Nu se poate, doamnă.

Nici n-am vrut să aud. Am sunat servitoarea și i-am spus să-i pună la dispoziție tot ce dorește, apoi l-am lăsat acolo stânjenit, dar, evident, încântat de

micul dejun.

Drumul până la Richmond n-a fost lung. Ne-a deschis însăși doamna Francis, care a fost încântată s-o cunoască pe Cécile. Ne-a invitat în casă, care, deși modestă, era mobilată foarte frumos,

de cineva cu gust
desăvârșit. Am urmat-o
în salonaș, care era
cufundat în întuneric și
sufocant, deoarece
draperiile erau trase, așa
cum cerea doliul.
Înainte de mă lansa în
povestea extraordinarei
nopti precedente,
doamna Francis anunță

propria-i veste
surprinzătoare.

— Tocmai a plecat
poliția. Mi-au arestat
camerista. E văduva
bietului Stilleman. S-au
căsătorit de mai puțin
de un an.

— Cine-i Stilleman?
am întrebat-o.

— Valetul lui David.

— Și ce dovezi au împotriva ei?

— Se pare că a avut o aventură cu grădinarul, și David i-a prins.

— Și de ce nu l-au arestat și pe grădinar? vru să știe Cécile. Și el ar fi avut același motiv, nu?

— Când a murit

David, Thomkins era plecat în vizită la sora sa, așa că nu e considerat suspect.

— Au stabilit cauza morții? am întrebat-o.

— Otrăvire cu nicotină. Dar nu știu cum a fost administrată.

— Nu e oare posibil să i-o fi dat Thomkins

înainte de a pleca în vizită la sora lui?

— Nu știu. Dar sunt convinsă că Jane e acuzată pe nedrept. O cunosc bine — nu mi-ar fi ucis niciodată soțul, și pe al ei cu atât mai puțin. Trebuie să mă ajutați, lady Ashton.

— Nu știu ce aș

putea face, m-am
încruntat eu.

— Aflați adevărul,
așa cum l-ați aflat și
atunci când v-a fost
omorât soțul. Vă rog, nu
cunosc pe altcineva care
m-ar putea ajuta.

— Sunt sigură că
poliția...

— Din punctul lor de

vedere, cazul s-a închis
deja azi-dimineață.

— N-o să lăsăm noi o
femeie nevinovată la
închisoare, spuse Cécile,
privindu-mă cu
severitate. Să aștepți să
fii spânzurată! *C'est*
horrible! Ghilotina nu e
atât de barbară.

— Adică e mai puțin

barbar să-ți taie capul?
am întrebat-o, ridicând
o sprânceană.

— E mai rapid,
chérie. Mult mai rapid.

— E la fel de
îngrozitor. Vă rog, lady
Ashton. Nu suport s-c
știu acuzată pe nedrept
sau să mă gândesc că
ucigașul lui David

rămâne nepedepsit.

Cum aş fi putut s-o dezamăgesc?

— O să încerc, doamnă Francis.

— Asta-i tot ce vă rog. De unde începeţi?

— Mai întâi, trebuie să vă dau asta. Şi i-am înmănat cutiuţa cu diamantul roz.

— E al lui David? m-a întrebat ea, iar eu am dat din cap. Dar cum...

— Azi-noapte mi-a intrat cineva în casă și mi l-a lăsat, împreună cu un bilețel prin care mă ruga să vi-l dau.

— E splendid, dar tot nu înțeleg de ce v-a fost înapoiat

dumneavoastră.

Îl mângâie cu grijă, apoi se duse la fereastră și trase draperiile ca să-l cerceteze cu atenție. Plăcerea îi era atât de evidentă, încât n-am putut să nu mă întreb de ce soțul ei nu i l-a dat. Apoi zâmbetul îi dispăru la fel de repede

precum apăruse și
începu să plângă.

— Sunt atât de
bucuroasă că sunteți aici
amândouă. Lui Davic
nu-i plăcea să avem
musafiri și-și păzea cu
înverșunare viața
privată. Acum, că nu
mai e, îmi dau seama că
n-am deloc prieteni.

Cécile o apucă de braț și o duse înapoi, pe scaun.

— Ne aveți pe noi. Care este numele dumneavoastră de botez, doamnă Francis? Nu pot să sufăr formalitățile.

— Beatrice, îi răspunse ea, ștergându-

și ochii. Vă mulțumesc,
doamnă du Lac. Cécile
clătină din cap. Cécile.
Vă mulțumesc. Știți, nu
mi-am imaginat
niciodată cum ar fi fără
el. E o prostie, nu? Să
nu mă gândesc deloc la
ceea ce fac atunci când
m-am îngropat aici. Nu
am vrut decât să fiu cu

el, fără să am niciun regret pentru ceea ce am lăsat în urmă.

— Vom descoperi cine l-a ucis, i-am spus, sperând că vocea nu-mi va trăda lipsa de încredere care mă încerca. Trebuie să-mi spuneți tot ceea ce ați aflat de la poliție.

Din nefericire, era foarte puțin. Din ceea ce am înțeles, au interogat pe toată lumea din casă și îndată ce au aflat de aventura lui Jane, s-au ocupat exclusiv de ea. Nu avea niciun alibi și, prin urmare, nu se putea apăra de acuzații.

Nu prea avea rost să

cercetez casa în căutare
de indicii. Voiam să
arunc însă o privire în
biroul domnului
Francis. Nu știam foarte
bine cum se
investighează o crimă,
dar mi se părea o
chestiune de bun-simț
să consider că cercetarea
amănunțită a lucrurilor

personale ale victimei
poate să scoată ceva la
iveală. Beatrice ne-a
condus prin casa
întunecată, într-o odaie
plăcută, cu uși duble
care dădeau spre
grădină. Părea un loc
drăguț în care să
lucrezi. Pe birou stăteau
aranjate teancuri de

cărți, iar alături se afla o cutie din mahon, care conținea hârtie groasă de scris, ceară și un sigiliu greu.

M-am uitat prin birou, am privit cu atenție rafturile cu cărți, chiar le-am scos volum cu volum, ca să văd dacă nu e ceva ascuns în

spatele lor, dar n-am găsit nimic semnificativ. Am străbătut camera, încercând din răspuțeri să arăt ca o persoană care știe ce face. În cele din urmă, privirea mi-a căzut pe un teanc de scrisori nedeschise, aflate pe o masă de lângă birou.

— Astea au sosit de curând? am întrebat, ridicându-le să le vadă doamna Francis.

— Da. E ceea ce a sosit după moartea lui David. N-am avut curajul să le deschid. Deschide-le tu, dacă crezi că te-ar putea ajuta.

Majoritatea erau fără importanță – o factură de la croitor, o chitanță pentru niște cărți, câteva scrisori personale. Dar spre sfârșit, curiozitatea mi-a fost răsplătită după deschiderea unei scrisori scrise pe o foaie cu antetul clubului Marlborough. Am

privit-o repede,
surprinsă de conținutul
său.

Stimate domnule
Francis,

Vă mulțumesc pentru
amabila dumneavoastră
scrisoare. Din păcate,
programul meu actual
nu-mi permite să vă
vizitez la Richmond, așa
că mă tem că nu ne vom

putea întâlni. Vă
mulțumesc că m-ați
alertat în legătură cu
situația pe care mi-ați
menționat-o și vă asigur
că totul se află sub
control.

dur
etc.

Așteptam

nerăbdătoare pe treptele
clubului Marlborough,
rotindu-mi umbreluța
de soare și întrebându-
mă ce-l poate reține pe
domnul Berry. După ce
am plecat de la

Richmond, unde Cécile
rămăsese să ia ceaiul cu
Beatrice, m-am
îndreptat direct spre
hotelul Savoy, având
scrisoarea la mine. Nu
era în cameră, dar
funcționarul de la
recepție mi-a spus că,
dacă e vorba de ceva
important, domnul

respectiv poate fi găsit la club. Am avut impresia clară că personalul de la Savoy era destul de obișnuit să vadă doamne neînsoțite întrebând de domnul Berry.

— Lady Ashton, sunt uimit să vă văd aici, îmi spuse când îşi făcu, în

cele din urmă, apariția.

— M-ați făcut să v-aștept aproape o jumătate de oră.

— Îmi cer scuze, bineînțeles. Luam prânzul cu prințul de Wales.

Nu eram impresionată.

— Aș vrea să vorbesc

cu dumneavoastră.

— Așa se pare. Vreți să mergem la Savoy? Apartamentul meu e destul de confortabil.

— Zău, domnule Berry, nu am dispoziția necesară pentru glumele dumneavoastră proaste! Să mergem în parc.

Rochia cu care eram
îmbrăcată, impecabil
croită dintr-un material
înflorat, era una dintre
creațiile domnului
Worth. Nu era
decoltată, mânecile erau
ușor bufante, iar dantela
înfășurată în partea de
jos a corsajului făcea ca
tală să-mi arate

imposibil de subțire, cu un corset strâns moderat. Îmi avantaja silueta și era elegantă într-un mod subtil, atrăgător. Mi-o pusesem de dimineață, încercând să-mi ridic moralul. Totuși, nu era alegerea cea mai nimerită pentru o vizită la domnul

Berry, care mă privea cu o insistență destul de lascivă.

— Unde vă este trăsura, lady Ashton?

— Am venit pe jos.

— Pe jos! Cât sunteți de harnică. Știți că la Versailles...

— Să nu vorbim astăzi despre Versailles,

domnule Berry. I-am
ignorat brațul oferit și
am traversat strada
Mall, îndreptându-ne
spre parcul St James. Aș
vrea să vorbesc cu
dumneavoastră despre
domnul David Francis.
Am impresia că ați
corespondat cu el.

— Numele mi-e vag

familiar.

— Aşa mă gândeam
şi eu, i-am spus, dându-
i scrisoarea. De ce voia
să mergeţi la
Richmond?

— Mi-e imposibil să
spun. Ştiţi, nu l-am
întâlnit niciodată. Cred
că m-a întrebat dacă aş
putea lua cina cu el.

— E ciudat să fiți invitat la cină de un om pe care nu l-ați întâlnit niciodată, nu credeți?

— Îmi dau seama că poziția mea generează astfel de invitații. În încercarea de a mă cunoaște, oamenii ignoră mereu eticheta.

— Știți c-a murit, nu?

— Francis? Ce
îngrozitor! Îmi aduc
aminte c-am citit ceva
despre asta în presă.

— A fost ucis,
domnule Berry.

— Îmi pare rău, dar
nu văd ce legătură ar
avea cu mine.

Am ajuns la o bancă
așezată între două

pâlcuri de copaci, care oferea o frumoasă priveliște spre canal. Domnul Berry s-a așezat fără să se sinchisească să-mi ofere întâi mie un loc.

— Care este situația pentru care îi mulțumiți că v-a alertat?

— Parcă-mi amintesc

că domnul Francis dorea să cumpăr ceva de la el. Avea mai multe obiecte care au fost deținute de *arrière-grand-mère*. Mi-a spus că n-ar trebui să las să dispară obiectele care au aparținut familiei și că-mi dă tot ce vreau la un preț foarte bun. M-a

invitat să iau cina cu el
și să-i văd colecția.

— Mai aveți
scrisoarea pe care v-a
trimis-o?

— Oh, Doamne, nu.
Dacă aș păstra toate
biletele fără însemnătate
pe care le primesc, aș fi
îngropat în hârtii.

— Dețineți toate

obiectele care i-au
aparținut Mariei-
Antoaneta?

— Nu, pufni el. Dai
sper că această situație
se va schimba destul de
curând. Mă apucă de
mână și mă trase lângă
el, pe bancă. De ce ați
venit, de fapt, la mine,
lady Ashton? V-*ε*

întristat vestea logodnei
mele?

Sunt sigură că m-am
zbârlit vizibil auzind
aceste cuvinte și mi-am
tras imediat mâna dintr-
a lui.

— Absolut deloc.

— Foarte bine.

Isabelle e foarte
înțeleghătoare.

Nu aveam de gând să-l las să continue cu acest nonsens.

— Domnule Berry, sunt aici doar pentru că am sperat că îmi veți putea spune ceva util în legătură cu domnul Francis. Se pare că nu puteți, așa că vă rog să plecați.

Am vrut să mă ridic,
dar m-a tras înapoi și s-a
aplecat spre mine.

— Vă rog să nu vă
simțiți stânjenită că ați
venit astfel la mine.
Găsesc acest lucru
deosebit de atrăgător.
Am auzit de întâlnirile
dumneavoastră
nepermise și ar fi trebuit

probabil să-mi dau
seama că mă veți aborda
într-un mod atât de
direct. Poziția mea
oficială se va schimba
foarte curând, și
atunci... Începu să-mi
mângâie mâna. Sper că
vă voi vedea mai des.

— Doar nu vă
închipuiți că aș..., i-am

răspuns trăgându-mi
mâna.

— Când voi ajunge
rege, va trebui să fiți,
bineînțeleș, mai
discretă, dar până atunci
vă puteți amuza cum
credeți de cuviință.
Aveți de gând să vă
căsătoriți cu Bainbridge
sau vă hârjoniți doar?

Îmi imaginez că va fi și el un soț înțelegător, la fel ca Isabelle.

— Nu aveți dreptul să-mi puneți o asemenea întrebare, i-am răspuns furioasă și am plecat ca o furtună din parc, fără să mai rostesc un cuvânt.

Când am ajuns în Berkeley Square, Cécile nu se întorsese încă de la Richmond. Deși eram nerăbdătoare să-i povestesc ce s-a întâmplat de când am părăsit-o, eram bucuroasă că pot face pe îndelete o baie cu multă spumă, să spăl orice

urmă lăsată de domnul Berry pe corpul meu. După ce m-am șters și mi-am pus un halat din dantelă, m-am așezat în dormitor și tocmai începusem să-mi pieptăn părul ud, când prietena mea a bătut la ușă.

— E intolerabil că

Isabelle e obligată să accepte un asemenea soț, spuse ea după ce i-am povestit discuția cu domnul Berry. Ar fi trebuit să-l încurajezi pe Pembroke să fugă cu ea.

— Ai dreptate. Mă simțeam vinovată că n-am făcut mai mult pentru biata fată. E

singura persoană, din
câte cunosc, care și-a
petrecut cea mai mare
parte a timpului visând
la povești romantice. E
de neconceput pentru o
fată ca ea să se trezească
legată de domnul Berry.

— Mi-e teamă că
logodna e acum bătută
în cuie.

— Ce om îngrozitor!
am exclamat. Oare la ce
crezi că s-a referit când a
vorbit de *întâlnirile mele*
nepermise?

Cécile dădu
disprețuitoare din
mână.

— Bârfă de cea mai joasă speță, Kallista. Am auzit-o și eu acum

câteva seri. Se spune că ducele de Bainbridge a fost văzut plecând de la tine la cinci dimineața.

— Jeremy? Dar de ce să fi stat atât?

— S-a dovedit că era vorba de a doua noapte în care intrusul a intrat în camera ta. Probabil că cineva l-a văzut pe

monsieur Hargreaves și s-a gândit că ar fi ducele.

— Dar nu seamănă deloc.

— *C'est vrai*. Nu-mi imaginez cum i-ar putea confunda cineva.

— Iar prezența lui Colin aici nu a fost deloc nepotrivită. Poliția

a venit a doua zi dimineată și toată povestea a apărut în presă.

— Exact asta am spus și eu pentru a pune lucrurile la punct.

— Ai idee de unde a pornit zvonul?

— Nimeni n-ar recunoaște că a lansat

aşa ceva. N-ar trebui să
te laşi afectată. În
curând vor găsi pe
altcineva pe care să-l
bârfească.

— Cred că ai
dreptate. Mă interesează
mult mai mult legătura
lui Berry cu domnul
Francis. Mi se pare că
varianta lui Berry nu stă

în picioare. Dacă domnul Francis ar fi vrut să-i vândă ceva, de ce nu s-a referit Berry la acel lucru în scrisoarea sa?

— Și de ce-ar fi încercat *monsieur* Francis să-i vândă ceva unui om despre care știe toată Londra că se află la

mâna creditorilor?

— Aș vrea foarte mult să găsesc scrisoarea domnului Francis.

— Dar *monsieur* Berry n-a păstrat-o.

— Oare-l putem crede? Mă întreb... M-am gândit o clipă. Dacă aș putea afla care sunt planurile domnului

Berry pentru diseară...

— Lady

Londonderry dă un
dineu în onoarea lui.

— De unde știi?

— Am primit o
invitație. Se uită la
ceasul pe care-l avea
prins în corsaj. Dacă nu
mă îmbrac repede, o să
întârzii.

— Pe mine nu m-a invitat, am remarcat. Ce ciudat! E prietenă foarte bună cu mama.

— Renunț bucuroasă, dacă știu că te disprețuiește.

— Nu, Cécile. Merg și ai grijă ca Berry să nu plece mai devreme.

— *Pourquoi?*

— Mai bine nu-ți spun. Pentru că, dacă sunt descoperită, nu vei putea să te prefaci că n-ai știut despre ce-i vorba.

— Nu-mi place, Kallista.

— Nu-ți face griji pentru mine. Atât timp cât te ocupi de Berry, nu

voi fi în pericol.

Imediat după
plecarea lui Cécile la
dineu, mi-am pus o
rochie modestă,
bleumarin, și o pălăriuță
cu voal, ceva care să nu
atragă atenția asupra
mea. Am așteptat până
când am considerat că

oaspeții lui lady
Londonderry s-au
așezat la masă, apoi am
plecat spre Savoy și i-
am spus vizitiului să mă
lase la două străzi
distanță de hotel, ca să
nu-mi recunoască
nimeni trăsura. Am
intrat și am trecut
repede pe lângă

recepție. Holul era
relativ liniștit,
majoritatea oaspeților
ieșiseră sau luau masa
în camere. M-am furișat
pe scări până la etajul al
patrulea și am bătut la
ușa domnului Berry.
Niciun răspuns.
Excelent. M-am dus la
scara de serviciu și am

coborât la etajul de mai jos, unde am găsit imediat trei cameriste care beau ceai într-o cămăruță.

— Îmi pare rău că vă deranjez, le-am spus când au sărit toate trei în picioare. Sunt într-o mare încurcătură. Azi după-masă, am vizitat

un... un domn și mă
tem că mi-am pierdut o
brățară în camera lui.
Știți, e foarte penibil,
pentru că e logodit cu o
prietenă de-a mea.

Fetele mă ascultau
atente, cu ochii mari.

— Cu mai mult timp
în urmă a fost ceva între
noi și am trecut doar să-

mi iau rămas-bun. Dar dacă prietena mea descoperă că l-am văzut între patru ochi, o să fie foarte tristă.

— Cine e domnul? întrebă una dintre cameriste.

— Domnul Charles Berry din camera 423, i-am răspuns. Mă puteți

ajuta?

— Nu văd cum, spuse cea mai în vârstă dintre ele, care părea să fi preluat rolul de purtătoare de cuvânt.

— N-ați putea să-mi dați voie în cameră? Nu e nimeni acolo. Durează doar un moment să-mi găsesc brățara.

— Ne putem pierde slujba, spuse fata.

— Nu cred că se întoarce prea curând. N-o să afle nimeni.

Una dintre ele râse. Avea ochi frumoși și un zâmbet îndrăzneț.

— După câte îmi dau eu seama, gentlemanul din camera aia nu s-ar

supăra deloc să vă găsească acolo.

— Gabby! exclamă purtătoarea de cuvânt.

— Hai, Bridget Toate știm ce fel de gentleman e. Eu zic s-o lăsăm și să sperăm că poate fură ceva.

— Vă asigur că nu voi face așa ceva.

— Vă dau eu drumul, spuse Gabby. Bridget se holba la ea.

— Vă promit că nu veți avea niciun necaz.

Atunci, cea de-a treia fată rupse tăcerea.

— Sper să-i faceți lui necazuri, spuse ea izbucnind în plâns.

— Ți-a făcut ceva

rău? am întrebat-o. A început să plângă și mai tare, ceea ce m-a făcut să cred tot ce-i mai rău despre domnul Berry. I-ai spus cuiva?

— Cui să-i spună? întreabă Bridget. N-ai crede-o nimeni. Și chiar dac-ar crede cineva, n-ar conta. E, practic, regele

Franței, doar știți.

— Eu te cred, i-am spus luând-o de mână. Oricât de puțin ar conta asta. Îți dau cuvântul meu că voi încerca să te ajut.

— Veniți cu mine, doamnă, spuse Gabby. Să intrăm în cameră. Când am ajuns sus, fata

a descuiat ușa. I-am mulțumit și i-am spus să coboare. Promiteți-mi că n-o s-o uitați pe Molly, mă rugă ea la plecare.

Am încuiat ușa și m-am uitat în jur. Erau un salon și un dormitor, amândouă destul de dezordonate. Domnul

Berry își lăsase
mănușile, scrisorile și
tot felul de hârtii inutile
împrăștiate peste tot.
Am început să caut
metodic, având grijă să
repun fiecare obiect la
locul lui în harababura
aia. Numărul facturilor
era impresionant și era
evident, din modul

neglijent în care erau aruncate, că achitarea lor îl preocupa prea puțin. Cel mai probabil, acestea vor cădea în sarcina avocatului lui lady Elinor după ce planurile de căsătorie cu Isabelle vor fi puse la punct.

Am intrat în

dormitor, simțindu-mă
destul de prost să mă
aflu în locul în care
dormea acest bărbat
odios. Dulapul era plin
de haine, toate de cea
mai bună calitate, de la
Savile Row, luate pe
credit. Am recunoscut
cu părere de rău că
gustul său, cel puțin în

materie de haine, era
excelent. Prin buzunare
nu avea decât țigări și
alte facturi. Eram gata să
închid ușa dulapului,
când am văzut ceva
sprijinit de peretele din
spate, după un rând de
pantofi. Era o carte
foarte mare, cu
reproduceri după

picturile lui Fragonard. Dacă îmi aduceam bine aminte, artistul se număra printre favoriții lui Ludovic al XIV-lea. Era singura carte din apartamentul domnului Berry. Am deschis-o și am răsfoit-o, sperând să descopăr ceva printre pagini. Am avut noroc.

La un moment dat, am găsit o bucată de hârtie împăturită în două. Era o listă cu obiectele care-i aparținuseră Mariei-Antoaneta, fiecare urmat de numele și adresa persoanei în a cărei posesie se afla în prezent. Tot ceea ce fusese furat era

însemnat cu o steluță.
Ultimele două erau
diamantul roz și ceva
n u m i t *Corespondență
personală*. În dreptul
amândurora era scris că
se aflau în casa
domnului Francis.
Tabachera pentru tutun
de prizat nu era
menționată.

Am sărit la auzul
unei chei răsucite în
broască. Să se fi întors
Gabby în cameră?
Categoric, domnul
Berry nu putea veni atât
de devreme. Iar dacă ar
fi încercat să plece de la
lady Londonderry,
Cécile ar fi găsit o
modalitate de a-l reține.

M-am uitat disperată după un loc unde să mă ascund. În garderob ar fi fost prea evident și dacă, din cine știe ce motiv, Berry se întorsese, îl va deschide cu siguranță să-și schimbe hainele. M-a cuprins panica și, văzând că am puține

opțiuni, am luat cartea
și m-am furișat în
spatele draperiei grele
din pluș. S-a deschis ușa
și am auzit niște pași
care erau prea grei
pentru a fi ai unei
cameriste. Au făcut
ocolul salonului. S-au
închis și s-au deschis
sertare. Foșnet de hârtii.

În cele din urmă, pașii s-au îndreptat spre dormitor. Am stat nemișcată și abia respiram, sperând să nu fiu descoperită. Indiferent cine era, s-a oprit în fața dulapului. Altă scotocire.

Când pașii s-au dus din nou în salon, n-am

mai rezistat și am tras
cu ochiul de după
draperie. Am mișcat-o
încet, doar atât cât să
văd în cealaltă cameră,
atentă să nu atrag
atenția asupra mea. La
nici zece metri de mine
stătea Colin Hargreaves,
care cerceta atent o
bucată de hârtie. Apoi o

puse în buzunar.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât m-am speriat că el m-ar putea auzi. Era, bineînțeles, o prostie, dar nu aveam ce face. M-am lipit de fereastră încercând să mă fac cât mai plată

posibil. Era încă în salon, dar nu se mai auzea nimic. Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când i-am auzit din nou pașii. S-a întors în dormitor și mi s-a părut că se uită sub pat și sub saltea. Vrea cartea, m-am gândit eu, regretând că

n-am pus-o la loc în dulap înainte de a mă ascunde. Ce să fac? Să ies?

N-am mai avut ocazia să mă decid. Draperia a fost dată la o parte. Cu efort, m-am străduit să-i înfrunt privirea.

— Nu te-am mai

văzut atât de tulburat, i-am spus, sperând să-i transform enervarea în zâmbet.

— Nu avem timp de glume. Ce faci aici? m-a întrebat el apucându-mă brutal de brațe.

— Se pare că ceea ce faci și tu, deși presupun că, dacă ai fi venit

primul, nu te-ai fi ascuns când aş fi intrat în cameră.

— Emily, e revoltător. Ochii îi aruncau scânteii. Aşteaptă-mă pe hol.

— Am găsit ceea ce cauţi, i-am spus dându-i cartea, înăuntru e o listă.

— Du-te jos.

— Fără tine, nu.

— Nu avem timp.

— Ai găsit ceva util?

Ce hârtie ai pus în buzunar?

— Nimic important.

Se uită pe lista cuprinzând lucrurile Mariei-Antoaneta, apoi scoase un carnetel și începu să scrie furios.

După ce a terminat, a pus lista la loc în carte și mi-a dat-o.

— Ce să fac cu ea?

— Pune-o la loc, unde ai găsit-o.

Am făcut ce mi-a spus, destul de indispusă să-l știu atât de puțin încântat de mine. În clipa în care

am închis dulapul, m-a condus în hol și a închis în urma noastră ușa de la camera domnului Berry.

— De unde ai cheia?

— Nu mai spune niciun cuvânt, Emily. Ai făcut și așa destule.

Aș fi vrut să-i spun lui Gabby că încuiasem,

dar Colin mă strângea puternic de braț și nu părea să aibă dispoziția necesară pentru a aproba o coborâre pe scara de serviciu. Când ne-am apropiat de scara principală, mi-a dat drumul.

— Nu e bine să fim văzuți ieșind împreună

din hotel, mai spuse el.
Du-te imediat acasă și
așteaptă-mă acolo.

A trecut aproape o
oră până când a ajuns în
Berkeley Square, o oră
pe care am petrecut-o
întrebându-mă dacă n-
am mers prea departe
cu investigațiile mele.
Poate că nu eram atât de

capabilă precum
credeam. Eram copleșită
de gânduri melancolice
de neîncredere în mine
însămi, când în
bibliotecă a intrat Colin.
Și, deși arăta mai liniștit
decât la Savoy, această
atitudine calmă abia îi
mască iritarea atunci
când începu să

vorbească.

— Nu mi-am
imaginat c-o să fii atât
de necugetată, încât...

— Te-ai întors în
camera domnului
Berry? l-am întrerupt
eu, revenindu-mi
încrederea în mine
însămi odată cu
reproșurile sale.

— Nu te privește.

— Ba mă privește!

— Nu mi-aș fi

imaginat niciodată să te
găsesc închisă în camera
de hotel a altui bărbat.

Nu m-am putut
abține să nu zâmbesc.

— În camera *altui*
bărbat? Să înțeleg din
asta că ți-ar conveni

ideea de a mă găsi în *a*
ta?

— Nu flirta cu mine,
Emily. Tonul îi era rece,
dar am simțit o ușoară
urmă de dezgheț în
ochii săi negri.

— Dar, bineînțeles că
tu și cu mine nu avem
nevoie de întâlniri
clandestine la hotel. În

fond, avem fiecare casa noastră – eu am chiar trei, dacă pui la socoteală și vila, deși cred...

— Ai idee la ce pericol te-ai expus astă-seară?

— Nu m-aș fi dus în veci dacă n-aș fi știut că domnul Berry a ieșit.

Nu exista, practic, nicio
posibilitate de a fi
prinsă.

— Și dacă te-ar fi
găsit altcineva în locul
meu?

— Ce m-a trădat?

— Nicio draperie nu
poate ascunde o
asemenea rochie. Ai
fusta prea amplă.

— Și eu care credeam
că, renunțând la
turnură, sunt mult mai
liberă, am suspinat. Ar
trebui să-mi comand o
garderobă specială care
să-mi permită să mă
furișez prin camere de
hotel în căutare de
probe.

— Aș prefera să-ți

lași garderoba așa cum este și să renunți cu totul la această idee.

— Vorbești ca un soț, i-am răspuns, dar m-a ignorat.

— În plus, ai și pierdut ceva. Și mi-a dat o batistă cu monograma mea.

— Probabil c-o

aveam în mânecă, i-am spus, supărată de propria-mi neglijență. Nici nu știam c-o am la mine.

— Ce făceai în camera domnului Berry?

I-am arătat scrisoarea pe care o găsisem la domnul Francis și i-am

povestit discuția cu domnul Berry.

— Sunt convinsă că există o legătură între cei doi.

— S-ar putea să ai dreptate. Îți promit c-o să fac tot ce-mi stă în puteri să aflu.

— Și eu i-am promis același lucru doamnei

Francis. Și am continuat
fără a-i da timp să-mi
răspundă: De ce te
interesează domnul
Berry? Are vreo
legătură cu ceea ce faci
pentru palatul
Buckingham?

— Da, are. Nu am
voie să divulg detalii,
așa că trebuie să te

mulțumești cu
informația că poziția
politică a lui Berry ar
putea avea pentru
Marea Britanie c
importanță mai mare
decât își imaginează
cineva.

— Pentru că are de
gând să reinstaureze
monarhia franceză? l-

am întrebat.

— Ești o fată foarte deșteaptă, îmi răspunse cu căldura-i obișnuită în voce.

M-a cuprins un sentiment de ușurare și mi-am dat seama că aprobarea sa însemna pentru mine mai mult decât credeam. Mi-a luat

mâna și mi-a sărutat
palma.

— Ai ridicat
embargoul asupra
sărutului?

— Țăsta, pe mână, nu
contează. Senzația
buzelor lui pe piele era
atât de plăcută, încât am
uitat complet de
domnul Berry.

Presupun că nu-mi lași
mie această investigație,
nu?

— Oare să fie această
manifestare de afecțiune
doar un șiretlic pentru a
mă face să spun da?

— Nu în totalitate.
Și-a întors atenția spre
cealaltă mână. Cred că
nu ești prea ușor de

manipulat.

— Nu sunt. I-am strecurat o mână în buzunar și am scos bucata de hârtie pe care o luase de la Savoy. Și atenția ta poate fi abătută la fel de ușor ca a mea, i-am spus, arătându-i-o.

— Probabil că și mai

ușor. Dacă ți-ai folosi
toate tertipurile
feminine împotriva
mea, n-aș mai avea nicio
șansă.

— Ce vrei să spui? l-
am întrebat, apoi am
citit scrisoarea cu glas
tare: „Domnule.
Deoarece nu mi-ați
răspuns, mă văd nevoit

să vă scriu din nou și să
vă rog să vă
reconsiderați activitățile
publice. Aș dori să
vorbesc cu
dumneavoastră. Vreți să
veniți la mine, la
Richmond, marți? D.
Francis.”

— O să-l întreb pe
Berry despre asta.

— În ultimul timp ești destul de prieten cu el.

— Sunt probleme oficiale, Emily. Ideile lui despre distracție seara sunt total diferite de ale mele.

— Am auzit că vă petreceți foarte mult timp împreună cu

prințul moștenitor. Îmi dai voie să te întreb dacă prințul de Wales și pretinsul moștenitor al Bourbonilor sunt atât de apropiați?

— Au multe — își drese vocea — interese similare.

— Hm!

Știam toate zvonurile

despre Bertie și
interesele sale, mai ales
cele de persuasiune a
femeilor. Nu prea-mi
plăcea prezența lui
Colin în această
combinație.

— Îți imaginezi ce
situație delicată s-ar crea
dacă Berry face vreo
mișcare politică proastă?

— Ce noroc că ai tu grijă de el! M-am uitat din nou la scrisoare. Asta mă face să mă întreb dacă a avut vreun motiv să-l elimine pe domnul Francis.

— Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna, Emily. Această situație e mai periculoasă decât ai

crede. Investighează
dacă vrei, dar nu – și cu
un deget îmi ridică
bărbia pentru ca să-l
privesc direct în ochi –
nu face acuzații pe care
nu le poți dovedi prin
fapte de necontestat.

— Poliția e gata s-o
închidă pe Jane
Stilleman fără nicio

dovadă clară.

— Avea un motiv, avea ocazia. Știu că nu-ți place Berry. Nu e... nu e gentlemanul care ar trebui să fie. Dar dacă vrei s-o ajuți pe doamna Francis și lași antipatia față de el să-ți întunece judecata, faci o imensă greșeală. Crima nu e un

act limitat la cei care sunt demni de dispreț.

— O să țin minte asta. I-am aranjat reverele. Sunt foarte încântată că nu încerci să mă împiedici să-mi ajut prietena.

— Nici nu-mi trece prin gând. În primul rând, dac-aș face-o, nu

m-ai lua în seamă și știi cât de mult detest eforturile inutile. În al doilea rând, orice lucru care ți-ar abate atenția de la descoperirea admiratorului tău mă apropie de posibilitatea de a-mi fi soție.

— Mă subestimezi. Sunt perfect capabilă să

rezolv ambele enigme și
abia aștept să-mi petrec
toamna alături de tine,
în Grecia. Să stăm în
Santorini? Sau vrei să
vizitezi și partea
continentală?

— La întrebarea asta
nu eu trebuie să
răspund. E mai bine să
te gândești tu, Emily, la

opțiunile pe care le
avem pentru voiajul
nostru de nuntă. Eu mă
gândeam la Efes și apoi
la Egipt.

— Poate, cândva. Am
zâmbit, gândindu-mă că
ar fi fost o idee foarte,
foarte bună să-i permit
lui Colin să mă curteze.

M-am întors la
Richmond a doua zi de
dimineață și i-am spus
imediat lui Beatrice
despre lista pe care am
găsit-o la hotelul Savoy
și, de asemenea, despre
scrisoarea descoperită
de Colin. În timp ce ea
căuta ceva care s-ar fi
putut încadra în

„corespondența
personală” a Mariei-
Antoaneta, am început
să-i intervievez pe
servitori, sperând să
descopăr ceva care le-a
scăpat polițiștilor. Am
început cu Thomkins,
pe care l-am găsit
lucrând în grădină. A
fost destul de reținut și

nu a apreciat deloc faptul că trebuia să-i dea niște răspunsuri unei femei.

— Cam de cât timp durează legătura ta cu doamna Stilleman?

— De doi ani.

— Dacă a început înainte de a se căsători, de ce nu s-a măritat cu

tine?

— Nu am cerut-o.
Am știut c-o să-i fie mai
bine cu Stilleman.
Măritișul cu un
grădinar ar fi însemnat
un pas înapoi pentru ea.

Servitorii erau într-
adevăr mai stricți în
pravința diferențelor
sociale decât stăpânii

lor.

— O iubeai?

— Cred că da.

Halal dragoste, mi-am zis.

— Și când v-a descoperit domnul Francis?

— Cam acum două luni.

— De atâta vreme?

V-a dat preaviz?

— Ne-a spus limpede că nu tolerează așa ceva în casa lui, dar că pe mine mă ține.

— Și Jane?

— N-am mai vorbit cu ea după aia.

— Deloc?

— Am nevoie de slujba asta, conștiță.

— Crezi că Jane a făcut așa ceva?

— Nu, îmi răspunse cu voce nesigură.

— De ce s-o fi amenințat domnul Francis pe Jane că-și pierde slujba și pe tine nu?

— Mie nu mi-a spus. Întrebați-o pe Jane.

M-am întors în casă
și am căutat-o pe
menajeră, o femeie
eficientă, care mi-a
confirmat cele spuse de
Thomkins și m-a
asigurat că Jane ar fi fost
dată imediat afară dacă
n-ar fi fost soțul ei.

— Asta-i tragedia,
lady Ashton. Domnul

Francis aproape că
depindea de Stilleman.
Dacă soția sa și-ar fi
pierdut slujba și n-ar fi
găsit ceva în apropiere –
și n-ar fi găsit pentru că
tot comitatul îi cunoaște
indiscreția – el ar fi
urmat-o, probabil. I s-a
permis să mai rămână,
dar numai după o

perioadă de probă.

— Deci slujba nu-i mai era în pericol?

— Nu, până când a reluat legătura cu Thomkins.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a prins grăjdarul.

Așadar, Thomkins a mințit când mi-a spus că

n-a mai vorbit cu Jane.

— Și lui Jane i s-a pus în vedere să plece?

— Nu. Domnul Francis a murit a doua zi.

— Și Thomkins?

— Nu știu ce avea de gând domnul Francis în această privință.

Niciuna dintre

informații nu era în avantajul lui Jane, dar, când i-am spus asta lui Beatrice, a insistat că fata e nevinovată.

— Pentru mine, Jane face parte din familie. E o fată bună. Sunt dezamăgită că Thomkins a fost în stare s-o seducă, dar

adulterul nu e o crimă.

— Ai dreptate, Beatrice, dar dacă Stilleman a amenințat-o că divorțează? Acest lucru, împreună cu pierderea poziției sale, ar fi ruinat-o. Chiar și cei mai buni oameni pot acționa necugetat când sunt la ananghie.

— Sunt sigură că e nevinovată.

— Știu, i-am spus luându-i mâna. E foarte greu. O să fac tot ce-mi stă în putință să descopăr adevărul, dar te rog să nu uiți că s-ar putea ca tot ce aflăm să fie altceva decât sperăm noi. Ai găsit ceva?

— Da. Mi-a dat urteanc de scrisori legate cu o fundă roșie. Erau într-o cutie unde-și ținea programele de la teatru.

Am dezlegat panglica, apoi, amintindu-mi de fragilitatea hârtiei vechi, am desfăcut încet prima

foaie din fața mea. Era scrisă în franceză, aparent o misivă inofensivă către un prieten, și n-ar fi însemnat mai nimic, dacă n-ar fi fost semnătura Mariei-Antoaneta în josul paginii.

— Ah. Asta... Nu

mi-am putut reține un zâmbet. Aproape că-i prea ușor. Pot să le citesc și pe celelalte?

— Aș dori să le iei acasă la tine. Prefer să nu mai am aici niciun lucru care ar putea atrage vreun hoț.

Amintindu-mi că-i spuseseam lui Colin că în

casa mea nu mai e
nimic care să motiveze
o nouă spargere, am
ezitat.

— Te rog să le iei,
Emily. Nici nu mă
gândesc să le mai țin în
casă.

— Bine. Am
împăturit scrisoarea și
am pus-o în teancul pe

care l-am legat apoi. Mă
întreb de ce hoțul
nostru cel curajos nu le-
a furat până acum.

— Nu știu. Îmi spui
și mie dacă e ceva
important prin ele?

— Bineînțeles, i-am
răspuns și, cum
gândurile mele o luau
razna, am hotărât că e

timpul să mă întorc
acasă.

Cu siguranță că hoțul
nu era Charles Berry. E
n-ar fi fost în stare să
pună la cale niște crime
atât de complicate. Și
nici nu și-ar fi permis să
angajeze pe cineva.
Atunci de ce avea lista
pe care i-am găsit-o în

cameră? Și de la ce voia
domnul Francis să-l
oprească? Jane ar fi avut
motive să dorească
moartea soțului ei și pe
a domnului Francis, dar
îmi tot dădea ghes un
instinct care-mi spunea
că și domnul Berry ar fi
profitat măcar de pe
urma uneia dintre

aceste crime. Mă
gândeam încă la aceste
lucruri când, ajunsă în
Berkeley Square, mi-
deschis ușa trăsurii
vizitiul, nu un lacheu.

— Mă gândeam că ar
trebui să știți, lady
Ashton, mi-a spus el în
timp ce mă ajuta să
cobor. Ne-a urmărit o

birjă tot drumul de la
Richmond. Nu avea
niciun însemn și a
dispărut imediat după
ce am intrat în Londra.
Nu l-am văzut prea bine
pe vizitiu. Cu toate
jafurile astea, ne facem
cu toții griji pentru
dumneavoastră.

În seara următoare, Jeremy și Margaret au luat cina cu Cécile și cu mine. Speram să ni se alăture și Colin, dar o făcea din nou pe dădaca pentru Charles Berry. Și lui Cécile îi era dor de

el.

— Ce păcat că trebuie să-și piardă vremea cu acel om! Pe dumneavoastră vă plac foarte mult, Bainbridge, d a r *monsieur* Hargreaves... oftă ea.

— Nu mai roștiți niciun cuvânt, *madame* du Lac. Încă n-am

întâlnit o doamnă care
să fie imună la
farmecele lui
Hargreaves. E tare
chipeș.

— Aș vrea să vină
mai des, ca să nu se mai
bârfească atâta despre
tine și dragul de
Jeremy, spuse Margaret
Știai că lady Elliott m-a

întrebat dacă mă supăr
că te invită la balul ei?
Se temea că, dacă nu vin
eu, s-ar putea să nu vină
nici mama lui Jeremy și
mi-a mărturisit că nu
vrea să facă nimic care
să stârnească mânia
ducesei.

— Mama o adoră pe
Emily, spuse Jeremy.

Lady Elliott își pierde vremea dacă încearcă să le învrăjbească. Și, în afară de asta – știu că nu te superi, Margaret, iubito – preferă să moară decât să mă vadă înșurat cu o americană. Nu i-a iertat niciodată pe coloniști pentru c-au părăsit imperiul.

— Ah! exclamă Margaret. Perfect. Asta va pune capăt relației noastre. Sunt deja distrusă.

Ea și Cécile au mai stat doar un sfert de ceas, apoi au plecat la un bal. Al patrulea, am socotit, la care nu eram invitată. Jeremy a rămas

cu mine, ceea ce avea să
dea și mai multe motive
de bârfă matroanelor
londoneze. Dar nu-mi
păsa, sentimentele mele
pentru societate și
regulile sale rigide
fiind, în cel mai bun
caz, ambigue.

— Nu mai pot face
față încă unui dans,

spuse Jeremy, lăsându-se într-unul dintre cele mai confortabile fotolii din bibliotecă. Sălile de bal sunt sufocante și nu au niciodată destule scaune. Un bărbat nu poate decât să stea în picioare sau să danseze, tot sezonul. Mi-am depășit limita.

— Eu voi considera
sezonul un succes
numai dacă îl pot
convinge pe domnul
Bingham să se despartă
de acea *phiale* din argint.

— Tot te mai
gândești la asta?

— I-am oferit o sumă
de bani de-a dreptul
indecentă și nu cred că

mă va mai refuza și de această dată.

— Asta depinde de starea proprie-i averi. Dacă-i merge bine, nu mai are nevoie de bani și s-ar putea să te refuze doar ca să-ți facă în ciudă.

— Mă tem că ai dreptate. Ar fi trebuit

să-l abordez altfel. Nu e genul de bărbat care să-i răspundă unei doamne hotărâte. Ar fi fost mult mai bine să fac rost de o invitație pentru a-i vedea colecția și apoi să mă prefac extaziată. Mi-ar fi dat-o probabil imediat.

— Trebuie să dai

măcar impresia de convenționalitate, Em, râse Jeremy. Doamnele au mai multă putere decât îți imaginezi.

— Probabil că ai dreptate. M-am trântit și eu într-un fotoliu. Tu și Margaret vă descurcați minunat. Jocul de-a curtea a fost o mișcare

genială din partea ei. Ieri, în parc, am auzit două doamne, ale căror nume le trec sub tăcere, deplângând pierderea unuia dintre cei mai vânați nobili.

— E ca un vis, rânji el. Dar mă tem că mamele din Londra n-or să mă lase în pace

până ce nu mă logodesc.

— Bietul de tine!

— E tare plicticos.

— Cel puțin, poziția pe care o ai îți permite să-ți alegi soția pe care o vrei.

— Crezi? Mă privește întrebător. Tu m-ai refuzat destul de ușor.

— Știm amândoi că

m-ai cerut în căsătorie
doar pentru că erai
sigur că te voi refuza.

— Punct ochit. Dai
gândește-te, Emily.
Dacă am fi căsătoriți, am
putea conveni să trăim
ca și cum am fi pe cont
propriu și ne-ar lăsa
toată lumea în pace.

— Nu știu dacă mi-ar

plăcea să am un bărbat care să se poarte ca un burlac.

— Ți-ar plăcea, dacă ar fi discret, dacă nu ți-ar pune întrebări și te-ar lăsa să faci ce vrei.

— Ar avea și el niște pretenții.

— Sigur că da, dar nu neapărat neplăcute.

— Hai, Jeremy.

Chiar mă șochezi.

— Dar te și amuz.

— Întotdeauna ai făcut asta. Încep să cred c-ar trebui să-i ceri mâna lui Margaret. Ți-ar aprecia planul.

Davis deschise ușa.

— Domnul Berry dorește să vă vadă, lady

Ashton.

— Berry? Jeremy era uluit. Emily, habar nu aveam că primești bărbați în vizită la această oră târzie.

— Nu-mi pot imagina ce vrea. Poftește-l înăuntru, Davis, și adu-ne niște porto. Înălțimea Sa are

mare nevoie de un
întăritor.

— Poate unul din '51.
Cred că ăsta ar ridica
moralul oricărui
gentleman.

— Perfect. Ce m-aș
face eu fără tine, Davis?

Când s-a întors, am
observat amuzată că
domnul Berry îi dăduse

o notă proastă
majordomului meu
care, cât timp s-a dus
după porto, îl lăsase pe
respectivul gentleman
să aștepte în hol. Berry a
apărut agitat, cu fața
roșie, și nici n-a încercat
să-și ascundă
surprinderea că mă
găsește singură cu

Jeremy.

— Ei bine, spuse un pic nesigur pe picioare, iată un lucru destul de neobișnuit. O seară intimă acasă, cu ducele?

Jeremy se ridică.

— Sunteți beat, domnule.

— Asta eu hotărâsc.

— De ce ați venit,

domnule Berry?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, lady Ashton, răspunse Berry.

— Nu am de gând să-l rog pe duce să plece.

M-am uitat la carafa pe care o lăsase Davis pe masă, dar am hotărât că

e mai bine să nu-i dau
porto. Domnul Berry nu
mai avea nevoie de
băutură.

— Nu cred că vreți să
audă și el detaliile
sordide ale treburilor
noastre particulare.

— Iertați-mă,
domnule Berry, nu
știam că noi doi avem

treburi particulare.

Jeremy se apropie de el.

— Ascultă, Berry...

— Nu te credeam vicioasă. Nu ți-am oferit o poziție la Curtea mea? Ți-am acordat favorurile mele și te-am făcut invidiată de jumătate dintre fetele din

Londra? Doar nu te
așteptai să te fac regină.
Ești văduvă, lady
Ashton.

— Ce naiba vrei să
spui? l-am întrebat.

— De ce încerci să
mă distrugi?

— Să te distrug?

Nu știam ce să mai
cred.

— Ai idee câte probleme am?

Presupun că ești geloasă din cauza lui Isabelle și vrei ca nici ea să nu aibă ceea ce nu poți avea dumneata. Femeie nesocotită! De parcă n-ar fi suficient să fii amanta regelui.

— Nu-ți dau voie să-i

vorbești așa, interveni
Jeremy.

— Domnule Berry, i-
am răspuns păstrându-
mi tonul calm. Dați-mi
voie să vă asigur că nici
nu m-am gândit să vă
fiu amantă.

— Știu c-ai fost la
Richmond și știu ce faci.
Încerci să mă împiedici

să ajung pe tron.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu uitați, domnule Berry, că nu există un tron al Franței.

— Vezi-ți de treburile dumitale, lady Ashton, dacă nu vrei să-ți pară rău.

— Destul. Înălțimea

Voastră, vă rog să-l
conduceți pe domnul
Berry afară din casă.

— Ce se întâmplă,
Emily? m-a întrebat
Jeremy când s-a întors.

A turnat porto în
două pahare și mi-a pus
unul în mâna care-mi
tremura.

— Charles Berry nu-

și poate imagina că
există o femeie în
Londra care să nu
tânjească după atenția
lui.

Am încercat să
zâmbesc, nevrând să-i
spun despre implicarea
mea în investigația
privind moartea
domnului Francis.

— Iar draga mea Emily nu e mulțumită să devină viitoarea *madame* de Pompadour. Asta e cumplit pentru Berry, evident, dar nu constituie o amenințare pentru poziția lui, în general.

— Nici nu știam că am o asemenea

influență politică. Poate
că, în viitor, ar trebui să-
mi concentrez atenția
asupra lordului
Fortescue.

— Aș fi încântat să vă
văd înfruntându-vă,
spuse Jeremy sorbind
din vin.

Abia-l ascultam,
pentru că mă

concentram asupra unor lucruri mai serioase. Oare Berry a fost cel care m-a urmărit de la Richmond? Musafirul meu și-a dat în curând seama că mintea îmi era la altele și și-a luat rămas-bun. Imediat după ce a plecat, a intrat Davis cu un plic.

— Ducele l-a găsit pe trepte când a plecat, doamnă.

Am recunoscut imediat scrisul.

N-am răspuns, dar am sărit de la locul meu, i-am dat majordomului paharul pe jumătate gol și am ieșit în fugă pe ușa din

față strigându-l pe
Jeremy, sperând că nu
s-a îndepărtat prea tare.
Niciun răspuns. Aș fi
vrut să-l întreb dacă nu
a văzut și altceva
suspect. M-am întors în
casă și m-am concentrat
asupra scrisorii:

τί δ ἐρωτι

λογισμός; άπτε
τάχος. Ποῦ δ' ή
πρόσθε λόγων
μελέτη; Έρρίθω
σοφίας ό πολύς
πόνος έν μόνον
οῖδα τοῦθ, ότι καί
Ζηνός λημα
καθεῖλεν Έρωσ.

Am luat lexiconul și

în câteva momente am
reușit să traduc pasajul:
„Și care-i Rațiunea de a
Iubi? Înseninează-te,
imediat! – Și unde-i
vechiul studiu al
filozofiei? – Gata cu
lunga trudă a
înțelepciunii; eu nu știu
decât că Dragostea a luat
în stăpânire până și

mintea lui Zeus."

— Davis, ai văzut scrisoarea înainte de a o ridica ducele?

— Nu, doamnă. Vă asigur că nu era acolo când a plecat domnul Berry. Când l-a scos Înălțimea Sa din casă i-au căzut câteva țigări. Molly a măturat imediat

scara.

O angajasem pe Molly de la Savoy chiar a doua zi după ce am aflat cum a tratat-o domnul Berry.

— Vrei, te rog, să mergi în piață să vezi dacă polițistul în civil pus acolo de domnul Hargreaves a văzut pe

cineva?

Davis s-a dus, dar polițistul nu văzuse nimic neobișnuit. Cel ce lăsase misiva era expert în arta de a rămâne ascuns.

Dacă n-aș fi fost martora directă a lipsei totale de interes a lui Jeremy în limbile

clasice, pe el l-aș fi suspectat că a lăsat biletul. Dar am alungat acest gând imediat. Admiratorul meu și spărgătorul erau una și aceeași persoană, și era imposibil ca Jeremy să fie hoț. N-ar fi făcut niciodată un asemenea efort. N-aș fi fost

surprinsă să aud că s-a aflat de multe ori în dormitoarele celor mai bune case din Londra, dar mă îndoiam că a fost vreodată obligat să folosească fereastra ca singura posibilitate de a intra.

Drumul din Berkeley

Square până în Park Lane e scurt și flancat de case impunătoare. Era o zi frumoasă, căldura se potolise în sfârșit, iar vremea prietenoasă scosese din case lumea bună. M-am întâlnit cu șapte cunoștințe înainte de a ajunge în parcul impecabil aranjat din

Grosvenor Square și
până în acel moment nu
m-am gândit deloc că
misiunea mea ar putea
fi considerată nelalocul
ei. Fiind însă foarte
aproape de casa
părinților mei, care se
află în partea de nord a
pieței, m-am gândit mai
bine și m-am întrebat

dacă vizita pe care i-o
făceam neînsoțită unui
gentleman nu mi-ar
putea afecta și mai mult
reputația știrbită deja.
Mi-am luat inima în
dinți și am continuat,
simțind doar o ușoară
tresărire de teamă când
am ajuns la destinație și
am bătut la ușa grea.

Majordomul demn care
mi-a deschis mi-a
confirmat că domnul
Hargreaves este acasă și
m-a introdus repede în
locuința splendidă,
neîncercând să-mi
ascundă faptul că nu era
obișnuit, dar nici nu era
de acord să vadă tinere
doamne în pragul ușii

stăpânului său. M-a condus într-un salon elegant unde nu m-am așezat, preferând să mă plimb și să mă uit la tablourile atârnate pe pereți. Eram atât de absorbită de o pictură cu Tamisa realizată de Turner, încât nici nu l-am observat pe Colin

decât în clipa în care s-a
oprit lângă mine.

— Ești foarte
îndrăzneță, lady
Ashton, murmură el, să
vii aici așa, neînsoțită.

— Știu că ai dreptate,
i-am răspuns râzând,
dar și când vii tu la
mine e același lucru.

— A casă ești

înconjurată de servitori.
Aici te afli la mila mea.

— E evident că
majordomului nu-i
place asta și are grijă de
onoarea ta, așa că sunt
sigură că nu e niciun
pericol.

Stătea foarte aproape,
dar avea grijă să nu mă
atingă.

— Nu trebuie să te temi, lady Ashton, pentru că reputația ta nu va avea de suferit.

Mi-a sărutat mâinile și s-a îndepărtat.

— Văd că ești foarte serios în treaba asta cu nesărutatul.

— Pentru că e serioasă. Ochi îi

scânteiară. Ce te aduce la mine în această după-amiază?

I-am spus cât mai succint posibil despre scrisorile pe care le găsisese Beatrice.

— Ce e în ele?

— Au fost scrise când regina era la închisoare și nu par să conțină

nimic important. Este o
corespondență amicală
cu un bărbat pe care-l
cheamă Leonard. Cécile
mi-a spus că era
coaforul Mariei-
Antoaneta și
confidentul ei. Lui i-a
încredințat bijuteriile
personale atunci când a
devenit clar că familia

regală e în pericol. El a fost cel care le-a scos din Franța și în final, după revoluție, i le-a dat fiicei ei.

— Diamantul roz se afla printre ele?

— Da.

— Probabil că de aceea avea Francis scrisorile. Într-un fel,

ele însoțesc piatra.

— Sunt sigură că au și o altă importanță.

— Cécile le-a citit? E foarte posibil ca cineva care vorbește nativ franceza să observe ceva care ți-a scăpat ție.

— Nu m-am gândit la asta. O să i le dau când ajunge acasă.

— Asta-i tot, Emily?
mă întrebă el privindu-
mă cu atenție. De ce nu-
mi spui? Îți apare o cută
pe frunte — și mă atinse
ușor — de câte ori nu ești
sinceră cu mine.

— Nu trebuie să mă
acuzi încă. Nu mi-am
terminat povestea.

— Văd. Ridică c

sprânceană.
continuă.

Hai,

— Am fost implicată
în câteva incidente
ciudate.

— Câteva?

— Trei.

I-am povestit despre
birja care m-a urmărit
de la Richmond, despre
scrisoarea de la

admiratorul meu
anonim și, în fine,
despre vizita pe care
mi-a făcut-o domnul
Berry.

— A încercat să-ți
facă vreun rău?

— Nu. Jeremy era cu
mine.

— Aha! exclamă el,
rămânând foarte tăcut.

— Colin, știi că...

— Era și Cécile cu

tine?

— Era la un bal.

— Bine. Și-a dres
glasul. Slavă Domnului
că cel puțin îl aveai pe
Bainbridge.

Atitudinea nu i s-a
schimbat, dar l-am
simțit tot mai tensionat.

— Colin, știi că Jeremy mi-e doar prieten.

— Bineînțeles. Era tot tensionat. I-am luat o mână într-a mea, vrând să-l liniștesc, dar a continuat destul de sobru: Îmi pare rău că treburile mele m-au împiedicat să te văd mai

des în ultimul timp.

— Înțeleg.

— Și unde mai pui că acum trebuie să plec.

Mă întâlnesc cu prietenul nostru Berry pe Rotten Row.

— Diseară ești liber?

— Aveam de gând să merg la balul familiei Ellesmere. Vei fi acolo?

— Nu. Nu am fost invitată. Mă tem că preocupările mele intelectuale combinate cu zvonurile astea ridicole despre Jeremy îmi influențează negativ viața socială. Nu că mi-ar păsa prea tare. Mă descurc mai ușor cu corespondența.

— Poate c-ar trebui s-o rogi pe domnișoara Seward să folosească pe altcineva drept fațadă pentru falsa ei logodnă. Bainbridge nu pățește nimic dacă e implicat într-un scandal. Scapă nevătămat. Pentru tine s-ar putea să fie mai greu.

— Și? Cu cât primesc mai puține invitații, cu atât trebuie să găsesc mai puține scuze ca să le refuz.

— Așa spui acum, dar nu cred că ai vrea să fi exclusă din societate.

— Nu cred că e vreun pericol să se întâmple așa ceva, i-am

răspuns aranjându-mi
pălăria și pregătindu-
mă să plec. Chiar nu
primesc niciun sărut de
rămas-bun?

— Chiar accepti
cererea mea în
căsătorie?

— S-ar putea, dacă n-
ar fi atât de amuzant să
te tachinez spunându-ți

că n-o accept.

— După câte văd, suntem într-un impas, îmi zâmbi el cât se poate de fermecător.

Și îmi ridică mâna la buze, dar nu și le atinse nici măcar de mânășă și mă conduse afară. Abia am făcut câțiva pași pe Park Lane când s-a oprit

lângă mine o trăsură deschisă.

— Emily, fetița mea dragă! Ce bine-mi pare că te văd! strigă mama, într-un asemenea elan că voia să sară din trăsură să mă îmbrățișeze.

Oare ce-am făcut să merit o astfel de

manifestare care nu-i stătea deloc în fire?

— Probabil că ești în drum spre mine – știam c-o să vii astăzi. Îmi pare rău că tatăl tău nu e acasă, dar s-a dus la club. Nici n-a pomenit despre acest subiect, îl știi doar. Întotdeauna face așa, nu?

— Ce subiect? am întrebat-o eu năucă.

— Oh, copilă, termină cu glumele. Am auzit totul.

— Da? am întrebat-o urcându-mă lângă ea. Vizitiul pornise și trăsura se îndrepta spre Grosvenor Square.

— Ar trebui să fii

mai grijulie când
primești gentlemen în
vizită seara târziu, draga
mea. Pot apărea tot felul
de bârfe.

— Și ce ai auzit?

— Toată Londra a
auzit despre tine și
despre ducele de
Bainbridge. Recunosc că
am fost foarte supărată

din cauza
comportamentului tău,
până când am auzit
despre seara de ieri.

— Despre seara de
ieri? Nu înțelegeam
nimic.

— Tu și cu Jeremy ați
stabilit detaliile? Îmi
imaginez că a vorbit cu
tatăl tău la club.

— Mamă...

— Cred că ar trebui să te măriți plecând din casa noastră, Emily. Berkeley Square e prea mult domeniul răposatului tău soț, iar o ducesă trebuie s-o pornească la drum de la zero. Sunt atât de încântată că Jeremy n-

are nicio obiecție că ai
mai fost măritată! Unii
bărbați, știi și tu...

— Mamă...

— Nu mă întrerupe,
Emily. I-ai spus
domnului Hargreaves?
E un om atât de drăguț
și n-aș vrea să-l
dezamărești, dar nu-ți
bate capul prea mult cu

asta. O să-și revină el.
Își petrece atât timp în
compania prințului de
Wales și a prietenilor
săi, încât cred că și-a dat
seama că n-are rost să-ți
mai facă curte. Oh,
Emily, un duce! Sunt
atât de fericită!

— Nu sunt logodită
cu Jeremy.

— Ce vrei să spui?
m-a întrebat ea
aruncându-mi o privire
tăioasă.

— Ți-am spus cât am
putut de limpede.

— Bineînțeles că ești
logodită. Nu l-ai
urmărit prin Berkeley
Square și nu l-ai strigat
în gura mare? Oricum,

e un comportament ciudat, dar cred că tinerilor îndrăgostiți ar trebui să li se îngăduie asemenea scăpări.

— De unde naiba știi asta? Nu văzusem pe nimeni în piață. Sunt sigură că polițistul trimis de inspectorul Manning nu a lansat așa

o bârfă.

— Toată lumea vorbește.

— Asta nu-i o dovadă că suntem logodiți, mamă.

— Atunci, dacă nu ești logodită cu el, remediază cât mai repede această situație. Și de ce le-ai trimis pe

domnișoara Seward și
pe doamna du Lac de
acasă în mijlocul nopții?

— Nu era mijlocul
nopții și nu am trimis
pe nimeni de acasă.
Jeremy a cinat cu noi.
Cécile și Margaret s-au
dus la un bal, iar eu am
rămas acasă.

— Nici nu-i de

mirare că domnul
Hargreaves a terminat-o
cu tine. Cine să vrea o
soție cu atât de puțină
decentță?

—

Domnul

Hargreaves n-a
terminat-o cu mine și
nu pot să cred că ești
supărată din cauza asta.
N-ar trebui să-ți

îndrepti supărarea
asupra celui care
răspândește bârfa?

— Dar nu ți-a vrut
nimeni răul, Emily.
Lumea își închipuie că
fiica unui conte ar
trebui să acționeze
întotdeauna onorabil și,
din cauza
comportamentului tău

total lipsit de discreție,
acum trebuie să te
măriți cu ducele de
Bainbridge.

Era un pic cam multă
satisfacție în vocea ei.

— Colin m-a vizitat
de nenumărate ori în
împrejurări
asemănătoare și n-a
clipit nimeni. Sunt

văduvă și nu trebuie să
fiu păzită ca o fată
nemăritată. Nu mi-a
răspuns. Tu ai
orchestrat asta, mamă?

— Cum mă poți
acuza de așa ceva?

— Nu e deloc greu.
N-ai făcut niciun secret
din dorința de a mă
vedea din nou măritată.

— Nu-i voi permite
propriei mele fiice să-mi
vorbească astfel.

— Atunci, nu mai
am nimic de adăugat.
Am bătut în ușa trăsurii
pentru a-i atrage atenția
vizitiului să oprească și
am coborât, trântind ușa
după mine. Nu-mi
place deloc să fiu

manipulată fără rușine. Mamă, asemenea tactici nu reușesc niciodată.

— Dacă încă nu ești logodită cu ducele de Bainbridge, atunci ar trebui să găsești o modalitate de a fi cât mai curând posibil. Nu vreau ca fiica mea să ajungă subiect de bârfă.

Spre mâhnirea mea,
lacrimile mi-au umplut
ochii, dar m-am întors
înainte de a mi le vedea.
Dintr-odată, ziua mi s-a
părut cumplit de caldă.

10

— Lady Ashton!

Copilă dragă! Nu te
simți bine?

Am recunoscut de
îndată vocea și m-am
îngrozit că vreuna
dintre cunoștințele mele
m-ar putea vedea în

această stare. Din nefericire, nu-mi permiteam luxul de a ignora întrebările lui lady Elinor, pentru că, date fiind rangul meu, dar și prietenia dintre familiile noastre, lipsa de atenție față de ea ar fi fost socotită o gravă insultă. M-am oprit și

mi-am dat capul pe spate, încercând să-mi opresc lacrimile. Ochiii însă nu voiau deloc să mă asculte.

Lady Elinor m-a ajuns și m-a prins de braț.

— Iartă-mă că te acostez așa, dar am auzit fără să vreau discuția cu

mama ta. Vrei să ne plimbăm puțin?

Negăsind pe moment nicio scuză acceptabilă, am consimțit; am pornit pe Upper Grosvenor și am traversat Park Lane. În tot acest timp, lady Elinor n-a scos un cuvânt. Abia când am intrat în Hyde Park pe

poarta Grosvenor a rupt
tăcerea.

— E greu să te cerți
cu propria mamă.

— Mă tem că mama
și cu mine avem idei
total diferite despre ceea
ce înseamnă o viață
împlinită. Ea nu vrea
decât un soț de rang
înalt.

— Iar tu preferi preocupările intelectuale?

— Da.

— N-ar trebui să fie incompatibile.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar indiferent cât de înțelegător e soțul, femeia își pierde cea mai mare parte din

libertate când acceptă să se căsătorească.

— Teoretic, da, dar un soț bun îi poate lărgi perspectiva asupra lumii. Eu nu am părăsit niciodată Anglia înainte de căsătorie. De fapt, mama mă aducea foarte rar la Londra. Din câte știam pe atunci, lumea

se întindea cam până în Sevenoaks și Kent.

— Se pare că v-ați ales foarte bine soțul. Dar eu, în clipa de față, vreau să fac o mulțime de lucruri de una singură. Să am satisfacția lucrurilor pe care le-am descoperit eu înșămi.

Ne apropiam repede de capătul sudic al parcului și ne-am așezat pe o bancă, lângă o fântână decorată cu medalioanele în piatră ale lui Shakespeare, Chaucer și Milton.

— Un sentiment cu care mama ta n-ar fi de acord, zise ea clătinând

din cap. Păcat. Nu suport să văd că unei tinere încearcă să-i fie înăbușit spiritul.

— Niciun pericol, i-am răspuns, strângându-mi umbreluța și ridicându-mi capul pentru a mă bucura de căldura soarelui pe față.

Mă gândeam la comentariul lui lady Elinor. Oare ea nu a înăbușit spiritul propriei fiice forțându-o să se logodească cu domnul Berry? Probabil că tovarășa mea mi-a citit gândurile.

— Situația lui Isabelle e total diferită.

Detest bârfa, așa că nu
intru în detalii, dar e
destul să-ți spun că ei îi
este mult mai bine fără
lordul Pembroke. Îmi
pare rău să văd că a
rămas cu inima frântă,
dar a început să-și
revină. În fond, are și
domnul Berry șarmul
lui. Dar sunt sigură că

nu e nevoie să-ți spun eu asta. Întotdeauna a avut o părere foarte bună despre tine, mi-a spus ea pe un ton ușor interogativ.

— La fel cum are despre toate doamnele pe care le-a întâlnit. N-a existat niciodată vreo înțelegere între noi.

Ridurile fine din jurul gurii lui lady Elinor dispăreau pe măsură ce se relaxa.

— Isabelle și cu mine suntem apropiate ca două bune prietene încă de când era mică. Dacă m-aș fi îndoit că mariajul cu domnul Berry îi va aduce multă

fericire, n-aș fi fost niciodată de acord cu acesta. Acum, în situația ta, căsătoria cu ducele de Bainbridge...

— Îmi va aduce puțină bucurie, i-am răspuns deschizându-mi cu zgomot umbreluța.

— Ai avut deja o

căsătorie strălucită. Ai și rang, și avere. E normal, așadar, ca mama ta să fie îngrijorată când vede că ceea ce faci devine subiect de bârfă. Dacă ai fi fost o văduvă mai în vârstă, legăturile tale romantice ar fi fost mult mai puțin interesante.

— Societatea are niște

standarde atât de lipsite de conținut! Uneori mă gândesc c-ar trebui să stau tot anul în Grecia.

— Domnul Routledge m-a dus acolo de câteva ori. Ai fost la Delphi?

— Sunt puține priveliști pe pământ mai frumoase decât

aceea. Stâncile sunt spectaculoase, iar livezile de măslini care se întind până la golful Itea te fascinează.

— Frunzele par să licărească în soare. Te întorci curând în Grecia?

— Am băut din izvorul Castalia, ca să

fiu sigură că da.

— A, da. Mulți poeți au fost inspirați de apele sale.

— Nici nu aveam idee că știți atâtea lucruri despre Grecia, i-am spus.

— Știu și eu ceea ce poate afla oricine din ghidul Baedeker.

— Și ce ați mai vizitat?

— Bineînțeles că toate locurile care se vizitează în Europa, apoi Egiptul și India.

— Și ce v-a plăcut cel mai mult?

— Sankt Petersburgul vara, când nu apune niciodată

soarele. Se ridică de pe bancă. După cum văd, lady Ashton, am reușit să te înveselesc.

— Așa e. Vă sunt recunoscătoare.

— Și eu îți datorez mulțumiri. Trebuie să-ți mărturisesc că mă întrebam dacă e... ceva... între

dumneata... între
dumneata și domnul
Berry.

— Vă asigur, lady
Elinor, că nu trebuie să
aveți niciun motiv de
îngrijorare în această
privință.

— Te rog să nu-ți faci
o părere proastă despre
mine fiindcă am

menționat acest lucru.

— Bineînțeles că nu.

— Aș vrea să știi că ai în mine un sprijin de nădejde. Îmi dau seama că suferi din cauza bârfelor și o să fac tot ce pot ca să mă opun acestor zvonuri înveninate. N-o să lipsești de pe niciuna

dintre listele mele de invitați.

Deși lady Elinor a reușit să-mi redea buna dispoziție, trebuie să admit că această ultimă ceartă cu mama m-a tulburat profund. Pentru a-mi abate atenția, în loc să mă

întorc acasă, m-am
îndreptat spre biblioteca
de la British Museum,
sperând să mă
documentez în privința
scrisorilor confidentului
Mariei-Antoaneta,
Léonard. Când le-am
cerut ajutorul celor de la
ghișeu, mi-am amintit
fără să vreau de prima

vizită pe care am făcut-o
la muzeu după moartea
soțului meu. Cu acea
ocazie, personalul mi-a
răspuns imediat,
datorită generoaselor
donații pe care le făcuse
Philip colecției greco-
romane. Acum însă îmi
creasem propria
reputație, nu doar prin

donățiile mele, ci și în urma eforturilor făcute pentru a-i încuraja și pe alții să returneze piesele importante instituțiilor de știință.

— Suntem încântați să vă vedem, lady Ashton, îmi spuse un funcționar scund, cu fața rumenă, care îmi

acordă imediat toată
atenția. Doriți să vorbiți
cu cineva anume? I-am
spus pe scurt despre
scrisorile de care eram
interesată. Obrajii
roșcovani i se înroșiră și
mai tare. Atunci sunt cât
se poate de încântat să
vă ofer serviciile mele.
Manuscrisele din

secolul al XVIII-lea sur
specialitatea mea.

— Știți ceva despre
scrisorile lui Léonard?

— Doar că există.
Dacă-mi amintesc... Ieși
din spatele ghișeului și-
mi făcu semn să-l
urmez. Am citit recent
despre cineva care le
caută.

M-a condus printr-un labirint de birouri pline cu materiale documentare. În jurul lor se aflau o mulțime de gentlemen, dar niciunul nu s-a uitat la noi când am trecut. Ghidul meu s-a oprit la o masă din celălalt capăt al sălii de lectură și a

început să caute într-o grămadă dezordonată de cărți.

— Acesta e biroul dumneavoastră, domnule?...

— Așa e. Scuzați-mă. Adam Wainwright. Acesta e biroul meu. Din păcate, sunt cam dezordonat. Aha! A

deschis un carnet gros și
a găsit imediat pagina
pe care o căuta. Da...
da...

Am încercat să citesc
peste umărul lui, dar nu
am reușit decât să-mi
încordez gâtul.

— Ce scrie? l-am
întrebat.

— Scrisorile lui

Léonard nu au fost localizate. Mă tem că nu vă pot fi de ajutor.

— Acestea sunt însemnările dumneavoastră? l-am întrebat, arătând spre carnet.

— Da. Lucrez la c carte despre căderea Casei de Bourbon.

— Și credeți că Maria-Antoaneta își merită reputația?

— A fost naivă, fără îndoială, și probabil că nu a depășit media ca inteligență, dar n-a fost crudă. Și-a adorat copiii și, în cele din urmă, a fost o femeie foarte pioasă.

— Îmi imaginez că amenințarea ghilotinei ne-ar face pe toți foarte pioși.

— Așa e, doamnă, zâmbi domnul Wainwright. Confesorul reginei, părintele Garrard, a păstrat scrisorile pe care le-a primit ea de la Léonard.

Dacă n-ar fi fost el,
temnicerii le-ar fi
distrus cu siguranță
după execuție. Și-a
tamponat fruntea cu o
batistă nu tocmai curată.
Sunt sigur că Léonarc
le-a păstrat pe cele pe
care i le-a trimis ea, dar
n-am reușit să aflu ce s-a
întâmplat cu ele după

moartea lui.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că scrisorile se aflau în clipa de față chiar în biblioteca mea, dar m-am temut că, recunoscând acest lucru, s-ar putea să-mi pun casa în pericol. M-am hotărât să-i permit să le citească după ce voi

dezlega misterul.

— Ați încercat să găsiți scrisorile lui Léonard? l-am întrebat.

— Nu prea, mi-a răspuns. Când astfel de lucruri dispar în colecții particulare, adesea sunt definitiv pierdute pentru oamenii de știință. Dacă se știe cine

le are, există măcar
speranța ca proprietarul
să permită studierea lor.
Dar, adesea, ne e
imposibil să aflăm la
cine sunt.

— Tocmai din acest
motiv am încercat să-i
conving pe colecționari
să le doneze pe cele
importante muzeelor.

— Da, am aflat despre eforturile dumneavoastră, spuse el făcând o față lungă. Din păcate, este foarte greu să-i convingem să se despartă de comorile lor.

— Știu prea bine. Mă întreb dacă nu s-ar putea cel puțin să-i

cuprindem într-un
catalog pe cei care și le-
au îngrămădit acasă.

— O perspectivă fără
prea mulți sorți de
izbândă. Aveți idee cât
timp ne-ar lua să facem
acest lucru pe un singur
domeniu aristocratic?

M-am gândit la
colecția soțului meu de

la Ashton Hall, magnificul domeniu al viconților de Ashton, din Derbyshire. De fapt, el catalogase lucrurile, dar știam că așa ceva era destul de neobișnuit.

— Iar în afară de piesele care sunt etalate prin case, continuă el, mai există comori

neștiute, documente
istorice, mai ales, puse
la păstrare în poduri.
Catalogarea lor e
aproape imposibilă.

— Fără îndoială că
aveți dreptate.

— Dacă doriți, vă pot
împrumuta exemplarul
meu din memoriile lui
Léonard. Nu știu dacă

vă ajută prea mult.

Mi-a dat cartea. I-am mulțumit și am plecat, cu o mulțime de gânduri care nu-mi dădeau pace. Aveam idee cam de unde să-mi încep căutarea, dar mă întrebam dacă scrisorile mi-ar putea oferi cu adevărat un indiciu

asupra crimelor de la
Richmond. Mă
gândeam la Jane în
închisoare, dar și la
domnul Francis, și m-
am simțit destul de
vinovată că mă
concentram atât de mult
pe ideea catalogării
comorilor din conacele
de țară din Anglia.

Deocamdată,
catalogarea va trebui să
mai aștepte. Mi-am
amintit de lista pe care o
găsisem în camera
domnului Berry. Știa
unde se află scrisorile
Mariei-Antoaneta, ur
lucru despre care, după
spusele domnului
Wainwright, nu avea

cunoștință prea multă
lume. Iar curajosului
nostru hoț nu i-a fost, cu
siguranță, greu să afle la
cine erau obiectele care-i
aparținuseră reginei
Franței. Dacă ei au aflat,
nu-mi era nici mie
imposibil. Voi face ceea
ce ar face orice doamnă
care ar încerca să

contacteze un gentleman pe care nu-l cunoaște. M-am dus direct la redacția ziarului *Times* și am lăsat un anunț. Mâine, la Mica publicitate, între rugăminți ca *doamna în rochie roz de lângă statuia lui Ahile* sau *domnul care mi-a dat cu atâta*

*amabilitate un trandafir
la cutare bal să-și decline
identitatea, va fi publicat
și al meu:*

Domnului care mi-a
trimis cele două obiecte
de culoare roz: mă găsiți
în fața pietrei de la
Rosetta, joi, la ora două.

Mulțumită de mine

însămi, m-am întors în Berkeley Square. Nic nu-mi dădusem seama cât eram de obosită până când nu m-am lăsat în cel mai confortabil fotoliu din bibliotecă, unde m-a găsit Cécile după trei sferturi de oră și m-a trezit.

— Tocmai a sosit

Beatrice. Încă amețită,
m-am ridicat în
picioare, iar Cécile m-a
luat de braț. Sunt
îngrijorată din cauza ei,
Kallista. E teribil de
necăjită.

Lizzie era în hol,
lângă salon, și ne-a
deschis ușa.

— Să aduc ceai

pentru doamna Francis,
coniță?

— Da, te rog, i-am
răspuns gândindu-mă
că e ciudat că Lizzie
cunoaște identitatea
vizitatoarei mele. Precis
că n-a trimis-o Davis să
piardă vremea în fața
ușii.

Oricum, am uitat cu

totul de asta când am văzut fața brăzdată de lacrimi a lui Beatrice.

— Poliția are dovezi că Jane Stilleman a dus otrava în camera lui David Francis, mă anunță ea trăgând cu atâta forță de batista tivită cu negru, încât am crezut c-o va rupe.

— Așază-te, scumpă prietenă, i-am spus și am condus-o spre un scaun.

— E foarte greu de suportat, suspină ea. O s-o spânzure, știi doar.

— Și ce dovadă au?

— O servitoare a schimbat așternuturile cu o zi înainte de

moartea lui David. În timp ce era în cameră, a intrat Jane cu o sticlă cu loțiune de ras. Fata și-a amintit asta, pentru că valetul...

— Stilleman?

— Da. Și el era în cameră și i-a spus lui Jane că loțiunea nu e bună. David folosea

numai de la Penhaligon, iar aceea era de la Floris. A insistat că i-a fost trimisă domnului Francis și și-a convins soțul s-o pună la un loc cu celelalte articole de toaletă.

— Și servitoarea asta are vreun motiv pentru a dori ca Jane să fie

găsită vinovată? o
întrebă Cécile.

— Nu, sigur că nu.
Ți-am spus că Jane e o
fată tare dulce.

— Știu că ești
dezolată, am replicat.
Dar trebuie să privim
faptele fără părtinire.
Jane avea o aventură.
Poate că există și alte

persoane, în afară de soțul ei, pe care le-a deranjat acest lucru. Mâine vin eu la Richmond, să văd ce mai pot descoperi.

— Nu știu ce m-aș face fără tine.

Se deschise ușa și apăru Davis.

— Doamna Brandor

dorește să vă vadă,
doamnă.

A intrat Ivy, care
părea chiar mai trasă la
față și mai obosită decât
cum era când o
văzusem ultima oară.
Când dădu însă cu ochii
de Beatrice, se strădui să
zâmbească, părând
încântată de cunoștință.

Beatrice și-a revenit și ea cu o iuțeală remarcabilă. Au discutat degajat, trecând în revistă câteva subiecte banale preferate de societate, nefiind niciuna prea atentă la ceea ce spunea cealaltă. Parc-ar fi fost un schimb de cuvinte perfect orchestrat.

Era chiar de speriat
să vezi cu câtă ușurință
intrase Ivy în rolul de
doamnă de societate,
ascunzându-și emoțiile,
preocupată doar de a
face față cu cât mai
multă politețe. Iar pe
Beatrice, deși n-o
cunoșteam atât de bine
ca pe Ivy, era

extraordinar s-o
urmărești cum își
îngroapă emoțiile care,
cu doar câteva clipe
înainte, o copleșiseră
complet. Am încercat să
prind privirea lui
Cécile, dar era ocupată
să-l scoată pe Brutus
dintr-o bătaie cu
draperia de pluș. Am

observat cu regret că,
după câte se părea,
draperia pierduse lupta.

— Emily și Cécile, nu
vreau să vă mai rețin
nici pe voi, nici pe
încântătoarea voastră
prietenă, spuse Beatrice.
Scuzați-mă c-am năvălit
așa și vă rog să primiți
mulțumirile mele

pentru ajutor.

Și-a luat rămas-bun chiar când intra Lizzie cu tava de ceai.

— Ivy, te simți bine?
întrebă Cécile.

— Minunat,
mulțumesc, *madame* du
Lac, răspunse ea
uitându-se la fata care
turna ceaiul. Ce cești

frumoase, Emily. Le-ai avut întotdeauna?

— Nu știam că te pricepi la porțelanuri.

Brutus, deloc încântat că fusese tras de lângă draperii, și-a concentrat atenția asupra fustelor lui Lizzie. Am ridicat câțelul, i l-am pus în poală lui Cécile și am

scăpat de servitoare.

— Hai, spune. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Ivy, încruntându-și fruntea frumoasă.

— Nu e niciun servitor aici. Poți să spui ce vrei.

— E atât de evident?

întrebă ea plecându-și capul.

— *Oui*, îi răspunse Cécile. Și cred că vei vorbi mai deschis, dacă te las cu Kallista.

— Oh, doamnă, nu vreau să renunțați la ceai.

— Nu-ți bate capul cu mine. Nu-mi place

ceaiul și beau doar când mă obligă Kallista. Își luă câinii – Cezar, care nu era atât de lipsit de maniere ca Brutus, stătea liniștit sub scaunul stăpânei sale – și ieși din cameră, bătând-o în trecere pe umăr pe Ivy, în semn de încurajare.

— Am avut o zi destul de dură, spuse Ivy. Am aranjat împreună cu mama lui Robert tablourile din galeria cu portrete ale familiei.

Soacra lui Ivy avea mereu tendința de a se amesteca în treburile altora, dar Ivy, care avea

o capacitate extraordinară de a relaționa, și-a dat seama imediat cum s-o făcă pe fosta stăpână a casei să se simtă utilă, chiar necesară, fără a se plia la toate dorințele acesteia.

— Precis ai făcut-o să creadă că ideile tale sunt ale ei, astfel că tablourile

au fost puse exact unde
ți-a plăcut ție.

— Nu-i chiar așa.
Dar nu mai suportam să
stau nicio clipă
înconjurată de strămoșii
înfricoșători ai lui
Robert, care mă priveau
cu toții de parcă ar fi
vrut să mă judece, și l-
am pus pe lacheu să

scoată tabloul unei
femei cu cei treisprezece
copii hidoși ai ei cu tot.
Doamna Brandon s-
simțit destul de
ofensată.

— Îmi imaginez. Și
de ce această
animozitate subită?
Aveam eu bănuielile
mele, dar nu i le-am

spus, ci mi-am cuprins prietena cu brațul și i-am pus capul pe umărul meu.

— Tu vorbești vreodată cu mama lui Philip?

— Nu prea des. Trece uneori pe la mine, dacă e în oraș.

— Cred că ai vedea-o

mai des dacă ai fi avut un copil cu Philip.

— Mama lui Robert a început să facă aluzii la un moștenitor?

— N-ar aborda niciodată un subiect atât de delicat.

— Dar aplică o presiune subtilă, nu?

— Nu doar ea. Ne-

am căsătorit de aproape un an și toată lumea pe care o cunosc se interesează destul de transparent de sănătatea mea.

— Asta e doar din politete, Ivy.

— Nu cred. Își umplu ceașca și o bău apoi repede. Se *uită* la

mine. Să vadă dacă sunt obosită. Sau îmbujorată. E intolerabil.

— Scumpa mea! Ce spune Robert despre asta?

— Tatonează mereu și mă întreabă o dată la câteva săptămâni dacă n-am vreo noutate.

— Păi, eu cred...

— Când știe foarte bine că... că... el ar trebui să... fiind plecat atât de des...

Își turnă încă o ceașcă de ceai, dar de această dată n-a băut-o, ci tot amesteca în ea cu o linguriță de argint.

— Te neglijează?

— Nu, sigur că nu.

Dar politica îi mănâncă foarte mult timp și aproape în fiecare seară, după ce venim acasă, se duce la club.

— Și, când se întoarce, nu vrea să te trezească.

— Nu vine aproape niciodată la mine, spuse ea abia șoptit.

Mi s-a frânt inima
pentru ea. Cea mai
evidentă explicație
pentru comportamentul
soțului ei ar fi fost o
amantă, deși mi-era
greu să cred că ar înșela-
o atât de curând după
căsătorie.

— Și altfel, totul e
bine între voi?

— Doar îl știi pe Robert. E un gentlemar desăvârșit. Atent, amabil, generos.

— Dar nu e destul de atent.

— Cum era la tine cu Philip? întrebă Ivy, înroșindu-se până în albul ochilor.

— Oh, Ivy, nu se

poate face comparație. Noi am fost prea puțin împreună după voiajul de nuntă.

— Poate că exagerez eu, spuse ea. Când o să aibă nevoie de mângâiere, mă va găsi. Trebuie să învâț să fiu mai răbdătoare.

Am oprit-o din

amestecatul ceaiului.

— Ivy, mariajul e un parteneriat. Nevoia ta de mângâiere este la fel de importantă ca a lui și este evident că tu ai nevoie de mai multă decât îți oferă el. Nu poți să vorbești cu el? Să-i spui ce simți?

— Nu vreau să fiu

un motiv de îngrijorare pentru el.

— Bărbatul care te iubește nu vrea să te știe atât de nefericită. M-am întrebat dacă Robert chiar o iubește și am continuat repede. De ce nu-i spui că vrei să-l vezi după ce ajunge acasă?

— N-aș putea face așa ceva!

— Și de ce nu?

— Ar fi ca și cum...

Hai, Emily, n-aș putea spune asta.

— Mare păcat.

— Nu toată lumea are un comportament atât de neconvențional ca tine.

— Ivy! Îmi faci
morală?

— Nu, nu,
bineînțeleș că nu,
izbucni ea în plâns. Dar
viața ta, Emily, nu mai
este ca a mea. Tu ești
fericită de una singură.
Eu nu. Nu vreau decât
să fiu o soție bună și să-l
fac fericit pe Robert.

— Dar nu-i nimic rău
în asta.

Am îmbrățișat-o.

— Știu că tu nu
gândești așa.

Avea dreptate și mă
simțeam îngrozitor.
Fuseserăm nedespărțite
de când eram copile, am
învățat să brodăm una
lângă cealaltă, ne-am

ales împreună primele rochii de bal, am făcut schimb de romane senzaționale. Am fost prezentate la Curte în aceeași zi. Dar, de când s-a căsătorit, iar eu mi-am dat seama că am aspirații intelectuale, viețile noastre au apucat-o pe drumuri

diferite.

— Dacă n-am urmat aceeași cale ca tine, nu înseamnă că îți condamn alegerea.

— Dar crezi că tu ai ales mai bine.

— Mai bine pentru mine, nu și pentru tine. Între noi s-a lăsat tăcerea. Știi că-ți respect

deciziile. Doar că nu vreau să te devoreze societatea și să scoată din tine încă o matroană perfectă.

— Nu e niciun pericol.

— Ba este, dacă singurul tău scop în viață este să-i faci pe plac lui Robert. Când

mi-ai adus ultima oară o carte de citit?

— Lui Robert nu prea-i plac romanele populare, spuse ea fără a mă privi.

Mi s-a părut ofensator să-și schimbe preferințele lecturii după toanele soțului ei, dar m-am hotărât ca,

măcar o dată, să nu spun ceea ce gândesc.

— N-ai destulă încredere în Robert. Bezi porto cu tine, nu?

— Da, când cinăm singuri.

— Și de când asta? De când ai început să bei porto: de cinci, de șase luni? I-ai dat destul

timp să se acomodeze
cu gândirea modernă. E
momentul să introduci
și literatura în meniu.

Cuvintele mele
aduseră o umbră de
zâmbet pe fața lui Ivy.

— Cu greu aș putea
numi literatură
romanele pe care le
citim noi.

11

L-a plecare, i-am dat lui Ivy o carte, *Muntele regal* de Mary Elizabeth Braddon. De ani de zile, doamna Braddon era una dintre plăcerile noastre vinovate. Îmi luasem cu mine, în voiaj

de nuntă, o altă carte scrisă de ea, *Secretul lui lady Audley*, și n-aveam nicio îndoială că în această versiune a poveștii lui Tristan și a Isoldei prietena mea va găsi mângâierea necesară pentru nefericirile sale casnice. În final, va avea totuși nevoie și de

altceva decât de o
simplă diversiune.
Eram hotărâtă să găsesc
o modalitate de a o
convinge cu blândețe
să-și asume un rol mai
activ în relația cu soțul
ei. Lucru care putea fi
mai dificil decât
descoperirea identității
admiratorului meu

misterios.

Am plecat la
Richmond a doua zi
dimineată, cât am putut
de devreme,
nerăbdătoare să văd ce
gândesc semenii lui
Jane Stilleman despre
ea. Reacția n-a fost
relevantă. Deși nimeni
nu și-a exprimat

animozitatea, nici nu
părea să aibă prietene în
rândul personalului.
Beatrice mă aștepta în
salon, plimbându-se
nervoasă, abia așteptând
veștile.

— Precis am trecut
ceva cu vederea, spuse
ea.

— Cred că ne-ar fi

mai ușor să dovedim
vina altcuiva, decât
nevinovăția lui Jane.
Sunt foarte curioasă în
privința tabacherei care
ți-a fost furată. Ai idee
de unde o avea soțul
tău?

— Era un dar de la
una dintre servitoarele
lui Sinclair. Sunt vecinii

noștri cei mai apropiați.

— E un pic cam ciudat, nu? O servitoare care să-i facă un dar unui gentleman.

— Nu și pentru David. El era generozitatea întruchipată și a avut întotdeauna grijă de cei mai nevoiași. Așa că nu

era ceva neobișnuit ca oamenii pe care-i ajuta să-și arate într-un fel mulțumirea, chiar și oferindu-i un lucru modest.

O cutie de argint care să-i fi aparținut Mariei-Antoaneta cu greu putea fi numită ceva „modest”.

— Știi numele
servitoarei?

— Dunston, cred.
Jeanne Dunston. Nu
știu însă ce a făcut
David pentru ea.

Am pornit imediat
spre familia Sinclair.
Casa lui Beatrice se afla
pe un mic teren din
spatele magnificului

parc al vecinilor ei și mi-am zis că o scurtă plimbare era cât se poate de binevenită pentru a-mi aduna gândurile înainte de a apărea neanunțată la ușă lor. Mă consolam totuși, știind că poziția mea socială îmi permite să scap cu fața curată din

aşa ceva.

Doamna Sinclair m-a primit fără a-mi da nicio clipă senzația că ar considera vizita mea deplasată. A fost delicată și elegantă, m-a tratat cu ceai și prăjituri și mi-a răspuns bucuroasă la întrebările despre servitoarea sa.

— Jeanne era o comoară, o adevărată comoară. Tatăl ei lucra la grajduri când soțul meu era copil, iar bunica ei a lucrat tot în familie.

— Și Jeanne nu mai e la dumneavoastră?

— Nu. A murit acum câteva luni. Era destul

de bătrână.

— Am înțeles că i-a dat o tabacheră vecinului dumneavoastră, lui David Francis. Știți ceva despre asta?

— Da. A ajutat-o în niște probleme de familie. Nu cunosc detaliile, dar îmi

imaginez că are legătură cu fiul ei, care s-a dovedit a fi foarte rău. Lui ar fi trebuit să-i dea tabachera – era în familia lor de foarte multă vreme. Dar el a dispărut acum mulți ani.

— Și ea nu știa unde este?

— Soțul meu a încercat să-l găsească atunci când s-a îmbolnăvit Jeanne, dar fără succes. A publicat anunțuri prin ziare, dar Joseph n-a venit la înmormântare.

— Îl cheamă Joseph?

— Așa-i spunea mama lui, dar se pare că

și-a luat alt nume după
ce a plecat de acasă.

— Îmi pare rău că nu
s-a împăcat cu mama
lui, i-am spus eu
automat, nu din inimă.
Fără să am dovezi
asupra vinovăției lui
Joseph, nu voiam să-l
judec. Aveți idee cum a
ajuns tabachera în

Cine să-i fi dat unei servitoare ceva atât de valoros? Îmi închipui că a fost unul dintre numeroasele obiecte furate de la Versailles. Vă rog să nu credeți c-aș sugera că l-a furat ea.

— Bineînțeles că nu.

— Și acum, cutia a fost furată de la biata

doamnă Francis. Crede
că e distrusă.

— O cunoașteți bine?

— N-aș putea spune
asta. Cei din familia
Francis sunt vecini
buni, dar nu-i prea
interesează relațiile
sociale.

După ce ne-am băut
ceaiul, doamna Sinclair

a fost foarte amabilă și mi-a dat voie să le pun întrebări servitorilor. Niciunul nu știa unde ar putea fi găsit Joseph Dunston și doar o servitoare a recunoscut că știa despre tabacheră. Fata intrase în camera lui Jeanne când aceasta se uita la cutie.

— A închis-o repede în clipa în care m-a văzut și m-a certat destul de tare că am intrat fără să bat.

Tabachera devenea tot mai interesantă cu fiecă moment. Mă tot întrebam ce ar fi putut ascunde Jeanne Dunston înăuntru când,

la ieșirea din casă, am văzut o sculptură uimitoare în hol: era grecească, din perioada arhaică. Am privit-o cu atenție, încercând să-i memorez detaliile, și m-am întrebat dacă soții Sinclair ar putea fi convinși că statuia ar trebui să se afle la

muzeu.

Când m-am întors
acasă, am văzut în
vestibul pălăria și
bastonul lui Colin.
Încântată la gândul că
mă așteaptă, am pornit
spre bibliotecă, dar m-a
oprit Davis.

—

Domnul

Hargreaves și doamna
du Lac sunt în salonul
albastru, doamnă.
Domnul Hargreaves
mi-a spus categoric că
nu vrea să fie deranjați,
deși sunt sigur că nu v-
ar include și pe
dumneavoastră pe lista
eventualilor incomozi.
Cât timp ați fost plecată,

au sosit patru lăzi de
șampanie de la Berry
Bros. & Rudd.

— Le-a comandat
madame du Lac?

— Se pare că nu.
Comisionarul a spus că
au fost trimise în dar,
dar nu știa de cine.
Poate de domnul
Hargreaves?

— Întotdeauna am crezut că el preferă porto. Tu nu, Davis?

— Dacă-mi permiteți, lady Ashton, eu cred că domnului Hargreaves i-a plăcut întotdeauna foarte mult whisky-ul vicontelui.

— Nu mi-am dat seama, Davis.

Mulțumesc.

Majordomul meu părea foarte încântat de el însuși. Când am ajuns în salon, am deschis încet ușa. Colin și Cécile stăteau unul lângă altul la o masă de joc, cu o mulțime de hârtii în față. Colin a tresărit când a auzit scârțâitul

ușii, dar s-a relaxat când m-a văzut și și-a continuat discuția.

— Vă rămân dator, *madame* du Lac, a spus el, nedându-mi nicio atenție.

Cécile ridică din umeri.

— Nu prea mă interesează prințul de

Wales și reputația sa, dar admir loialitatea pe care o aveți față de țara dumneavoastră. Mă ofer să-l ajut pentru acest lucru.

— Vă mulțumesc pentru compliment și bănuiesc că și dumneavoastră sunteți la fel de preocupată de

bunăstarea Franței,
precum sunt și eu de
cea a Imperiului
Britanic.

— Îmi dați voie să vă
întreb ce complotați voi
acolo?

M-am așezat la masă,
în fața lui Colin.

— Domnul
Hargreaves mă roagă să

mă întorc la Paris.

— La Paris? Oh
Cécile...

— Fără discuție. Doar
nu crezi că pot rezista
voinței unui bărbat atât
de chipeș!

Colin zâmbi.

— Se prefigurează
un scandal politic care
amenință ambele țări.

Am nevoie de ajutorul doamnei du Lac în legătură cu un anumit gentleman de la Paris.

— Ce fel de ajutor? l-am întrebat ridicându-mi o sprânceană.

— Oricum e nevoie, îmi răspunse Cécile.

— Are vreo legătură cu Charles Berry?

— Da, îmi spuse
Colin. Se pare că
poveștile cum că va
redobândi coroana nu
sunt doar rodul
imaginației sale. Se
pune la cale răsturnarea
cele de-a Treia
Republici și
reinstaurarea monarhiei
în Franța.

— Și cum amenință acest lucru Anglia?

— Suntem mai în siguranță dacă vecina noastră are un guvern stabil.

— Dar cum este implicat prințul de Wales?

— S-a împrietenit foarte tare cu Berry.

— Ca doi regi, nu?

— Așa ar vrea Berry.

Dar dacă această lovitură de stat eșuează, și sunt sigur că așa va fi — o privi pe Cécile și continuă — prințul nostru nu va avea nimic de câștigat dacă apare ca susținător al încercării de răsturnare a unui

guvern străin.

— Și nu poți să-i spui pur și simplu să termine cu Berry?

— Oricât ar părea de fantastic acest gând, Emily, nu ești tu cea mai încăpățânată persoană din imperiu. Alteța Sa regală preferă să nu i se dea sfaturi cu

privire la prietenii.

În clipa aceea am simțit un real respect pentru viitorul rege al Angliei.

— Poate că l-am judecat prea aspru pe prinț. O să-mi revizuiesc atitudinea.

— Eu nu mi-aș bate capul, Kallista, spuse

Cécile.

Colin începu să adune hârtiile de pe masă.

— V-am dat toate informațiile de care aveți nevoie? o întrebă pe prietena mea.

— *Oui.* Sunt nerăbdătoare să-l cunosc pe *monsieur* Garnier. Cu

siguranță că e un om foarte abil.

— Garnier?

— Se pare că el e puterea din spatele tronului, răspunse Cécile. Mi se pare foarte interesant să-l cunosc pe omul care se crede egalul lui Richelieu.

Mă așteptam să se

scuze și să mă lase
singură cu Colin, dar a
preferat să-l provoace la
o partidă de șah. Îi
priveam și simțeam o
tensiune neplăcută în
aer. M-am întrebat ce
pericole era gata să
înfrunte prietena mea
pentru binele unei
coroane străine.

Neliniștită, mi-am
concentrat atenția
asupra *Odiszeii*. Prietenii
mei nu au mai vorbit
până la sfârșitul
partidei.

— Șah-mat, spuse
Colin, luând regele lui
Cécile cu regina lui.

— *Magnifique!* Aș fi
fost foarte dezamăgită

dacă m-ați fi lăsat să câștig.

— Nici nu m-aș gândi să vă insult astfel. Îi sărută mâna, apoi traversă camera și mă ridică de pe scaun; mă aflu la doar câțiva centimetri de el. Cât despre tine, draga mea, spuse el abia auzit, sunt

încântat că-ți petreci mai
mult timp cu Homer
decât cu *Antologia*
greacă. Și sunt mai
încrezător că-mi vei
accepta propunerea. N-
o să afli identitatea
admiratorului tău în
Odissea. În cât timp îți
poți face trusoul? Aș fi
încântat să te duc la

carnavalul de la Viena.

— Și eu aș fi
încântată să merg.
Vienezii au înălțat
valsul pe culmile
gloriei. Crezi c-o să
câștigi pariul? Avansez
tot mai mult cu
identificarea
misteriosului nostru
prieten.

— Hm, făcu el, apropiindu-și degetele de buzele mele, fără să le atingă însă. Vom vedea.

Apoi îmi strânse ușor mâna, îi spuse la revedere lui Cécile și plecă.

— Nu sunt deloc încântată că te las

singură, îmi spuse ea.

— Nicio grijă, i-am răspuns, deși simțeam o strângere de inimă la gândul plecării ei; mă obișnuisem cu compania ei constantă și aveau să-mi lipsească până și Cezar, și Brutus.

— Vii cu mine?

— Nu, i-am promis

lui Beatrice c-o ajut.

— Chiar îmi fac griji, Kallista, cu tine aici și cu un bărbat care-ți acordă atâta atenție.

— Inspectorul Manning a pus atâtea polițiști să-mi păzească locuința, încât mă tem mai mult pentru intimitatea decât pentru

siguranța mea. M-am uitat peste hârtiile lăsate de Colin pe masă pentru Cécile. Ce anume trebuie să faci la Paris?

— Să mă împrietenesc cu omul acela. E un politician indecent de popular, care predică tot timpul

împotriva corupției
guvernului. Domnul
Hargreaves bănuiește că
vrea să finalizeze ceea
ce-a lăsat neterminat
generalul Boulanger.

— Boulanger? Nu a
eșuat tentativa lui de
răsturnare a
guvernului? Îmi aduc
aminte că am citit în

ziare că totul a degenerat într-o farsă.

— Boulanger nu avea forța să conducă o națiune.

— Din câte am auzit eu, era foarte legat de amanta lui. Nu a preferat oare să stea cu ea în loc să meargă la palatul Elysées la ora

stabilită?

— Ba da. A lăsat garnizoana din Paris să-l aștepte. Imaginează-ți, să ai asemenea putere asupra unui bărbat!

— Chiar crezi c-a avut și ea legătură cu toată povestea asta? Poate c-a fost doar speriat și s-a gândit că-i

mai simplu să stea cu ea, decât să ia frâiele puterii.

— E periculos să nu ții cont de puterea influenței unei femei.

— Și tu asta o să faci acolo? Să-l influențezi pe *monsieur* Garnier?

— Nici vorbă. Trebuie să aflu când are

de gând să dea lovitura
de stat.

— Doar nu crede că
va reuși atât de curând
după eșecul lui
Boulangier!

— Garnier are piesa
care-i lipsea lui
Boulangier: Charles
Berry. Mulți francezi
pun sub semnul

întrebării valoarea
democrației noastre.
Guvernul este prea
corupt.

— Și se așteaptă ca
Charles Berry să
îmbunătățească
lucrurile?

— *Pas du tout.* Dar
imaginează-ți, să aduci
Franța înapoi, în zilele

Regelui-Soare.În acest fel încearcă Garnier să atragă lumea. E susținut de toți membrii familiilor regale din exil, Bourbon și Orléans, dar și de celelalte monarhii, și este privit ca omul care nu vrea decât binele țării. În fond, nici nu

sugerează că va urca el pe tron, ci doar că Franța va reveni la vechea glorie.

— Și știe toată lumea despre asta?

— *Mais non!* Numai oamenii lui cei mai de încredere îi cunosc planurile.

— Prințul de Wales?

— Prințul e prieten
cu Berry, nu cu Garnier.

— Sigur că Berry
cunoaște planul.

— Monsieur
Hargreaves crede că nu.

— Garnier îl
cunoaște pe Berry destul
de bine pentru a nu
avea încredere în el, am
spus eu. Și totuși îl va

face regele Franței?

— Fascinant, *n'est pas*? O să ai și tu rolul tău în distracția asta, Kallista. O să trimit la tine toată corespondența.

Monsieur Hargreaves s-a gândit c-o să-ți placă. Mă bătui ușurel pe braț. Și va fi *très intéressant* să

vedem cum te simți din nou singură în casa asta. Poate descoperi că vrei să rămână și el cu tine.

— Cécile, dacă încerci să mă măriți, nu te voi ierta niciodată. E și așa destul de rău că Ivy a trecut în tabăra mamei.

— Mama ta vrea să

faci o partidă bună. Ivy vrea pe cineva care să-ți aducă fericirea. Pozițiile lor sunt destul de diferite.

— Știu că ai dreptate, dar nu pare întotdeauna așa.

— Intr-o zi, Kallista, vei învăța să nu te mai opui unor lucruri doar

pentru că sunt aprobate
de alții.

— Nu fac asta,
Cécile.

— Eu nu spun că ar
trebui să te măriți cu
monsieur Hargreaves ca
să le calmezi pe
doamnele din înalta
societate. Dar e mult
prea gentleman să facă

din tine altceva decât
soția lui. Și dacă aceasta
e singura modalitate de
a avea un astfel de
bărbat, ei bine... poate
că mariajul nici nu e așa
de rău. Există atâtea
lucruri mult mai
deprimante decât să te
trezești lângă el în
fiecare dimineață.

— Ești teribilă!

Dădu din umeri.

— Să respingi ceva doar pentru că este *de rigueur* e o prostie la fel de mare ca și a urma orbește regulile societății. Tu trebuie să hotărăști, Kallista, dar nu deveni prea învrâncenată, cu prețul

propriei tale fericiri.

— Sper să nu fac prostii. Îl ador pe Colin, dar mai mult decât atât, vreau să găsesc în viață ceva care să fie numai al meu. O identitate în afară de cea de soție. Ceva care să iubesc, să fie constructiv și să mă inspire.

— Dar ai găsit, *chérie*.

Câte obiecte ai trimis deja la British Museum?

— Nu suficiente. Ți-am spus despre statuia pe care am văzut-o la Richmond?

Am început să i-o descriu și toate celelalte gânduri mi-au dispărut din cap.

După ce Cécile a urcat pentru a da dispoziții de împachetare a lucrurilor sale, i-am scris domnului Sinclair un bilet înflăcărat despre piesa respectivă și i l-am trimis. Imediat am mai scris unul, de această dată domnului

Bingham. N-are decât să mă dojenească lordul Fortescue pentru că-l hărțuiesc; nu-mi pasă. Cupa din argint trebuia să fie la muzeu, iar eu nu aveam un soț cu aspirații politice a cărui carieră să stea la mila lordului Fortescue.

12

Joi a fost ultima zi petrecută de Cécile la Londra și plecarea ei impetuoasă a avut un efect distrugător asupra reședinței mele. Cezar și Brutus, care se atașaseră inexplicabil de mult de

Berkeley Square, s-au făcut covrig la vederea cutiilor lor de călătorie și s-au înghesuit sub un dulap mare din salonul roșu, de unde n-au putut fi păcăliți să iasă nici măcar cu bucățele din friptura de vită din ajun. Bucătăreasa a luat-o ca pe o insultă

personală și s-a retras
jignită în camera ei,
unde a rămas toată
dimineața, supărată foc.
Prin urmare, masa
noastră de prânz a
întârziat și n-am avut
timp să mâncăm nimic
înainte de a pleca la
British Museum, unde
speram să-mi întâlnesc

admiratorul anonim.

În timp ce mă îndreptam spre strada Great Russell, a început să plouă. De fapt, era mai mult o bură care n-a reușit deloc să alunge umiditatea ce învăluia orașul. Nu mi-am deschis umbrela, ci am folosit-o pe post de

baston, zgomotul
capătului său metalic
însoțindu-mi ritmul
pașilor ca un ecou. Îi
spusesesem lui Colin că
sunt aproape de a-mi
demasca pretinsul
inamurato, ceea ce nu era
chiar așa. În afară de
anunțul publicat în
T i m e s, nu făcusem

aproape nimic pentru a-l găsi. Inițial, mă gândisem că l-aș putea descoperi printre tinerii gentlemen pe care îi cunoșteam, dar asta doar la început, când credeam că nu e decât un admirator mai... creativ, dornic să profite de interesul meu față de

limba greacă. Acum
însă, știindu-l
responsabil de furtul
obiectelor care-i
aparținuseră Mariei-
Antoaneta, mă gândeam
că e nevoie de o mare
putere de convingere
pentru a-l face să apară.
Singura mea speranță
reală se baza pe

intențiile sale romantice
în privința mea.
Bineînțeles că un
gentleman îndrăgostit
nu vrea să rămână
veșnic incognito.

Am intrat în muzeu
și mi-am lăsat umbrela
în hol, apoi am străbătut
sălile spre galeria
egipteană sudică, unde

se afla piatra de la Rosetta. M-am plimbat, citind cu atenție etichetele care descriau fiecare exponat, așteptând să apară vreun gentleman singur care să zăbovească mai mult în fața celebrei stele din granit. N-a apărut nimeni. Am

studiat sarcofagul
reginei lui Amenosis al
II-lea, am admirat o
statuie a zeului Nilului
și am meditat asupra
zeițelor Bast și Sekhet
M-am uitat la un domn
care-i șoptea unei
doamne ceva care a
făcut-o să roșească, în
timp ce însoțitoarea ei

privea atentă un obelisc
prin ochelarii care i se
sprijineau pe nas. M-am
bucurat de un scurt
moment de anticipație,
când a intrat în sală un
gentleman bine
îmbrăcat, urmat de un
ghid al muzeului care-i
cerea să-și lase bastonul
la intrare. Mi-a aruncat

un zâmbet îngâmfat în
timp ce-i dădea
bastonul, apoi a părăsit
încăperea fără a se uita
măcar la piatra de la
Rosetta. Încă o jumătate
de oră mi-am petrecut-o
studiind piatra. După ce
m-am străduit să citesc
inscripția în limba
greacă de pe ea, mi-am

concentrat atenția
asupra hieroglifelor și
am fost sedusă complet
de frumusețea lor
elegantă. Mă mâncau
degetele să încerc să le
desenez și mă gândeam
la caietul meu de schițe,
când s-a apropiat de
mine un bărbat. Mi-am
înălțat sprâncenele, dar

mi-am dat seama că este
ghidul care luase mai
devreme bastonul
gentlemanului.

— Lady Ashton? mă
întrebă. Scuzați-mă că
vă deranjez din visare.
Acesta a fost lăsat
pentru dumneavoastră
la ghișeu, spuse el
dându-mi un plic bine

cunoscut.

— Mi-l puteți descrie pe gentlemanul care l-a adus?

— A fost un băiat, doamnă, nu un gentleman.

I-am mulțumit și am străbătut sala egipteană spre restaurant, celebru pentru mâncarea sa

proastă, unde am luat
un ceai care nu era
deloc mai bun decât
reputația localului.
Scrisoarea, după cum
bănuim, începea în
grecește:

Αὐτά γάρ μί
ἐμοί γράφεται
θεός ἄς τό

ποθρινόν οθνόμ έν
άκρήτω
σθγκεράσάς
πίομαι.

„Ea este unica mea
zeiță, al cărei nume
minunat îl voi amesteca
și bea în vin curat.”

Nu mi-am putut
reține un zâmbet. Cel

puțin, aceste scrisori au
făcut minuni în ceea ce
privește abilitatea mea
de a citi un text la prima
vedere. Scrisoarea
continua apoi în
engleză.

Sper că-ți place
șampania. Accept-o,
împreună cu mulțumirile
mele pentru că ai returnat

piatra roz a Mariei-
Antoaneta. Nu-mi
imaginez că te-ai așteptat
cu adevărat să mă
întâlnești astăzi – și știi că
n-am nici cea mai vagă
intenție de a te dezamăgi,
Kallista, iubito. Nu-ți fie
teamă, mă vei vedea în
curând.

Faptul că-mi spunea
Kallista, numele ales de

Philip pentru mine, mă
speria. Cine era acest
bărbat impertinent? M-
am gândit la
gentlemanul cu baston.
Era, categoric, ciudat c-a
venit până la galerie și
nu s-a uitat la piatra de
la Rosetta. Poate c-a
venit doar să vadă dacă
sunt acolo. Mi-am lăsat

ceaiul și m-am dus la ghișeul principal din vestibul.

— Bună ziua, lady Ashton. Cu ce vă putem ajuta astăzi?

— Un ghid tocmai mi-a dat o scrisoare care a fost lăsată aici pentru mine. Aș vrea să vorbesc cu el.

— Un ghid? Știți care? Eu am fost aici toată după-amiaza și n-a adus nimeni nicio scrisoare pentru dumneavoastră.

— Nu știu cum îl cheamă. Era destul de înalt. Cu ochi albaștri și barbă neagră, stufoasă.

— Îmi pare rău, dar

n-am nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi.

Și-a chemat un coleg care i-a confirmat că n-a lăsat nimeni nimic pentru mine la ghișeu, dar a sugerat că poate plicul a fost lăsat în altă parte și s-a repezit să întrebe în sala de lectură, dar nici acolo

nu ştia nimeni nimic
despre vreun plic
adresat mie. Mă
gândeam dacă merită să
pornesc prin muzeu în
căutarea ghidului, când
l-am zărit pe Colin, care
stătea lângă o statuie a
lui Shakespeare, la
intrarea în bibliotecă. Şi-
a ridicat uşor pălăria şi a

venit spre mine.

— Mă spionezi? l-am întrebat.

— Nici gând. Ți-am citit anunțul din *Times* și m-am gândit că, dacă, din întâmplare, admiratorul tău și-ar arăta fața, mi-ar plăcea să fiu aici pentru a-ți confirma personal că

am pierdut pariul.

— Nici n-am crezut
că vine.

— Chiar așa? Ochi
lui negri mă priveau
jucăuși. Cred, Emily, că-
ți faci speranțe că
numeroasele tale
farmece îl vor face pe
bietul băiat să iasă din
ascunzătoare.

Recunoaște. Nu ești obișnuită cu dezamăgirile.

— Oare de ce te plac atât de mult?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că, din moment ce ești aici, poți să vii cu mine, i-am spus, lăsându-l să mă ia

de braț și încercând din
răspuțeri să nu mă
înfior la atingerea sa.

N-am fost prea
n o r o c o a s ă . În
următoarele două ore
am cercetat fiecare sală
din muzeu în căutarea
ghidului sau a
gentlemanului cu
baston, dar fără folos.

Nu numai că n-am dat
peste niciunul, dar nici
n-am găsit vreun
angajat care să-l
recunoască după
descrierea mea.

— Foarte probabil că
unul dintre ei e hoțul,
spuse Colin când, în
cele din urmă, am
abandonat căutarea. Pe

cine suspectezi?

— Sper c-a fost gentlemanul. Nu mi-a plăcut barba ghidului.

— Adevărat?

— Prea neîngrijită.

— Chiar așa? Mă gândeam și eu să-mi las barbă. Se pare că-i la modă, spuse el frecându-și bărbia.

— De când te preocupă moda?

— O soție, Emily, ar trebui să-și poată influența soțul în ceea ce privește imaginea lui. Dar deocamdată n-am de dat socoteală nimănui altcuiva. Cred că-ș arăta destul de distins cu barbă.

— Așa ceva nici nu merită un răspuns.

Am plecat de la muzeu și eram pe la jumătatea drumului spre Berkeley Square, când a început ploaia serioasă, iar vântul bătea în rafale. Deși aveam umbrele, eram uzi leoarcă, iar Colin a oprit

prima cabrioletă liberă
și s-a așezat lângă mine
pe bancheta îngustă.

— Încep să-mi
disprețuiesc politica de
nesărutat, spuse el,
aplecându-se atât de tare
spre mine, încât
capetele aproape că ni se
atinseră.

— Începi s-o

disprețuiești? Eu o
detest din clipa în care
ai adoptat-o.

— Tu îți dai seama
imediat dacă un lucru e
absurd.

De această dată, eu
m-am aplecat spre el și
i-am dus mâna la buze.

— Ai putea
abandona această

politică.

Era cât pe ce s-o facă. Neluându-și ochii de la mine, mi-a cuprins fața în mâini și și-a apropiat buzele atât de tare, încât îi simțeam respirația. Dar s-a oprit.

— Tentația e mare, draga mea, dar o să mă țin tare. Cred totuși că,

în viitor, n-o să mai urc
cu tine în cabrioletă.

A doua zi dimineață,
a devenit evident faptul
că nu eram singura care
deplângea plecarea lui
Cécile sau, mai precis, a
cameristei sale. Davis s-
a ocupat personal de
toate detaliile legate de

călătoria lor,
organizându-le bagajele,
verificând ca trăsura să
fie gata să le ducă la
gară. Îi dăduse chiar
ordine bucătăresei să le
prepare un prânz „la
pachet” pentru drum. Și
deși a făcut toate aceste
lucruri cu exactitatea
care-l caracteriza, era

evident pentru oricine îl cunoștea că nu-i făcea nicio plăcere. Clipea des și își ținea gura mai strânsă ca niciodată. L-am surprins chiar cu umerii căzuți, când credea că nu-l observă nimeni.

— După câte înțeleg, întregului personal o să-

i fie dor de Odette, i-am spus eu când se uita după trăsura ce se îndepărta.

— Este o femeie capabilă, doamnă, și ne-a ajutat mult la înlăturarea urmărilor jafului.

— Cécile are noroc cu o cameristă ca ea.

Am privit amândoi
până când trăsura a
trecut de Berkeley
Square. Cred că lui
Odette îi place foarte
mult să se plimbe prin
Hyde Park.

— Da.

Am zâmbit.

Camerista mea, Meg, nu
se putea abține să nu mă

țină la curent cu bârfele
din aripa servitorilor.
Luna trecută, Davis
ceruse să-și schimbe
ziua liberă săptămânală,
din duminică în
miercuri. Odette avea zi
liberă miercurea și, de
când și-a modificat
Davis programul, nu s-a
mai plimbat niciodată

singură.

— Ei, sper că vei reuși să-ți ridici moralul. Dacă nu, trebuie să mă mut cu totul la Paris. Nu vreau să am un majordom posac.

Am fost foarte mulțumită să-l văd zâmbind. I-am spus la

revedere și am pornit spre atelierul domnului Barber, neavând niciun chef să mă întorc în casa care părea goală fără Cécile. Speram că domnul Barber să mă ajute să-l cunosc mai bine pe prietenul său, David Francis.

Când am ajuns,

sculptorul tocmai începuse să cioplească un bloc mare de marmură. A insistat să-mi facă un ceai și am acceptat bucuroasă.

— Mentă, am spus după ce am luat o înghițitură din cana grosolană de ceramică. Delicios.

— Minunat, nu-i așa?

Își turnă și lui și se așează pe marginea blocului de marmură. Am trecut la ceaiul de mentă după ce am băut la Constantinopol.

— Mi-ar plăcea tare mult să merg acolo.

— Dar nu cred c-ați venit până aici ca să

discutăm despre
călătoriile mele.

— Nu. Beatrice
Francis m-a rugat s-o
ajut și încerc să-mi dau
seama cine ar fi dorit
moartea soțului ei.

— David nu era
omul care să aibă
dușmani, se încruntă
domnul Barber. Era

foarte atent, foarte...
Poate că vi se pare o
prostie, dar era cu
adevărat nobil.

— Caracterul nobil
atrage la fel de mulți
dușmani ca și prieteni.

— David nu era
apropiat de prea multă
lume, dar toți cei care-l
întâlneau îl considerau

amabil. Era o cunoștință perfectă. Dar rareori lega o prietenie adevărată.

— Mi s-a spus că făcea tot ce putea ca să-i ajute pe cei în nevoie.

— Eu sunt o dovadă vie. N-aș avea acest atelier dacă n-ar fi fost el.

— Și acum, că nu mai este?

— Sunt norocos. Am vândut destule lucrări ca să mă mențin pe linia de plutire timp de câteva luni.

— Și după asta?

— Vom vedea, zâmbi el.

Nu voiam să-l fac să

se simtă stingherit, așa
că nu i-am oferit ajutor,
dar m-am hotărât pe
dată să-i cumpăr statuia
cu femeia care culege
flori de la expoziția de
vară a Academiei
Regale.

— De ce mi-a spus
domnul Francis că soția
lui e atât de timidă?

— David a protejat-o
întotdeauna cu
încrâncenare pe
Beatrice.

— E o femeie
capabilă. De ce a ascuns-
o la Richmond?

— Nu știu. Voia să
nu amestece viața sa de
la Londra cu cea de
acasă.

— Petrecea mult timp în oraș?

— Nu prea.

— Și de ce era atât de secretos?

— Hm, își dresese el glasul. Greu de spus.

— Avea o amantă, nu?

— Vă rog, lady Ashton, nu-mi cereți să

spun nimic rău despre
caracterul prietenului
meu.

— A intervenit recent
ceva neplăcut între el și
femeia aceea?

— Nu știu, dar e
puțin probabil. Ea a fost
nenorocită când a auzit
de moartea lui.

— De unde știți?

— Eu i-am spus ce s-a întâmplat. Ar fi fost cumplit să afle din ziare.

— Beatrice știe?

— Nu, bineînțeles că nu. David era discreția întruchipată.

— Cum e amanta lui?

— Liza? N-o cunosc

prea bine.

— Dar o cunoașteți destul de bine ca să-i spuneți pe numele de botez.

— Nu, deloc. Vă rog să mă scuzați.

— Vorbea des despre ea?

— Nu, niciodată. Am aflat de existența ei doar

după moartea lui. Își luă
ciocanul și dalta și
începu să cioplească
marmura. David mi-a
dat o scrisoare acum
mulți ani și m-a rugat
să-i promit că n-o voi
deschide decât după ce
va muri el. Atunci am
râs, pentru că era
sănătos-tun, dar m-a

asigurat că e vorba de o problemă foarte importantă.

— V-a dat vreun indiciu?

— Niciunul.

— Și n-ați citit niciodată scrisoarea în timpul vieții lui?

— Bineînțeles că nu. I-am promis doar.

Am admirat voința
domnului Barber,
întrebându-mă dacă aş
fi fost capabilă să-mi
reţin curiozitatea atât de
mult timp.

— Şi ce scria în
scrisoare?

— Mă ruga s-o
informez personal pe
doamna Liza White

despre moartea lui.
Asta-i tot.

— Era amanta lui?

— Aşa cred, lady
Ashton. A fost adânc
întristată; ca o soţie.

Îmi părea rău pentru
ea, dar compasiunea mi-
a fost temperată de
loialitatea faţă de
Beatrice. După ce l-am

asigurat pe domnul
Barber că nu-i voi
dezvălui văduvei
secretul prietenului său,
mi-a dat adresa
doamnei White. Nu
locuia prea departe de
atelier, dar indicațiile
erau destul de
complicate și am luat
trăsura. Ne-am oprit în

fața unei case decente,
tipică pentru clasa de
mijloc, total diferită de
ceea ce mă așteptam să
fie. Trebuie să
mărturisesc că reacția
mea m-a îngrozit. Deși
mă consideram
luminată și departe de
prejudecățile și
ignoranța societății, o

judecasem pe această femeie din clipa în care aflasem că avusese o relație cu un bărbat însurat. Mă așteptam să găsesc o persoană de joasă speță, o oarecare și nimic mai mult. Nu știam nimic despre ea, despre sufletul, dragostea și motivele ei.

Nu aveam niciun drept
s-o critic.

Mi-a deschis o femeie
corpolentă și solidă, cu
o rochie gri și cu șorț
alb și apretat, bordat cu
negru. I-am dat cartea
mea de vizită și i-am
spus c-aș vrea s-o văd
pe stăpână, dar mi-a
spus că e indispusă.

Peste umărul fetei, am văzut un băiețel de cel mult șase ani, care se juca cu un trenuleț din lemn. Deși îl întâlnisem pe David Francis c singură dată, n-am avut nicio îndoială că e fiul său. Băiatul semăna leit cu el.

— Trebuie să vorbesc

urgent cu doamna White, i-am spus. Îmi puteți spune când să revin?

— Suntem în doliu, doamnă. O să-i dau doamnei White cartea dumneavoastră de vizită.

Mama n-ar fi acceptat niciodată un asemenea

răspuns. Parc-o și
vedeam trecând pe
lângă servitoare,
spunându-i s-o anunțe
pe contesa Bromley.
Totuși, eu nu eram
dispusă să fac așa ceva.
Îi voi lăsa doamnei
White câteva zile să
jelească liniștită, apoi
mă voi întoarce.

Frustrată, m-am dus
la trăsură, dar când
lacheul mi-a deschis
ușa, am încremenit.
Înăuntru, pe scaun, era
un buchet mare de
trandafiri ofiliți.

— Dumneata l-ai pus aici? l-am întrebat pe lacheu, care a negat imediat c-ar avea cunoștință de așa ceva. L-a ridicat de pe banchetă și mi l-a întins, dar nu l-am luat, ci am

deschis furioasă biletul prins de buchet. Este de la cel care mi-a pătruns în casă, am spus. L-ai văzut când l-a pus în trăsură?

— Nu, coniță, răspunse lacheul, tare nefericit. Stăteam sus, cu Waters.

Vizitiul și-a dat

seama că ceva nu e în regulă și a coborât de pe capră. Când i-am spus ce s-a întâmplat, s-a îngălbenit.

— N-am văzut nimic suspect. Ar fi trebuit să fim mai atenți. Nu se va mai întâmpla.

Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de

servitorii mei, dar eram surprinsă că s-a putut întâmpla așa ceva sub ochii lor. Waters, mai ales, era extrem de precaut și observase birja care mă urmărise de la Richmond. Am încercat să nu dau atenție incidentului; în fond, nu se întâmplase

nimic rău, dar nu-mi plăcea să știu că necunoscutul putea da buzna cu atâta ușurință peste mine. Și mai mult mă deranja faptul că mă urmărea.

Cât de rău îmi părea că Cécile nu mai era la Londra! Nu voiam să mă întorc în casa mea

goală, așa că i-am spus
lui Waters să mă ducă la
reședința Taylor, unde
stătea Margaret cu
părinții ei. Aici, ca și la
doamna White, am fost
refuzată. Majordomul
mi-a luat cartea de
vizită, m-a lăsat să
aștept destul de mult
timp, iar când s-a întors,

mi-a spus că domnișoara Seward nu e acasă. Îmi dădeam seama, după atitudinea lui rece, că nu era adevărat. Oare am făcut ceva care s-o fi supărat pe Margaret?

M-am întors la Berkeley Square destul de deprimată. Nevoind

însă să mă las copleșită
de această neplăcută
emoție, m-am așezat la
biroul din bibliotecă și
am deschis un carnet
gol; venise vremea să-
mi organizez
informațiile pe care le
aveam până acum
despre moartea
domnului Francis. În

primul rând, am inventariat faptele: data la care a murit, că a fost ucis cu nicotină, că Jane a dus loțiunea otrăvită în camera lui, că a fost omorât după ce ziarele au scris despre furtul diamantului roz. Apoi am început o listă de întrebări. Cine a avut de

câștigat de pe urma morții? Cine a avut acces la loțiune după ce a fost dusă în cameră? Cine știa că are o amantă? Și, mai ales, cine știa că are un copil nelegitim?

Urmând sfatul lui Colin, am încercat din răspuțeri să-mi

formulez întrebările
astfel încât să nu-l
implic neapărat pe
Charles Berry. În această
privință, Colin avea
perfectă dreptate. Nu
părea să existe vreo
dovadă împotriva
domnului Berry. Totuși,
nu-mi dădea pace
gândul la

corespondența dintre el
și domnul Francis.
Intuiția îmi spunea că se
întâmplase ceva destul
de dubios; trebuia să
aflu ce.

Tocmai mă
pregăteam să scot
scrisorile Mariei-
Antoaneta, când a dat
buzna în cameră

Margaret, urmată
îndeaproape de Davis.

— E pur și simplu
revoltător, spuse ea,
aruncându-și umbreluța
de soare în mâinile
majordomului. Scuză-
mă, Davis, că nu am
așteptat să mă anunți.

— Nu-i nevoie să vă
scuzați, domnișoară

Seward. Actualele
evenimente din casă mă
țin în formă, îi răspunse
el, apoi se înclină și ieși
din cameră.

— Margaret, am fost
să...

— Știu. Nu m-au
lăsat să te văd. Poți să
crezi așa ceva?

— Îți mărturisesc că

mă simt ușurată. Mă
temeam c-am făcut ceva
care să te ofenseze.

Începu să râdă.

— Hai, Emily.
Înseamnă că stai de prea
multă vreme la Londra,
dacă ți-a trecut așa ceva
prin cap. Înalta societate
te prosteste. Vreau să
beau ceva, dar nu ceai.

Era prea devreme
pentru porto, dar Davis
ne-a adus un vin
german foarte bun și, în
timp ce bea, Margaret
și-a continuat perorația:
Uite cum ești tu văzută
la reședința Taylor!
Mama, care e, în
general, o femeie
rezonabilă, este atât de

prinsă de febra aristocratică, încât s-a întors împotriva ta. E convinsă că unicul motiv pentru care Jeremy nu m-a cerut de soție e că nu s-a despărțit încă de tine.

— Doar nu...

Dar continuă fără să mă lase să vorbesc.

— Nu sunt prietenă cu doamna Taylor. E scandalizată că părinții mi-au dat voie să merg la colegiu. Cred că unicul motiv pentru care mă lasă să stau la ea e ideea greșită că prezența ei și a fiicelor ei insipide mă va aduce pe drumul cel bun,

făcând din mine o fată
scumpă și dulce.

Era rândul meu să
râd acum.

— Nu cred că e
vreun pericol să se
întâmpile așa ceva.

— Bineînțeles că nu
e. O las să creadă însă ce
vrea, dacă asta o face
fericită. Dar acum o

sfătuiește pe mama și îi
atrage atenția că
prietenia noastră îmi
poate compromite
reputația în fața
oamenilor *de bine*.

— Oh, Margaret...

— Asta chiar că-i
bună. Eu sunt de zece
ori mai radicală decât
tine, Emily. Eu te pot

corupe pe tine, nu
invers. Chiar mă simt
jignită: nu o șochez
destul pe doamna
Taylor!

— Ce anume am
făcut atât de îngrozitor?

— Să vedem... Păi,
interesele tale științifice
sunt incompatibile cu o
tânără doamnă. Din

cauza asta, atâtea mame
și-au sfătuit fetele să nu-
ți mai vorbească. Se tem
că le vei îndemna să
citească mituri grecești
obscene.

— Bineînțeles că
doamnele nu citesc
mitologie. Educația le
poate duce pe femei pe
un drum periculos. Nici

nu-ți dai seama când
vor porni lupta pentru o
îmbrăcămințe mai
normală și pentru
dreptul la vot.

— Exact. Zâmbi și
luă sticla de vin. Hai să
mai bem puțin. Dar nu
ești condamnată doar
din cauza păcatelor tale
științifice. În această

privință suntem la fel
de vinovate amândouă.
La tine se mai adaugă
relația nepotrivită cu
Jeremy, modul rușinos
în care îl duci de nas pe
bietul Colin... Se
întrerupse. *Bietul domn
Hargreaves.* E ridicol. E
ultimul om care s-ar
lăsa dus de nas. El știe

exact ce face.

— Nu-mi place că se vorbește astfel despre el.

— Nici mie.

— Dar nu înțeleg zvonurile astea despre Jeremy. De unde vin?

— Nu pot să-ți spun decât că au ceva la bază. Un gentleman a plecat într-adevăr de la tine la

ora cinci dimineața.
Faptul că a fost Colin,
care te-a ajutat după
furt, n-are nicio
importanță. E mult mai
interesant să se spună că
te-ai zbunguit cu
Jeremy.

— Dar mamele îl
iubesc pe Jeremy.

— Așa e, dar vor ca

el să se însoare cu una
dintre fetele lor, nu să se
distreze cu o văduvă
care nu are nicio
intenție să se
recăsătorească. Ai fugit
după el prin Berkeley
Square și l-ai strigat în
gura mare. Se spune că
erai îmbrăcată într-un
neglijeu.

— N-aș fi...

— Stai. Acest detaliu provine din varianta spusă de Charles Berry.

— Da?

— Și mai spune oricui vrea să-l asculte că în seara respectivă a dat peste tine cu Jeremy într-o poziție compromițătoare.

— De ce mă disprețuiește așa?

— Pentru că ai avut prostul-gust de a refuza să-i fii amantă.

— Trebuie să fie mai mult de atât. Nu l-am respins niciodată în public. Dar l-am înfruntat în legătură cu domnul Francis. Și dacă

asta l-a făcut să fie atât de veninos?

— Să-l fi omorât el pe Francis?

— Cred că știe ceva despre crimă și sunt convinsă că există o legătură între furturile obiectelor Mariei-Antoaneta și moartea domnului Francis.

— Ce flori frumoase!

spuse Margaret
uitându-se la buchetul
jalnic din trăsura mea.

— Sunt de la cel ce
știe, categoric, mai
multe despre aceste
crime decât noi.

I-am arătat biletul
prins în buchet.

Nu crezi c-a fost

incorect, Kallista scumpă,
să pleci de la muzeu cu el,
deși mă așteptai pe mine?
Nu-mi place să fiu
dezamăgit. Florile tale n-
ar fi arătat atât de jalnic
dacă mi-ai fi permis ieri
să ți le ofer.

I-am povestit lui
Margaret ce s-a
întâmplat la muzeu.
— În biletul pe care

mi l-a dat ghidul nu scria deloc că o să-mi întâlnesc mai târziu „prietenul”, dacă pot să-i spun așa.

— Nu-mi place că te urmărește.

— Nici mie. Dar hai să privim lucrurile din alt punct de vedere. Mi-a dat un diamant furat,

deci știe că mă voi
gândi că el l-a luat. Deși
e amorezat de mine, nu
e atât de prost încât să
creadă în mine fără
rezerve. Aș fi putut să
aduc poliția și să-l
aresteze la piatra de la
Rosetta. Așa că a rămas
ascuns, s-a uitat să vadă
dacă am venit singură și

poate că m-ar fi abordat
dacă aş fi plecat
neînsoţită. Dar a venit
Colin...

— Oare ştie că
lucrează pentru
Coroană?

— N-am idee. Dai
chiar dacă nu ştie, tot n-
o să mi se adreseze când
sunt cu un alt

gentleman.

— Așa că te-a urmărit
a doua zi?

— Nu-mi mai poate
aduce nimic acasă —
sunt prea păzită acolo.
Ce opțiuni i-au rămas?

— E foarte romantic.
Dacă n-aș bănuî că e
implicat în crimă,
aproape că ți-aș sugera

să-l bagi în seamă. Ce mai aventură să fii măritată cu un hoț așa de... deosebit.

— Fii serioasă, Margaret. Nu iese nimic bun dacă te încurci cu cineva cu o moralitate atât de îndoielnică.

— Nu e deloc îndoielnică. E proastă

de la un capăt la celălalt.
Pun pariu că, dacă te-ai
mărita cu el, l-ai putea
face să fure pentru tine
bijuteriile Elenei din
Troia.

— Ar trebui să
locuim la vilă. Poliției i-
ar fi mai greu să ne
găsească la Santorini
decât în Anglia. M-am

uitat din nou la bilet.
Mă întreb dacă are vreo
semnificație faptul că de
data asta n-a scris nimic
în grecește.

— E un reproș, nu o
scrisoare de dragoste.
Tocmai ați avut prima
controversă.

— Ești foarte
amuzantă. Dar sunt

neliniștită. Oare ce are de gând un nelegiuit dezamăgit?

— Să sperăm că nelegiuirile lui se limitează la furt, și nu ajunge la crimă.

Lady Elinor a venit pe la mine a doua zi și a adus un album cu

vederi.

— Le-am colecționat din călătoriile pe care le-am făcut cu soțul meu. Dacă le privești, e aproape ca și cum ai călători fără să părăsești Anglia și m-am gândit că-ți vor plăcea.

— Ce atentă sunteți, i-am răspuns, răsfoind

albumul plin cu imagini de la Pompei, piramide, Luxor, Roma – toate locurile pe care aş fi vrut să le vizitez.

— Nu te-ai gândit să mai călătoreşti, lady Ashton? N-ai niciur motiv să n-o faci. Sunt sigură că-ţi vei găsi fără probleme o însoţitoare.

Thomas Cook & Sor
oferă tururi perfect
organizate pentru o
doamnă.

— Aș prefera să
găsesc ghizi locali, să
explorez situri
arheologice, să cunosc
obiceiurile locale. Nu
mi se potrivește un tur
organizat.

— Cu atât mai bine.
Ce aventuri ai avea!
Scoase un plic din
punguța ei și mi-l dădu.
O invitație la balul pe
care-l dau pentru a
celebra logodna lui
Isabelle. Sper să vii.

Era primul bal la care
eram invitată de
săptămâni întregi.

— Vă mulțumesc, lady Elinor. Nici nu mă gândesc să lipsesc. Ce face Isabelle?

— Destul de bine, se obișnuiește cu ideea căsătoriei. Petrece mult timp cu domnul Berry și începe, cred, să-i accepte afecțiunea.

— Mă bucur pentru

ea, i-am răspuns,
întrebându-mă cum
naiba poate accepta
Isabelle ceva de la
domnul Berry.

— Nu ți-am
mulțumit încă așa cum
se cuvine pentru că ai
avut grijă de ea când a
recurs la mila ta. A făcut
foarte rău că a plecat de

acasă, dar mă bucur c-a
avut bunul-simț să vină
aici.

— Mă tem că nu sunt
prea multe mame în
Londra care să fie de
acord cu asta.

— Părerile dumitale
despre căsătorie nu
sunt, poate,
tradiționaliste. Dar eu

mă pricep foarte bine la oameni. Nu ești genul de persoană care să aprobe un comportament inadecvat. Știu că Isabelle este în siguranță la dumneata.

M-am întrebat ce părere ar avea despre mine dacă ar afla că i-

am permis fiicei ei să rămână singură cu lordul Pembroke.

— Îți sunt într-adevăr foarte recunoscătoare.

Datorită... metodelor neconvenționale, zâmbi ea, Isabelle a fost mai dispusă să te asculte. Dacă ar fi căutat

consolare la celelalte prietene ale ei, i-ar fi spus să-l lase pe Pembroke și ea știa asta. Nu se aștepta să audă același sfat de la dumneata și acest lucru a avut o influență mai mare decât dacă l-ar fi auzit de la alte cincizeci de doamne.

— Mă bucur că Isabelle e fericită.

— După cum ți-am mai spus, n-aș obliga-o niciodată pe fiica mea să facă ceva care nu i-ar aduce bucurie. Ea înseamnă totul pentru mine, lady Ashton.

— E o fată norocoasă, i-am răspuns.

Lady Elinor a mai rămas un pic, dar nu am fost foarte atentă la ce a mai spus. Nu-mi plăcea ideea să mă știu responsabilă pentru faptul că Isabelle acceptase căsătoria, date fiind mai ales îndoielile grave pe care le aveam în privința caracterului

logodnicului său.

Înainte de a-mi relua investigația asupra domnului Berry, m-am dus iar la redacția ziarului *Times*, unde am dat un alt anunț pentru admiratorul meu dezamăgit. Ivy era de

părere că nu e o idee
prea bună să-l provoc
din nou, dar nu vedeam
altă cale de a-l scoate
din ascunzătoare. Poate
că, dacă i se va părea că
vreau să comunic cu el,
va apărea în cele din
urmă. De această dată
nu l-am mai rugat să ne
întâlnim, ci l-am

admonestat doar pentru
că mi-a trimis flori
veștede.

După ce am dat
anunțul, m-am dus pe
strada Oxford la un
magazin cu gravuri,
cărți și documente
istorice rare. Speram ca
lucrătorii de acolo să mă
ajute să găsesc scrisorile

pe care Léonard i le
trimisese Mariei-
Antoaneta. Îmi place să
cred că sunt rezonabilă.
Știam că e prea mult să
mă aștept la informații
clare, însă mă gândeam
că îmi vor putea spune,
în mare, de unde să
încep căutarea. Dar se
pare că și asta era prea

mult. În afară de faptul
că au luat act de
interesul meu față de
scrisori și mi-au promis
că mă vor informa de
îndată ce va apărea ceva
de vânzare, nu prea au
făcut nimic altceva.
Corespondența
particulară care trece
dintr-o mână în alta

prin vânzare directă își
cam pierde urma.

M-am îndreptat
curajoasă spre parc. Era
o zi frumoasă, canicula
nu revenise după ce s-a
oprit ploaia, iar aerul
proaspăt mă ajuta să
gândesc limpede. Am
găsit o bancă lângă lacul

Serpentine, am scos
carnetul în care îmi
trecusem detaliile legate
de investigație și m-am
uitat peste cele scrise.

— Ce faceți aici, lady
Ashton? Charles Berry
se aplecă deasupra mea
de cealaltă parte a
băncii. Nu sunteți în
zona cea mai selectă a

parcului.

— Căutam puțină singurătate.

Ochii i se îngustară, uitându-se peste umărul meu la carnetelul pe care-l aveam în poală.

— De ce vă interesează atât de mult David Francis? Sunteți prietenă cu soția lui?

Cum de știe ce-am scris în carnet? L-am închis repede.

— M-a impresionat situația doamnei Francis.

— Dar acesta nu-i un motiv să vă amestecați în afacerile soțului ei.

— Afaceri? am întrebat eu ridicându-

mi o sprânceană.

— Unele lucruri e mai bine să rămână uitate. Ar fi mai înțelept să-i lăsați pe morți să se odihnească în pace.

— Sunt curioasă de ce vă preocupă atât de mult domnul Francis.

— Unii domni ar putea fi amuzați de felul

în care insistați să fiți considerată o femeie care gândește. Eu nu fac parte dintre aceștia.

— Ceea ce, domnule Berry, nu mă dezamăgește deloc.

Și-a pus hotărât mâinile pe umerii mei, cam prea aproape de gât.

— Mă simt foarte
atras de dumneavoastră.
Mă întreb dacă un rege
v-ar putea îmblânzi.

Deși îmi venea să-l
strâng de gât, am reușit
să mă abțin, hotărâtă să
aflu ceva de la acest
individ, altfel inutil.

— Pentru cineva care
pretinde că nu l-a

cunoscut pe domnul Francis, sunteți extrem de preocupat de persoana lui, acum că a murit. De unde acest interes subit? Are vreo legătură cu lucrurile despre care spuneți c-a vrut să vi le vândă?

— Nici măcar nu știu ce era.

Mâinile lui îmi
apăsau încă umerii. M-
am eliberat, m-am
ridicat în picioare și m-
am întors cu fața spre el,
bucuroasă că ne
despărțea banca.

— N-a menționat
scrisorile? i-am zâmbit
eu seducător. Ce
surpriză!

— Ce scrisori?

— Oh, n-ar trebui să fac caz de ele. Le-am citit și sunt foarte plictisitoare.

— Despre ce scrisori vorbiți?

Am tăcut un moment înainte de a-i răspunde.

— Despre ale lui Léonard, bineînțeles.

O paloare rece s-a
așternut peste fața lui de
obicei rumenă, iar
trăsăturile i s-au
înăsprit.

— Scrisorile lui
Léonard?

— Dar despre ce
scrisori credeți că
vorbesc?

— Nu mi-a spus că...

— Aha, deci ați vorbit cu el? Mi-am închis umbrela de soare și am îndreptat-o spre el. M-am săturat de minciunile dumneavoastră, domnule Berry.

— Nu-mi place când se amestecă lumea în treburile mele. Asta nu

vă privește.

— Deci recunoașteți că ați avut de-a face cu domnul Francis?

— Știu că avea lucruri care, de drept, aparțin familiei mele. Asta nu înseamnă că am avut de-a face cu el.

— Ați discutat cu el despre scrisori? l-am

întrebat.

— Mă disprețuiți. Ni se întâlnește privirile. Și nu aveți dreptul. Nu voi continua această discuție.

S-a îndepărtat mândru, întorcându-se să mă privească pieziș după ce a ajuns la o oarecare distanță. Dacă

ar fi fost Cécile aici! Aș
fi vrut să mă întorc
repede acasă și să-i
povestesc despre
detaliile fascinante ale
acestei discuții, chiar cu
riscul de a-mi sacrifica
rochia din cauza lui
Cezar și a lui Brutus.
Fără a-mi da prea bine
seama ce fac, m-am

trezit îndreptându-mă
spre Park Lane, iar
după câteva minute îl
așteptam pe Colin în
biblioteca sa.

Era o încăpere
funcțională. Cărțile
acopereau pereții de la
podea până la tavan, iar
scările înalte asigurau
accesul ușor la rafturi.

Pe fiecare suprafață se afla cel puțin o carte. O masă era acoperită cu atlase și cărți de călătorie, pe o alta erau trei dintre piesele lui Shakespeare. Toate copertele erau în stare foarte bună, iar paginile nu erau boțite. În fața poliței enorme a

căminului din
marmură, era o masă pe
care stătea un joc de șah
dintr-un lemn exotic,
ale cărui piese
reprezentau personaje
din legenda regelui
Arthur. Lângă tabla de
șah se afla cartea lui
John Thursby, *Șaptezeci
și cinci de probleme de*

ș a h , deschisă, cu un prespapier deasupra.

— Albul dă mat din trei mutări, spuse Colin intrând în cameră. Nu prea am trecut de aranjarea pieselor pe tablă. Îmi sărută ușor m â n a . Îți place încăperea? Mi-am dat în sfârșit seama că, dacă

vreau să mă însor cu tine, trebuie să-ți arăt mai întâi biblioteca.

— E magnifică.

— Colecția mea de texte antice nu rivalizează cu a ta, dar vei găsi mai multe cărți bune de beletristică.

Atunci mi-am dat seama de un lucru la

care nu mă gândisem înainte. Cărțile la care se referea nu erau, de fapt, ale mele, ci aparțineau familiei Ashton. Nimic din casa mea, în afară de haine, obiectele personale și cele câteva antichități pe care le-am cumpărat după moartea lui Philip nu era al meu

cu adevărat. Într-o bună zi, noul viconte va dori să intre în posesia casei sale. Pentru că băiatul nu avea decât patru ani, acest lucru nu urma să se întâmple prea curând, dar eu nu aveam propriu-zis o casă a mea.

— S-a întâmplat

ceva? mă întrebă Colin.

— Nu, nu, m-am străduit eu să zâmbesc. Trebuie să-mi cumpăr și eu mai multe cărți de beletristică.

— Ai vești de la Cécile?

— N-am voie să vin la tine decât în mod oficial?

— Bineînțeles că sunt încântat să te văd, dar mă tem pentru sănătatea majordomului meu. Bietul Hoskins nu e obișnuit să mă viziteze doamne neînsoțite.

— Aș fi dezolată dacă ar fi altfel. Ar însemna să mă îndoiesc de caracterul tău. M-am

așezat într-un fotoliu mare de piele, extrem de confortabil. Tocmai m-am întâlnit cu Charles Berry. A fost atât de oribil, încât am simțit nevoia să văd o figură prietenoasă.

Colin se încrunta pe măsură ce-i povesteam despre întrevederea din

parc cu odiosul
personaj.

— Nu e atât de
stupid încât să-ți facă
rău, dar nu-mi place
asta, Emily.

— Ai idee ce legătură
avea el cu domnul
Francis?

— Nu, dar când îl
văd diseară, o să încerc

să aflu ceva.

— Te duci la balul de la lady Elinor?

— Da. Și tu?

— Este singura persoană, în afară de Ivy, care mă consideră demnă de lista ei de invitați.

— O să valsezi cu mine?

— Putem valsa și acum, i-am răspuns, întâlnindu-i privirea directă.

— E prea periculos. Știu din experiență ce efect devastator are asupra autocontrolului dansul cu tine în intimitate.

— Oricât m-ar

încânta gândul că-ți
pierzi autocontrolul, nu
te voi mai ispiti, deși
îmi rezerv dreptul de a
face acest lucru în viitor.
Dar mai am să-ți spun
ceva. Zilele trecute,
când am plecat de la
British Museum,
prietenul meu ne-a
urmărit. Mi-a lăsat a

doua zi un bilet ascuns
într-un buchet de flori
pe jumătate ofilite.

— Am avut grijă și
am verificat dacă nu se
ține cineva după noi,
dar nu am văzut pe
nimeni. Înseamnă că e
foarte bun. Își trecu
mâna prin păr, se ridică
și se rezemă de polița

căminului. Te simți amenințată de acest om?

— Nu cred că e periculos, i-am răspuns cu o ușoară ezitare.

— O să fiu cât se poate de sincer cu tine, draga mea. Cel mai mult mi-ar plăcea să te încui undeva, de preferință în casa mea

de la țară, până ce
descopăr această...
persoană și... până ce
îmi dau seama dacă
vrea să-ți facă rău. E un
criminal, nu un
admirator oarecare. Și
nu știm deloc până
unde e dispus să
meargă pentru a ajunge
la tine. Ni s-au întâlnit

privirile și era foarte serios. Dar n-o să te discreditez încercând să te salvez. Să știi, Emily, că dacă ai cu adevărat nevoie de mine, sunt aici.

Mă gândeam că, dacă ar fi avut prezența de spirit să mă ceară atunci în căsătorie, aș fi

acceptat; combinația dintre felul inspirat în care-mi vorbea și cadrul perfect format de biblioteca lui m-ar fi făcut să nu-i rezist prea mult.

— Colin, eu...

Îngenunche în fața mea și-mi luă mâinile într-ale lui, strângându-

le ușor.

— Draga mea. Nu știu ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai păți ceva. Am suficientă încredere în capacitatea ta de a reuși să descoperi cine e. Dar promite-mi că nu te vei expune. Nu risca. Ai tendința de a...

— Ai spus destul. Cât

de mult îmi doream să mă ia în brațe. Voi avea grijă.

— Nu te-aș iubi atât de mult dacă ai fi mai puțin încăpățânată. Te rog, nu mă face să regret.

— Să regreti că mă iubești sau că sunt încăpățânată?

— Nu voi regreta niciodată că te iubesc, Emily. Nici chiar dacă, după ce îți vei demasca admiratorul, vei hotărî să fugi cu el și să duci o viață criminală.

— Ești primul care sugerează un asemenea final. E moralitatea mea atât de îndoielnică?

— Nu e vorba de moralitate, ci de atracția ta pentru aventură.

— Ei, atunci trebuie să mă controlez. Poate că într-o zi voi avea și eu puterea ta. I-am pus două degete pe buze, dar nu mă așteptam să mă sărute. Deși trebuie să-ți mărturisesc că nu

am niciun chef să mă abțin când e vorba de tine.

— Acesta, draga mea, e luxul pe care și-l permite o doamnă. Cu mine ești în deplină siguranță, și știi acest lucru. Atât timp cât eu mă controlez, tu n-ai nevoie să faci asta.

— Sunt sigură că,
într-o bună zi, va trebui
să-ți mulțumesc.
Momentan însă, părerile
mele asupra acestui
subiect sunt destul de
contradictorii.

Eram mult mai
surescitată decât mă
așteptasem, din cauza

balului dat de lady Elinor. Trecuse prea mult timp de când nu mai dansasem și mă enerva gândul la matroanele din societate, „mai catolice decât papa”, care mă excluseseră de pe listele lor de invitați și, prin urmare, și de la valsuri.

Holul de intrare al reședinței Routledge era plin cu buchete uriașe de flori, asigurând cadrul perfect pentru legiunile de doamne îmbrăcate în rochii elegante și înviorând grupurile întunecate în care se reuniseră gentlemenii

înveșmântați în fracuri
negre, cu papioane albe.

Isabelle era mai puțin
nefericită decât aș fi
crezut. Stătea lângă
logodnicul ei pe scara ce
ducea spre sala de bal,
cu un zâmbet încântător
pe față, dar fără pic de
strălucire în ochi, și
întâmpina oaspeții. Deși

domnul Berry, în mod deliberat, aproape că nu mi-a acordat atenție, i-am simțit ochii răi urmărindu-mă după ce am trecut de el și m-am înfiorat, grăbindu-mă să mă îndepărtez, dornică să întâlnesc o figură prietenoasă. Însă mama mi-a blocat drumul în

clipa în care am intrat în încăpere.

— Ai grijă cum te porți, îmi șopti ea cu asemenea forță, încât era clar că voia să se facă auzită de cei din jur. Altfel nu mai ai nicio șansă de a-ți pretinde locul în societate.

Nu se făcea să mă

acosteze în public, unde ştia că nu-i pot răspunde așa cum aş fi vrut.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare, mamă. Întotdeauna mă port cum se cuvine.

— Nu vorbeşti cu Bainbridge astă-seară, decât dacă ai de gând să

te măriți cu el. Nu-ți
permit să flirtezi ca să te
distrugi.

— Ți-aș fi
recunoscătoare dacă nu
mi-ai mai spune ce să
fac.

M-a privit cu o
asemenea satisfacție,
încât era evident că toată
scena fusese jucată în

propriul ei beneficiu.
Voia să se asigure că
lumea bună știe că ea
face tot ce-i stă în puteri
să mă controleze și c-o
să aibă parte de toată
înțelegerea lor dacă-mi
distrug reputația.

— N-o să stau pe
margine să mă uit cum
tărăști în noroi numele

familiei, Emily.

Și nu m-a pierdut din ochi toată seara. Singurul moment în care am reușit să scap de ea a fost când am dansat. Eram fericită, deși doamnele din societate nu păreau dispuse să mă accepte; partenerii mei însă nu le

împărtășeau scrupulele și nu am dus lipsă de invitații. Dar în afară de mama, de lady Elinor, Isabelle și draga de Ivy, nicio altă doamnă n-a vorbit cu mine.

În cele din urmă, am ajuns să valsez cu Colin. Cu brațele lui pe talia mea, în timp ce mă

conducea cu grație de expert, mă simțeam mai amețită decât după șampania gazdei.

— Când te cuprind astfel, îmi dau seama cât am fost de înțelept că nu am vrut să dansez cu tine acasă, îmi spuse el. N-ar fi dus la nimic bun. În seara asta ești

mai încântătoare ca
niciodată.

Cheltuisem o mică
avere pe rochia din
mătase roz-pal, brodată
cu fir de argint și
mărgele de cristal.
Decolteul era îndrăzneț,
iar mânecile ușor
bufante la umăr se
îngustau spre cot.

Domnul Worth
personal a fost extaziat
când m-a văzut
înveșmântată.

Când s-a sfârșit
muzica, Colin m-a
trecut următorului
partener, Jeremy, pe
care îl acceptasem ca s-o
enervez pe mama, dar și
pentru că voiam să

vorbesc cu el. Cei doi și-au plecat repede capetele în semn de salut și n-au vorbit aproape deloc. Atunci nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi geloși unul pe celălalt. Dar abia s-a sfârșit dansul, că mama ne-a și luat în primire.

— Înălțimea Voastră,
sunt încântată, ca
întotdeauna, să vă văd.

— Plăcerea e de
partea mea, lady
Bromley.

— Sper că Emily e
amabilă cu
dumneavoastră. Jeremy
schiță un zâmbet, dar
nu răspunse. Tata, care

o abandonase pe mama la începutul serii și discuta politică într-un grup de prieteni, se întoarse s-o recupereze exact la timp. Dacă ar mai fi întârziat, ar fi negociat un contract de căsătorie între noi acolo pe loc, pe ringul de dans. Tocmai mergeam

să-mi fac rost de un pahar de șampanie, când mi-a apărut în față lordul Fortescue.

— Cred c-ar trebui să dansăm, lady Ashton.

— Dacă insistați, lord Fortescue, i-am răspuns, detestând atingerea mâinii sale.

Nu era un partener

prost, asta eram dispusă să recunosc. Dar manierele îi erau deplorabile.

— O să vă fie bine cu Bainbridge, spuse el conducându-mă pe ring. Trebuie să vă așezați amândoi. Știu că ați pus ochii pe Hargreaves, dar nu e o

partidă bună pentru
dumneavoastră.

— Sunt sigură că asta
nu vă privește pe
dumneavoastră, i-am
răspuns încercând să-mi
păstrez zâmbetul.

— Ba mă privește
foarte tare și îi privește
pe toți cei loiali
imperiului.

— Adevărat? Sunt
uluită.

— Nu faceți pe
neștiutoarea. Ceea ce
face Hargreaves pentru
Coroană e de neprețuit.
Iar dumneavoastră nu
reușiți decât să-i
distrageți atenția.

— A avut de suferit
munca lui din cauza

mea? Nu numai că mi se pare de necrezut, ci și insultător față de domnul Hargreaves. Niciodată n-ar permite ca problemele personale să-i afecteze munca. Cum îndrăzniți să sugerați așa ceva?

— Știu eu cum sunteți, lady Ashton.

Vreți tot timpul să vă implicați, să vă amestecați unde n-ar trebui. Dacă ți-neți la el, lăsați-l în pace. Precis îi veți face o mulțime de probleme, și nu merită asta.

Era evident că nu puteam decât să-l ignor cu desăvârșire sau să-l

atrag într-o discuție despre vreme. Am ales prima variantă. Când s-a oprit muzica, ne aflam lângă Robert și lângă o femeie pe care nu o cunoșteam. Avea vârsta cam între a mea și a mamei și era îmbrăcată cu o rochie extrem de scumpă și de

ostentativă.

— Ai cunoscut-o pe doamna Reynold-Plympton? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap și a făcut prezentările. Tocmai voiam s-o întreb de cât timp e la Londra, când a început din nou muzica, iar ea s-a întors

spre soțul prietenei mele.

— Mai dansăm o dată? Nici nu știu de câtă vreme n-am mai avut un partener atât de agreabil.

Robert a murmurat ceva ininteligibil și a condus-o din nou pe ring, lăsându-mă cu

lordul Fortescue.

— Mă scuzați? l-am întrebat înainte de a avea ocazia să-mi mai ceară un dans.

În timp ce traversam încăperea, s-a apropiat de mine un servitor.

— Lady Ashton, un domn m-a rugat să vă dau asta, mi-a spus el

înmânându-mi un plic mare de culoarea fildeşului.

— Lordul Fortescue?

— Nu cred că era el, doamnă.

M-am uitat prin sală, în căutarea lui Colin, dar nu l-am văzut. Ivy era pe aproape și am tras-o în grădină, pentru

că voiam să mai fie
cineva cu mine când
deschideam plicul.
Prietena mea a fost
îngrozită când i-am
spus ce se întâmplă.

— Oh, Doamne
Poate c-ar trebui să-l
aduc pe Robert.

— Putem deschide
un plic și fără el, Ivy.

Mi-am tras un ac din
părul care-mi era prins
într-un coc simplu și am
desfăcut cu grijă hârtia.

— Cine l-a lăsat? Mai
e aici? S-a uitat în jur,
apoi s-a relaxat pe cât îi
permitea corsetul,
vizibil mulțumită că nu
se furișa nimeni prin
grădină.

— Destul de ciudat.

În plic era un bilet în care era înfășurată o altă scrisoare. „Te pot ajuta mai mult decât îți dai seama, Kallista, iubito” — era mâzgălit pe bilet cu același scris care-mi devenise familiar. Scrisoarea dinăuntru era împăturită și avea

resturi de ceară dintr-un
sigiliu. M-a cuprins
emoția: scrisoarea îi era
adresată Mariei-
Antoaneta. Atentă să nu
distrug hârtia fragilă,
am despăturit
nerăbdătoare foaia.

— Este de la
Léonard.

Făcea o descriere

succintă a activităților sale cotidiene, se referea pe scurt la unele dintre cunoștințele reginei și se încheia cu relatarea unei altercații pe care a avut-o cu un vânzător dintr-o măcelărie. Îi transmitea reginei urări de bine, îi spunea că se roagă pentru sufletul ei și îi

promitea să-i scrie din nou, în curând.

I-am dat-o lui Ivy.

— Ce tragic, spuse ea după ce o citi. Când te gândești că biata femeie aștepta să fie executată, iar această scrisoare ar fi trebui s-o consoleze.

— Sunt sigură că temnicerii citeau totul.

Era cam greu să divulge
cineva detalii personale.
Dar ai dreptate. E trist
Am atins cerneala
palidă de pe foaie.
Sperasem altceva, ceva
care să-mi dezvăluie
semnificația scrisorilor
reginei.

— Oare mai are și
alte scrisori de-ale lui

Léonard?

— Excelentă
întrebare, Ivy. Înseamnă
că m-a urmărit când am
pornit în căutarea
scrisorilor. Altfel, cum
ar fi știut ce caut?

— Mă întreb...,
începu ea, dar a fost
întreruptă de Robert.

— Despre ce vorbiți?

Credeam că Hargreaves
e cu voi.

— Nu, dragă.
Vorbeam cu Emily
despre un alt admirator
al ei, spuse Ivy
ridicându-se și dându-i
brațul soțului ei.

— Hm! Un subiect
periculos în aceste zile,
nu, Emily? Robert era

foarte chipeș când
zâmbea.

— N-ar fi periculos,
dacă oamenii s-ar limita
la discutarea faptelor.

— Până când
realitatea nu devine la
fel de interesantă ca
ficțiunea, mă tem că e
puțin probabil, spuse el.

— A, bine că mi-am

amintit. Îți place cartea
pe care ți-am
împrumutat-o, Ivy?

— Oh, e... hm... mă
gândeam...

— Ce carte? întrebă
Robert.

— *Muntele regal*, i-
am răspuns. O știi?

— Nu e genul de
carte pe care Robert...

— Sper că nu e tot maculatură scrisă de madam Braddon, spuse Robert. Ce pierdere de vreme!

— Prefer să mă gândesc la ea ca la un refugiu plăcut, i-am răspuns. Ai idee cât e de greu să administrezi o reședință mare? Ivy

merită din plin puțină relaxare.

Robert s-a uitat la mine, apoi la Ivy, apoi la pantofi și din nou la mine.

— Există numeroase metode de relaxare care nu sunt atât de lipsite de valoare. Zâmbetul îi îndulci remarca, dar nu

suficient.

— N-am vrut să spun..., am început eu, dar Ivy m-a întrerupt.

— Oh, nu-i nimic. Robert mi-a cerut s-o ajut pe ducesa de Petherwick în activitățile ei caritabile, așa că nu mai am timp de citit.

— Și ce să faci pentru ea?

— Să cos haine pentru bebelușii orfani.

— Să coși? Și asta înseamnă să te relaxezi?

M-am uitat la Robert.

— Lui Ivy îi place lucrul de mână.

Am văzut că n-are rost să mai discutăm și

am reușit, cu efort, să zâmbesc. Robert scoase din buzunar un ceas mare de aur.

— E târziu. Mai bine ai pleca acasă, draga mea. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Fortescue și cu alții la club. Până și buclele lui Ivy părură să se pleoștească și abia își

reținu lacrimile, dar Robert nici n-a observat. O să chem trăsura.

— Nu, Robert, i-am spus. Las-o pe Ivy să vină cu mine. M-am oprit aproape imediat, dându-mi seama dezgustată că vorbeam despre prietena mea de parcă n-ar fi fost acolo.

Vii cu mine, Ivy? Casa mea e atât de pustie fără Cécile!

— N-aș vrea să te las singură, Emily, dar Robert...

Speram ca soțul ei să protesteze.

— Bineînțeles că trebuie să te duci cu Emily. Eu o să vir

foarte târziu; poți să rămâi și peste noapte. Părea mai încântat decât s-ar fi cuvenit. Îmi imaginez că nici n-o să terminați de vorbit despre evenimentele serii până în zori.

Mi-am zis că, dacă ar ști despre ce fel de evenimente vom vorbi,

nu ar mai accepta cu
atâta ușurință ca soția sa
să-și petreacă noaptea la
mine. Dar gândindu-mă
mai bine, am hotărât să
nu discutăm toată
noaptea despre
investigațiile mele, ci să
ne citim una alteia, cu
voce tare, pasajele
preferate din cărțile lui

Elizabeth Braddon.

A doua zi după bal, am fost din nou la doamna White și, încă o dată, menajera a refuzat categoric să mă primească.

— Nu cred că stăpâna vrea să fie

deranjată de oameni ca dumneavoastră, spuse ea privindu-mă fix.

— Poftim?

— O doamnă în doliu trebuie lăsată în pace. Asta-i o casă de oameni decenti. Nu vă las să-mi deranjați stăpâna.

Era uluitor ca o

servitoare să-mi
vorbească pe un astfel
de ton și abia mi-am
regăsit vocea ca să-i
răspund.

— Această hotărâre
trebuie s-o ia doamna
White, nu dumneata.
Dă-i acest bilet. Mă
întorc peste o oră și
aștept răspuns.

Mă gândisem că s-ar putea ca doamna White să refuze să mă vadă și, în această eventualitate, adusesem cu mine o scrisoare în care îi explicam că trebuie să vorbesc cu ea pentru că aveam cât mai repede nevoie de niște informații despre David

Francis. După o oră, am revenit. De această dată, menajera m-a primit, dar nu a făcut nimic pentru a mă simți bine venită.

Am început să-i înțeleg comportamentul în clipa în care am făcut cunoștință cu doamna White. Era mai tânără

decât mă așteptasem,
dar extrem de fragilă și
părea la capătul
puterilor. A intrat în
salon ținându-se de
mobilă, mergând atât de
încet, încât era dureros
s-o privești. În cele din
urmă, s-a lăsat pe un
scaun din lemn cu
spătar drept.

— Scuzați-mă, lady Ashton, că nu v-am primit când ați venit deunăzi, mi-a spus atât de încet, încât de abia o auzeam. Niciodată nu m-am simțit bine în societate și acum mi-e și mai greu, după ce domnul Francis... Își duse mâna la frunte.

— Îmi pare rău că vă
deranjez într-un
moment atât de dificil.
Aș fi vrut să pot spune
ceva care să facă mai
ușoară această
conversație. Am promis
să ajut la investigarea
morții domnului
Francis și speram că mă
puteți ajuta.

— Dar nu se ocupă poliția?

— Ba da, sigur că da, dar există teama că au arestat prea repede pe cineva.

— Cine se teme?

— Doamna Francis.

— A, da. De când intrase în cameră, nu mă privise deloc în

ochi. Acum adăugă: Eu nu o cunosc, bineînțeles. Înțeleg că i-a fost foarte devotată domnului Francis.

Nu știam ce să răspund. Doamna White stătea tăcută cu mâinile în poală, însă nu era în apele ei și își tot ciupea pielițele de la

unghii. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar avea în ochi o oboseală care o făcea să pară mult mai în vârstă. Am așteptat puțin, apoi am continuat.

— M-am oferit s-o ajut pe doamna Francis, dar vă rog să înțelegeți

că nu sunt aici ca să vă judec. Mă gândeam că, dată fiind... apropierea dumneavoastră de domnul Francis, poate că aveți idee cine ar fi vrut să-i facă rău.

— Domnul Francis era un om complicat.

— Avea dușmani?

— Nu știu, lady

Ashton. După cum vă dați probabil seama, partea din viața lui pe care o petrecea cu mine era destul de limitată.

— Îl vedeți des?

— Venea la mine în fiecare duminică.

Considera că e important să vadă băiatul la intervale

regulate.

— Pe fiul lui?

— Da. Mă vizita mai mult înainte de a se naște Edward. Lucrurile se schimbă când vine un copil.

— Dar e sigur că venea să-l vadă pe Edward?

— Voia un copil și,

până când a fost sigur că i-l fac, s-a simțit obligat să petreacă mai mult timp cu mine.

— Și n-ați avut nicio obiecție?

— De ce să fi avut?

Nici nu părea să aibă energia necesară.

— Vă susținea financiar pe amândoi?

— După cum vedeți,
suntem aranjați
confortabil.

Mi-am mușcat buza.

— Iertați-mă. Nu
vreau să vă insult sau să
critic ceea ce ați făcut.
Dar de ce ați fost de
acord cu acest
aranjament?

— Am fost crescută

cum se cuvine, dar tatăl meu și-a pierdut averea într-o afacere proastă. Când a murit, la câțiva ani după mama, nu mi-a lăsat niciun ban. Nu știu să fac nimic și nu aveam cum să-mi câștig un venit. Singurul meu frate e în marină și nu am alte rude. Nu aveam

unde să merg.

Nu mi-o imaginam pe femeia din fața mea devenind prostituată. Era atât de timidă, încât nici nu se putea uita la mine. Să fi fost chiar atât de disperată și lipsită de posibilități?

— Știu la ce vă gândiți, îmi spuse, și a

trebuit să mă aplec în
scaun ca s-o aud. Dar
greșiți. Eram atât de
naivă, încât nu cred că
mi-ar fi trecut prin cap
așa ceva. Creditorii
tatălui meu m-au silit să
plec din casă și nu m-au
lăsat să iau nimic, decât
hainele pe care le-am
vândut ca să pot

închiria o cameră timp
de câteva săptămâni.
Am încercat în zadar să
găsesc de lucru și, când
nu i-am mai putut plăti
proprietăresei, m-am
pomenit azvârlită afară
din casă. Am rătăcit
prin oraș neștiind
încotro s-o apuc. În cele
din urmă, m-am trezit

pe o bancă din Hyde
Park.

— Ați dormit acolo?

— Nu. M-a găsit
domnul Francis. S-a
gândit, cum au mai
făcut și alți câțiva
înaintea lui, că sunt o
femeie de stradă.
Bineînțeles că nu aveam
idee că există așa ceva și

nici că, dacă stau în parc
atât de târziu seara, o să
fiu considerată ca atare.

— Și domnul
Francis... v-a... angajat?

— Nu. M-a
admonestat și mi-a spus
că trebuie să renunț la
acest drum greșit, ceea
ce m-a șocat. I-am
povestit ce s-a întâmplat

și a insistat să-i dau voie să mă ajute.

— Nu aveți altă opțiune, i-am spus.

— Așa e. M-a aranjat în această acasă, a plătit două servitoare și a avut grijă să nu-mi lipsească nimic.

— Și acum?

— Acum... Nu știu

ce-o să se întâmple cu noi. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar nu și le șterse. N-a intenționat să mă facă amanta lui.

Eram derutată.

— Dar a păstrat această casă pentru dumneavoastră.

— Voia să mă

împiedice să devin
prostituată, lady
Ashton, nu să mă
seducă și să mă facă o
femeie întreținută. Au
trecut doi ani până...

Se opri.

— Până când v-ați
îndrăgostit de el?

— Eu m-am
îndrăgostit de el

aproape imediat. Cum
să nu mă îndrăgostesc?
M-a salvat de cea mai
cumplită soartă. Dar nu
mi-a arătat niciun
interes romantic, iar
când am descoperit că
era căsătorit, n-am mai
sperat nimic.

— Și ce s-a schimbat?

— Soția lui. Domnul

Francis voia un copil, dar în cele din urmă a aflat că soția lui nu i-l poate dăruî și atunci s-a gândit la mine. Cum l-aș fi putut refuza după tot ce făcuse pentru mine? suspină ea. Și nici n-am vrut să-l refuz. Voiam să mă iubească.

— Sunt sigură că v-a iubit.

— Nu, a fost doar pentru copil. Știu foarte bine. Iertați-mă, lady Ashton, cred că nu v-am fost de niciun folos și acum vă rog să plecați. A fost o mare încercare și nu cred că mai pot îndura.

— Bineînțeles. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sper că soția lui e bine.

— O să-și revină, i-am spus.

— Vă rog să faceți tot ce puteți și să aflați cine l-a ucis. Indiferent ce ar fi făcut, nu merita să

moară.

Voiam s-o întreb ce bănuiește c-ar fi făcut, dar a ieșit din cameră înainte de a apuca să deschid gura. N-aș fi crezut că se poate mișca atât de repede.

— Dacă ai fi căsătorit și ai avea o amantă, ai

reuși să-ți faci soția să
nu suspecteze nimic?
Eram din nou în
biblioteca lui Colin.

Își ridică
sprâncenele.

— Dacă aş fi
căsătorit, aş fi cu tine,
iar fidelitatea mea te-ar
face să fii invidiată de
toată Londra.

— Serios, Colin, nu vorbesc despre noi. Teoretic, crezi că un soț poate ascunde un astfel de lucru?

— În multe căsnicii, da, cred că n-ar fi dificil deloc. Câți dintre prietenii noștri s-au căsătorit din afecțiune? Chiar când nu sunt

aranjate, mariajele se stabilesc pe baza avantajelor financiare pe care le aduce legătura respectivă.

— Nu știam că ești atât de cinic.

— Nu sunt deloc cinic, ci doar realist. De ce crezi că am rămas atât de mult timp burlac?

— Păi, mi-ar plăcea să cred, pentru că nu m-ai întâlnit încă, i-am răspuns zâmbind.

— Nu mă interesează o căsătorie aranjată, mai mult decât pe tine. Sunt doar aranjamente financiare și n-am de gând să-mi împart casa cu un partener de

afaceri.

— Nu e vorba de o căsătorie aranjată. Imaginează-ți un mariaj bazat pe afecțiune reală. Poate fi ascunsă o legătură într-o astfel de căsătorie?

— Poate că da, dacă e doar afecțiune la mijloc. Nu și dacă e dragoste

pasională.

— Sigur că, dacă e dragoste pasională, nu mai e nevoie de aventuri, am spus eu și am înghițit în sec, dându-mi seama că mi-e greu să-mi controlez respirația.

— Așa e.

Am rămas amândoi

foarte liniștiți, nefiind în stare să ne desprindem ochii unul de la celălalt. Plăcerea intensă era aproape de nesuportat și exact în clipa în care m-am gândit că nu mai rezist, Colin a sărit în picioare.

— Vrei niște porto?
m-a întrebat el și s-a

îndreptat spre o tavă pe care erau două carafe.

— Te rog. Mi-a întins un pahar pe care l-am luat cu mâna tremurând. El și-a turnat din cealaltă carafă. Whisky? l-am întrebat văzând culoarea băuturii.

— Da.

— Îți place mai mult decât porto?

— Uneori.

— Pot să revin la discuția despre căsătorii? Problema cu aventura.

— Da. Voi fi sincer. Oamenii pot fi discreți, foarte discreți. Dar nu cred că poți ascunde

total de soț sau de soție
transferul tău afectiv
către o altă persoană.
Decât dacă, bineînțeles,
soțului sau soției nu-i
pasă.

— Nu-mi pot
imagina cum să nu-i
pese.

— Nici eu.

Drumul până acasă nu era lung și, când am ajuns în Berkeley Square, Davis mi-
a deschis ușa înainte de a fi ajuns la ea.

— A mai sosit ceva, conștientă, mi-a spus el conducându-mă în salon. Mirosul este atât de copleșitor, încât m-

am gândit că nu le vreți în bibliotecă. Nu le-am separat, pentru că am zis că vreți să vedeți efectul de ansamblu.

Încăperea era plină de flori: vase cu crini, trandafiri și frezii pe toate mesele. Iar în mijlocul poliței de la cămin trona o scrisoare

pe care am deschis-o
imediat. Davis avea
dreptate: mirosul
florilor, deși plăcut, era
copleșitor, așa că m-am
întors în hol să citesc
scrisoarea. Știam că este
răspunsul la anunțul
care apăruse cu o zi în
urmă în *Times*.

"Ἦν μοι
σθινεφες ὄμμα
βάλης ποτέ, χεῖμα
δέδορκα, ην δ
ίλαρόν, ήδύ
τέθηλεν εαρ.

... dacă-mi arunci
vreodată o privire-
nnegurată, pentru mine-i
iarnă, iar atunci când mă
privești veselă, dulcea

primăvară înfloarește.

Sub textul grecesc era o propoziție simplă: „De la mine nu veți mai primi decât florile cele mai proaspete.”

16

A doua zi am vizitat-o pe Beatrice, stăpânită de oarecare îngrijorare. Voiam să aflu mai multe despre căsătoria ei fără a-i da de bănuț că soțul său avusese o amantă. Presupunând,

desigur, că nu știa.
Când am ajuns, era în
grădină și umplea un
coș cu flori, ale căror
culori strălucitoare
contrastau perfect cu
rochia ei neagră.

— E îngrozitor de
cald, spuse când mă
văzu. Te invidiez cu așa
o rochie.

Îmi privi cu jînd
rochia din batist de
culoare roz.

— Pare mai răcoroasă
decît a ta, dar te asigur
că nu e.

— Negrul e atît de
deprimant, nu? Mai ales
vara. Fața îi era
transpirată. Dar e și ceva
purificator în doliu. Un

fel de dreptate. Nu ar fi normal să continui așa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

I-am luat coșul din mână și am urmat-o pe cărare spre un loc mai umbrat, unde ne-am așezat pe o bancă mică din piatră.

— Am găsit una

dintre scrisorile lui Léonard, i-am spus. Și mă întreb dacă soțul tău nu le avea pe celelalte.

— Ar fi imposibil. Am cercetat fiecare colțișor din casă. Nu sunt aici.

— Cred c-au fost furate, probabil odată cu tabachera.

— O ajută acest lucru pe Jane?

— Poate, dar nu sunt sigură.

— Nu suport așa ceva, Emily. Biata fată putrezește în închisoare.

— Te rog, nu te necăji. Am nevoie de ajutorul tău. Gândește-te bine: s-a schimbat în

vreun fel dispoziția sau comportamentul soțului tău cu câteva zile înainte de moartea sa?

— Nu, nu-mi amintesc.

— Ți s-a părut mai retras?

— David era omul cel mai constant pe care l-am cunoscut.

— Soțul perfect?

— Aproape.

— A existat vreo neînțelegere în mariajul vostru?

— Nu chiar. Ne-am mai certat uneori, ca toată lumea.

M-am gândit la scurta mea căsătorie. Nu m-am certat niciodată

cu Philip. Dar nici nu ne-am cunoscut foarte bine.

— Dintr-un motiv anume?

— Eu mă plângeam uneori că nu ieșim destul de mult, dar e inutil să încerci să-ți schimbi soțul. Când m-am măritat cu David,

am știut că preferă o viață liniștită.

— Dar el ieșea, nu? Cu domnul Barber? La club?

— Da, sigur. Asta-i altceva decât vizitele în societate. Se ducea în fiecare duminică la întrunirile politice de la club. Nu cred c-a lipsit

vreodată.

— Ce fel de politică?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nu mi-a dat niciodată detalii, dar, când se întorcea, era plin de energie. Nu pot să-ți descriu.

— Și se întruneau întotdeauna duminică?

— Da. Râse. Era c

concesie făcută soțiilor.
La început, se întruneau
de trei ori pe
săptămână. Îți
imaginezi? Soțiile s-au
plâns și în cele din
urmă s-au lăsat convinși
că, pentru fericirea de
acasă, trebuia să-și
tempereze entuziasmul
față de politică.

— Și tu te-ai plâns?

— De fapt, eu nu m-am plâns. Vedeam că aceste întruniri îi făceau bine. Se simțea util. Și, pe atunci, chiar eram bucuroasă să fiu singură.

— De ce?

— A fost o perioadă dificilă pentru mine,

Emily. Eram măritată cu David de peste șapte ani și nu rămăsesem însărcinată. Mi-era greu să accept să nu voi fi niciodată mamă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. M-am împăcat cu acest gând de câțiva ani.

— Cum a reacționat

domnul Francis?

— Cu delicatețe și înțelegere. Nu s-a plâns niciodată, nu m-a făcut să simt asta ca pe o neputință.

— Poate că nici nu era vina ta. Poate că era a lui.

— Nu, Emily, era a mea. Sunt sigură.

Davis nu și-a putut ascunde bucuria după-amiază, când mi-a dat corespondența. Când am triat scrisorile, am știut și de ce.

— Amândoi am primit astăzi scrisori din Franța, Davis? Odette e bucuroasă că s-a întors

acasă? Sau îi e dor de Anglia?

— Nu știu, doamnă. Mi-a scris doar ca să mă informeze c-au ajuns cu bine la Paris.

— Hm!

În timp ce se înclină și ieși repede din cameră, obrații i se colorară ușor. Am

deschis scrisoarea de la
Cécile.

Ma chère Kallista,

Nu există bucurie mai
mare ca aceea pe care o
simt când mă întorc la
Paris. Londra are
distracțiile ei, dar nimic
nu se compară cu
frumusețea orașului meu.
Monet și Renoir au
întrebat de tine; Monet a

terminat tablourile pentru vilă și i le trimite lui *madame* Katevatis, care le pregătește pentru sosirea ta la Santorini, la toamnă.

Din păcate, am puține lucruri de raportat lui *monsieur* Hargreaves, dar spune-i să nu fie îngrijorat. L-am cunoscut pe *monsieur* Garnier. De acum înainte nu va mai fi un străin pentru mine. I-am atras deja atenția –

este un bărbat deosebit de interesant – și știu că-mi va face plăcere să lucrez cu el.

Ce mai face Davis? Aici trebuie să înfrunt valuri insuportabile de melancolie din partea lui Odette care umblă ca o somnambulă și cântă arii tânguitoare din operele italiene. Fii atentă, Kallista, s-ar putea să fii nevoită să-ți fur

majordomul, pentru că nu mai pot tolera aleanul lor.

Am zâmbit când am citit această parte, apoi m-am uitat peste restul corespondenței.

Următorul plic pe care l-am deschis conținea o scrisoare de la domnul Sinclair, care mi-a redat imediat speranța că

munca pe care încercam
s-o fac pentru British
Museum nu era inutilă.
Se consultase cu
custodele antichităților
greco-romane de la
muzeu, domnul
Murray, care a fost de
acord cu evaluarea pe
care o făcusem în
privința statuii din

perioada arhaică de la Richmond. Dată fiind valoarea acesteia pentru specialiști, domnul Sinclair o donase imediat muzeului. Și pentru că soției lui nu-i plăcea prea mult piesa respectivă, decizia n-a provocat nicio discuție în casă.

I-am răspuns repede,
exprimându-mi
gratitudinea și apoi, cu
încredere renăscută, am
scris un anunț pentru a-
l trimite la *Times*. Nu
voiam doar să descopăr
identitatea
admiratorului meu și,
desigur, să-i mulțumesc
pentru flori, ci așteptam

și confirmarea că mai
are și alte scrisori de la
Léonard. „M-ai copleșit
cu flori. Vrei să faci
același lucru și cu
scrisorile lui L?”

După ce am terminat
cu asta, mi-am pus ceva
mai potrivit pentru
plimbare și am plecat în
parc, unde trebuia să

mă întâlnesc cu Ivy și
cu Margaret. Mă
așteptau în fața statuii
lui Ahile: Ivy,
perfectiunea engleză
întruchipată, cu o
umbrelă de soare cu
volan, care-i proteja
pielea delicată, Margaret
îmbrăcată într-un
costum modern și în

mână cu un teanc de cărți legate cu o curelușă din piele.

— Astea sunt pentru tine, dar nu trebuie să le duci tu, îmi spuse. M-am hotărât să te bat la cap cu latina până când o să începi s-o studiezi.

— Îmi pare rău, Margaret, dar nu mă

convertești încă. Nu sunt deloc mulțumită de greaca mea și cred că atunci când o să vreau ceva nou, mă voi apuca de hieroglife.

— Sunteți amândouă atât de inteligente, spuse Ivy, privind în pământ.

— Poate o convingi

pe Ivy să facă latină cu tine.

— Nu, nu sunt eu bună la așa ceva.

— Ba cred că ești, spuse Margaret. Doar că n-ai destulă încredere în tine.

Ivy se înroși puternic, iar încheieturile degetelor i

se albiră când își strânse umbreluța.

— Poți foarte bine s-o înveți, dar n-o lăsa pe Margaret să te terorizeze. Nu va fi mulțumită decât dacă intră la Oxford și recită din Ovidiu până la ore târzii din noapte.

— Abia aștept să se

termine sezonul, spuse Margaret aruncându-și cărțile peste umăr.

— Din păcate, Jeremy nu vrea să-și facă o educație clasică. Dacă ar vrea, te-ai putea mărita cu el.

— Ar fi un soț decent, recunosc eu ea. Sărută extraordinar.

— Margaret! ți pă Ivy.

— Știi doar că trebuia

să verific.

— Cred c-ar fi, am

răspuns eu. E foarte...

Am zâmbit

gândindu-mă la Jeremy.

— Da, exact, făcu

Margaret.

— Habar n-am

despre ce vorbiți,

intervenii Ivy.

— Asta, draga mea, se întâmplă pentru că tu ești prea bună, i-am răspuns strângând-o ușor de braț.

Toată crema societății era în parc: mame ce se mândreau cu fetele lor, gentlemeni cât se poate de spilcuiți dată fiind

căldura, tinere soții în
mici grupuri, care
cereau și dădeau sfaturi,
bârfeau și se încurajau.
Trebuia să ne oprim o
dată la câțiva metri
pentru a ne saluta
cunoștințele, dar era
imposibil să nu
remarcăm că nimeni nu
era cu adevărat interesat

să vorbească cu noi.
Asta până când am
întâlnit-o pe lady Elliott,
cea mai bună prietenă a
mamei, care s-a oprit și
și-a lipit un zâmbet fals
pe față.

— Doamnă Brandon,
domnișoară Seward, ce
bine îmi pare să vă văd!
La mine nici măcar nu

s-a uitat. Îngrozitoare
căldură, nu?

Ivy a reușit să-i dea
un răspuns gătit, dar
amabil. Margaret a
privit-o fix în timp ce
lady Elliott se îndepărta.

— Emily, dar te-a
ignorat, spuse Ivy.

Îmi simțeam ochii
plini de lacrimi.

— Vă simțiți bine? ne
întrebă lady Elinor care
se apropia împreună cu
Isabelle.

— Da, răspunse scurt
Margaret.

— Vă mulțumesc,
lady Elinor, pentru
întrebare, spuse Ivy.

— Am văzut-o pe
lady Elliott. Îngrozitor.

Nu-i da atenție, Emily.
E o femeie meschină și
geloasă.

— Mulțumesc, i-am
răspuns îndreptându-
mi umerii. Nu mi-am
dat seama că am căzut
atât de tare în dizgrație.

— Oh, draga mea,
exclamă lady Elinor.
Înseamnă că n-ai auzit

încă tot ce se spune?
Am clătinat din cap.
Ivy, vrei s-o iei tu puțin
înainte cu Isabelle?

— Înseamnă că e
îngrozitor dacă nu vrei
să audă și ea, am
comentat, încercând să
adopt un ton lejer, în
timp ce Ivy și Isabelle se
îndepărtau.

— S-ar crede că, dacă
vă plimbați împreună,
puneți capăt acestui
zvon, dar se pare că nu-
i așa, începu ea,
uitându-se ba la
Margaret, ba la mine. Se
zvonește că ducele de
Bainbridge ți-a trimis
acasă o cantitate uriașă
de flori drept

mulțumire după ce ai...
știi... Îți poți imagina ce
se crede.

— Dar asta-i absolut
scandalos! țipă
Margaret.

— Mai încet,
domnișoară Seward.
Orice manifestare de
agitație din partea
dumneavoastră nu face

decât să confirme acest zvon.

— Am primit flori, dar nu erau de la Jeremy.

— Se mai spune că ați etalat cartea de vizită pe care v-a trimis-o în mijlocul poliției de la cămin.

Nici nu puteam

vorbi. Era mai oribil,
mai îngrozitor decât mi-
aș fi imaginat. Lumea
poate vorbi și mă poate
critica pentru că îmi
place să flirtez cu
Jeremy fără nicio
intenție de căsătorie,
dar, dacă își închipuie
că această relație s-a
transformat într-o

adevărată aventură și că suntem atât de neghiobi încât să uităm de discreție, atunci acest lucru m-ar putea distruge.

— Nu putem lăsa asta așa, spuse Margaret. Trebuie să facem ceva.

— Nu prea e nimic de făcut, răspunse lady

Elinor. Ivy s-a uitat
peste umăr, cu o
expresie întrebătoare.
Ducele nu a recunoscut,
firește, dar nimeni nu se
așteaptă la altceva de la
un gentleman.

— Și Emily trebuie să
stea și să aștepte să se
coacă buba asta? Nu!
Inacceptabil!

— Poate c-ar trebui să pleci în străinătate și să lași scandalul să se stingă.

— E ca și cum aș admite că sunt vinovată, i-am spus. Nu voi face așa ceva.

— Te înțeleg, dar nu vreau să te văd suferind așa, fu de părere lady

Elinor. Mă tem că lady Frideswide a fost foarte vehementă.

— Cred că asta n-ar trebui să mă mire.

— Mă tem că e vina mea, spuse Margaret. Am profitat de generozitatea ta, Emily. Se întoarse spre lady Elinor. Doamna Taylor

și mama nu mă lasă
nicio clipă în pace.
Când vine Jeremy, nu-și
iau ochii de la noi.
Emily e foarte drăguță
și-mi dă voie să-l
întâlnesc la ea și uite ce
mulțumire primește!

— Șșt, domnișoară
Seward. Dacă le spui
oamenilor că Emily ți-a

permis să ai întâlniri nepotrivite cu ducele la ea acasă, n-o ajuți deloc.

— N-am spus că ne-a lăsat să facem ce nu se cuvine.

— Nu, dar acest lucru se subînțelege, dacă spui că doamnele care te supraveghează sunt prea severe, iar

întâlnirile de la Emily sunt agreabile.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Margaret și tăcu.

— Isabelle, întoarce-te, draga mea, o strigă lady Elinor. Vreau să vă plimbați toate trei un pic cu noi. O să-ți faci bine să fii văzută cu noi,

Emily.

Ivy nu a întrebat ce s-a întâmplat, dar m-a luat de braț în timp ce ne plimbam. Niciunul dintre cei cu care ne-am intersectat nu m-a privit în ochi.

Urmând sfatul lui lady Elinor, ne-am

plimbat vreo trei
sferturi de oră prin
parc. Nimeni nu mi-a
acordat mai multă
atenție, limitându-se la
o politețe strictă, dar cel
puțin nu m-au ignorat,
așa cum a făcut lady
Elliott. Eram însă foarte
deprimată când m-am
întors cu prietenele

mele în biblioteca din Berkeley Square.

— Nu-mi pasă ce zice lady Elinor, spuse Margaret. Nu e decât vina mea.

— Nu-i vina ta, Margaret, i-am răspuns lăsându-mi capul pe spătarul fotoliului, cu privirea ațintită în

tavan.

— Cum poate să creadă cineva așa ceva despre tine? întrebă Ivy. Am așteptat să ajungem acasă și abia atunci i-am povestit; a fost îngrozită. Ce-o să spună Colin?

— Colin este ultima persoană în legătură cu

care ar trebui să ne facem griji, fu de părere Margaret.

— Nu sunt de acord, spuse Ivy. Colir contează mai mult decât toți ceilalți.

— Vă rog! Nu vreau să vă certați. Aș fi vrut să-mi slăbesc corsetul. Colin știe că e o prostie.

Iar în ceea ce privește restul societății, nu se poate face nimic. Trebuie să aștept până ce se stinge scandalul.

— Doar nu vorbești serios, interveni Margaret. Trebuie să te lupți.

— Nu rezolvi nimic dacă te dai în spectacol,

Emily, mă sfătuie Ivy.

— Bine. Atunci vino cu mine la Oxford. Sau du-te la Bryn Mawr. Viața la universitate o să-ți facă bine.

— Îți mulțumesc, Margaret, dar nu cred. Prefer să-i înfrunt decât să fug.

— Trebuie să te

gândești bine cum să abordezi această situație, spuse Ivy. Doar nu vrei să-ți pierzi poziția.

— Poziția? Margaret lovi cu palma în masa de lângă fotoliul pe care ședea. Nu prea cred că poziția ei...

— Nu cred că înțelegi în întregime

situația, Margaret.
Emily e în pericol de a
pierde totul, dacă nu
alege calea cea mai bună
de a se împăca cu
societatea. Poate că dai o
cină, Emily. Părinții tăi
vor veni, bineînțeles, și
poți conta pe Robert și
pe mine. Un oaspete
regal ar face minuni

pentru reputația ta.
Colin își petrece foarte
mult timp cu Bertie din
cauza domnului Berry,
iar mama ta e prietenă
cu prințesa Alix...

— Doar nu vrei să
spui că primindu-l pe
prințul de Wales, un
stricat notoriu, situația
se va schimba în

favoarea lui Emily.

— Cunosc defectele prințului, Margaret, dar și tu știi că lumea e foarte dispusă să le treacă cu vederea, îi răspunse Ivy.

— Poți suporta atâta ipocrizie, Emily? Ești acuzată pe nedrept că ai o aventură. Și ca să te

salvezi, trebuie să inviți la cină un bărbat care are mai multe metrese decât oricare altul.

— Nu e nevoie să-l insulti pe prinț, o apostrofă Ivy.

— Doar nu ești de acord cu așa o prostie! exclamă Margaret întorcându-se spre

mine.

— Vă rog să încetați amândouă. Mi-am frecat tâmpilele. Trebuie să mă hotărâsc singură.

— Ai putea să te măriți cu Colin, sugeră Ivy. Atunci, toate aceste probleme ar dispărea.

— Prin căsătorie, problemele nu dispar.

— N-am de gând să mă căsătoresc cu Colin pentru a-mi salva reputația.

— Nu e singurul motiv pentru care ai face-o, dar poate că e impulsul de care ai nevoie pentru a te hotărî, în sfârșit.

Eram îngrozită să-mi

aud prietena spunând
așa ceva.

— Așa crezi? Că
trebuie să mă hotărăsc,
în sfârșit?

— Of, Emily, nu, am
vrut doar... Se opri. Nu
ți-am dorit niciodată
decât fericire.

— Când o să înțelegi
că fericirea ei nu

depinde de găsirea unui soț?

— Margaret, te rog!

— Nu susțin soții în general, ci pe Colin în particular, răspunse Ivy. Margaret își dădu ochii peste cap, dar eu eram prea obosită pentru a continua discuția. Plec acasă, îmi pare rău,

Emily, n-am vrut să te supăr.

— Știu. Am îmbrățișat-o.

— Dacă pot face ceva, trimite după mine, îmi mai spuse înainte de a pleca.

Margaret a urmărit-o cu o privire de profundă nemulțumire.

— Chiar crede că soții sunt leacul?

— Nu știu, Margaret, i-am răspuns, gândindu-mă la căsnicia lui Ivy.

— Emily, îmi place foarte mult Ivy, dar mă întreb, fără să vreau, dacă tu n-ai depășit această prietenie.

Mi-e rușine să
recunosc că nu am spus
nimic în apărarea
prietenei mele.

Colin a venit mai
târziu, în ținută de
seară, și era uluitor de
arătos. M-a salutat foarte
serios și a refuzat să-i
dea lui Davis jobenul,

eșarfa de mătase și
bastonul.

— Schimbă-te.

Mergem la Operă.

— Și mie-mi pare
bine că te văd, i-am
spus.

— Nu avem timp,
Emily. Nu vreau să
întârziem.

Vocea îi era calmă, ca

de obicei în situații de
extremă gravitate. Nu i-
am pus întrebări. Meg
m-a îmbrăcat cât a putut
de repede, plângându-
se întruna că n-are timp
să mă coafeze cum se
c u v i n e . În ciuda
nemulțumii, a făcut o
adevărată minune și
cred că lui Colin

aproape că i s-a oprit
respirația când m-a
privit coborând.

— „Vine frumoasă ca
noaptea/ din țările
senine cu cerul
înstelat...”, spuse el
admirându-mă, în timp
ce Davis îmi puneă o
capă pe umeri.

— Byron. Foarte

frumos.

Am ajuns repede la Covent Garden. Când am intrat în loja lui Colin, unde ne așteptau Margaret, Jeremy, domnul și doamna Seward, un murmur ciudat a cuprins întreaga sală. Toți ochii erau ațintiți asupra

noastră când domnii și-au strâns mâinile, iar Margaret și cu mine ne-am îmbrățișat. Publicul a început din nou să şușotească.

— Nu te vor învinge, îmi spuse Colin dându-mi un binoclu.

Luminile au scăzut, s-a ridicat cortina, iar eu

am încercat din
răspuțeri să fiu atentă la
spectacol, deși eram atât
de tristă. Muzica era
divină, dar povestea
tragică a Aidei nu era
cea mai potrivită pentru
a-mi ridica moralul.
Acest lucru nu m-a
deranjat însă. Eram
mulțumită să știu că,

indiferent cât de prost
stăteau lucrurile în ceea
ce mă privește,
probabilitatea de a fi
închisă într-un
mormânt egiptean,
așteptând să mă sufoc,
era foarte mică.

Apariția mea la Operă m-a salvat de la ostracizarea completă. Margaret și cu mine eram considerate destul de excentrice pentru a rămâne prietene în ciuda așa-zisei mele

aventuri, dar faptul că
Jeremy și Colin erau în
relații bune a aruncat
îndoială asupra
veridicității zvonului.
Ambii domni erau
foarte respectați și era
greu de crezut că un
bărbat cu prestața lui
Colin ar căuta prietenia
cuiva care se afișează ca

amantul femeii cu care
vrea el să se
căsătorească. Dar cel
mai tare m-am înfuriat
când am văzut că
Jeremy nu a avut de
suferit deloc din cauza
bârfelor. În fond, era de
așteptat ca un
gentleman să se distreze
și, chiar dacă putea fi

criticat pentru că nu a fost destul de discret, statutul lui social nu era deloc în pericol.

M-a ajutat și faptul că atenția s-a concentrat asupra unui alt furt. De această dată, nu a fost furat un obiect care îi aparținuse Mariei-Antoaneta, ci un portret

al ei, executat de Elisabeth Vigée-Lebrun, una dintre pictorițele preferate ale reginei. Supărarea lui Charles Berry din cauza acestui lucru a atras atenția generală timp de aproape o săptămână și m-am bucurat și eu de un respiro, nemaifiind

în centrul atenției. Totuși, invitațiile la evenimentele sociale erau tot atât de rare ca și atunci când eram în doliu după Philip. Ceea ce nu era neapărat rău și îmi lăsa suficient timp pentru investigații.

Admiratorul meu nu mi-a dat niciun răspuns

la ultimul anunț din
T i m e s , dar mi-am
imaginat că a fost prea
prins cu plănuirea și
ducerea la îndeplinire a
ultimului său furt
pentru a se mai ocupa și
de treburi romantice.
După incidentul cu
florile din trăsură, Colin
a stat o oră întreagă cu

mine și mi-a arătat cele
mai bune modalități de
a evita să mai fiu
urmărită, dar și
tehnicile pe care le
folosea el când urmărea
pe cineva. Deși am făcut
tot ce-am putut să-l
conving, n-a vrut să-mi
spună nimic despre
împrejurările în care și-

a folosit aceste abilități fascinante.

Gândindu-mă mai bine la situația mea, mi-am zis că aș vrea să fiu urmărită pentru a-l face pe bărbatul misterios să apară. Eram obosită să tot aștept o altă scrisoare și m-am gândit că dacă ne-am întâlni, în cele

din urmă, față în față, l-aș putea convinge să-mi dea și restul scrisorilor lui Léonard. Mă preocupa însă un lucru: mă urmărise în ziua în care fusesem pe strada Oxford în căutare de informații despre scrisori. Când plecasem de acolo, mă întâlnisem

cu domnul Berry, ale
cărui mâini se
apropiaseră cu destulă
forță de gâtul meu.
Eram convinsă că, dacă
hoțului îi păsa de mine,
n-ar fi stat să se uite
cum mă amenință un alt
bărbat. Să-și fi încetat
urmărirea înainte de a
ajunge eu în parc? Sau

Charles Berry era omul
pe care-l căutam?

Era puțin probabil să
fie capabil să plănuiască
așa ceva, dar am început
să mă gândesc la el cu
mai multă grijă decât
până atunci.
Comportamentul său
licențios ar putea fi doar
un paravan. Nu l-am

exclus noi, Cécile și cu mine, aproape imediat din această cauză? În plus, n-a făcut niciun secret din faptul că voia să-i fiu amantă, iar eu l-am respins de fiecare dată. Oare crede că, dacă mă abordează într-o manieră misterioasă, o să-mi câștige afecțiunea?

Ideea că ar putea lua în considerare așa ceva părea ridicolă, dar am refuzat să renunț la ea fără să mă gândesc mai bine. Desigur că avea un motiv pentru care să-și dorească obiectele furate. Cine să fi avut un motiv mai bun?

Majordomul meu a

bătut la uşă şi a intrat în cameră.

— Am scos toate florile, doamnă.

— Mulţumesc. Nu mă îndoiesc că ai auzit ultimele zvonuri despre mine.

— Da, doamnă, îmi pare rău să vă spun, dar le-am auzit. Personalul

nu le-a dat nicio crezare
și am ordonat să nu
vorbească cu nimeni
despre asta. Nu tolerez
ca din această casă să se
răspândească vorbe.

— Sunt îngrijorată,
deoarece cred că
povestea a plecat din
casă. Doar cineva care a
știut unde ai pus plicul

sosit odată cu florile ar
fi inclus și acest detaliu.

— Doamnă, vă
asigur că eu...

— Niciodată, nici
măcar o clipă, nu aș
bănuî că ești implicat.

— Vă mulțumesc.

— Dar restul
personalului? Ai
observat cumva vreo

nemulțumire?

— Nu mi-am dat seama, dar vă asigur că mă voi ocupa imediat de asta.

Nu-mi plăcea deloc ideea că cineva din propria-mi casă împrăștie zvonuri despre mine, iar acest lucru, împreună cu

„revelația” recentă că, de fapt, casa nici nu e a mea, mă făceau să mă simt profund nefericită. Sentimentul devenea tot mai puternic. În aceeași după-amiază, sora lui Philip, Anne, a trecut pe la mine. N-am văzut-o de multe ori – n-am fost niciodată apropiate –

dar ne respectam și am fost întotdeauna în termeni amicali.

— Casa arată foarte bine, îmi spuse ea așezându-se în salon.

Aici crescuseră ea și Philip, cel puțin atunci când nu erau în Derbyshire, la Ashton Hall. Anne a insistat ca

eu să locuiesc aici după moartea lui Philip. Ea și soțul ei aveau o casă frumoasă în Belgravia și nu voia să mă vadă strămutată.

— Ești foarte amabilă că ai trecut să mă vezi, i-am spus.

Mi-a refuzat oferta de ceai și se juca nervoasă

cu garnitura de la
mâneci.

— Noi toți din
familie, suntem...
îngrijorați, Emily. Nu că
am crede aceste povești
îngrozitoare care circulă
pe seama ta, dar... e
foarte jenant, îți dai
seama. Aceasta a fost
casa lui Philip și va fi

într-o bună zi a lui Alexander.

— E a lui Alexander și acum, i-am răspuns, și sunt perfect conștientă că mă aflu aici doar datorită generozității tale.

— Mama nu știe ce se vorbește despre tine, dar mă tem că dacă află,

va insista să pleci
imediat.

— Dar n-am făcut
nimic, Anne.

— Bineînțeles că n-ai
făcut. Și totuși, casa din
Berkeley Square capătă
un fel de notorietate.
Înțelegi deci că trebuie
să facem tot ce putem ca
să evităm ca numele

familiei să fie amestecat într-un scandal.

— Înțeleg perfect. O să încep să-mi caut altă casă.

— Nu, Emily, nu am venit să te dau afară. Știm cu toții ce mult te-a iubit Philip și nici nu ne gândim să-ți cerem să pleci dacă nu... Nu a

continuat, dar s-a înroșit puternic. Eram șocată de cât de mult seamănă cu fratele ei, cu același păr nisipiu și ochii deschiși la culoare. Poate că încerci să te integrezi mai bine în societate. Știu că ți se pare anost, dar asta e soarta noastră și trebuie

să-i facem față cât mai bine.

Nu a stat mult și, când a plecat, m-am simțit pur și simplu îngrozitor. E adevărat că, în general, societatea mi se părea plictisitoare, dar n-am avut niciodată intenția să le fac pe cunoștințele mele să

simtă atât de profund
acest lucru. Voiam să fiu
amabilă, îndatoritoare,
să nu-i pun pe ceilalți în
situații neplăcute, să nu-
i fac să se simtă ca și
cum aș vrea să-i judec.
Era evident că nu
reuşisem nimic din
toate astea și, în ciuda
asigurărilor lui Anne,

știam că sosise vremea
să-mi caut o casă.

Nu eram
nerăbdătoare să-mi caut
casă, dar m-am hotărât
să discut problema cu
avocatul meu. Acesta a
fost șocat când a aflat că
am de gând să plec din
actuala mea locuință,

ceea ce mi-a dovedit că povestea decăderii mele nu era chiar atât de bine cunoscută și nu se răspândise încă în mediile profesionale. Bineînțeles că nu aveam nevoie doar de casă, ci trebuia s-o mobilez în întregime, s-o umplu cu cărți și să angajez

personal. Nu mă
așteptam să-i iau pe toți
servitorii reședinței
Ashton cu mine, dar
aveam de gând să mă
lupt până la moarte ca
să-l păstrez pe Davis.
Fără el, nu mă puteam
descurca. Când am
plecat de la biroul
avocatului, mă simțeam

nefericită și mi se părea
că viața mea stă să se
destrame fir cu fir. Am
rătăcit fără țintă o vreme
și aș fi vrut să stau în
parc, dar știam că nu
voi întâlni acolo decât
priviri de gheață. Așa că
m-am întors acasă.

Când am ajuns în
Berkeley Square, am

găsit decorul pregătit
pentru următoarea
scenă care se repetase de
mult prea multe ori în
viața mea: eu, agitată și
obosită, sosesc acasă și o
găsesc pe mama, care
mă așteaptă iritată și
gata să-mi țină predici.
M-am hotărât resemnată
să fac față cel puțin unei

runde – nu mai
vorbisem cu ea de la
ultima neînțelegere în
privața lui Jeremy –
am salutat-o cu un
suspîn și m-am
cufundat într-un fotoliu,
surprinsă că era în
bibliotecă, și nu în
salon.

— Să știi că nu mai

accept nimic, îmi spuse,
bătând ușor cu vârful
umbreluței de soare în
podea. Te-ai purtat
foarte prost, fără
îndoială, și, după tot ce-
am făcut noi pentru
tine, am fi meritat
altceva. N-am știut ce
să-i răspund, dar asta
nu reprezenta oricum

nicio problemă. Mama prefera întotdeauna monologul. Și mai ales, am făcut tot ce-am putut ca să-ți asigur cea mai bună poziție în societate și detest să-mi văd munca distrusă de bârfe ieftine.

— Mamă, te asigur că nicideată...

— Nu mă întrerupe.
Este intolerabil să vezi
că fiica unui conte poate
fi tratată cu dispreț
absolut și că reputația ei
poate fi mânjită fără
motiv.

— Mamă!
Eram uluită.

— De ce să nu-ți
umple un gentleman

camera cu flori?
Probabil că ești fata cea
mai bogată din Anglia.
Și nu cred că e nevoie
de mai mult decât o
simplă atenție acordată
unui gentleman pentru
a-i inspira un asemenea
gest. Ideea că a făcut-o
doar după... Nu avea
intenția să-și termine

gândul. Aș vrea să știu cine e vaca aia geloasă care a inventat așa ceva.

Stăteam cu gura căscată și-mi era imposibil să gândesc coerent. N-aș fi crezut niciodată c-o să apuc ziua în care mama, cel mai aspru critic al meu, va sări în apărarea mea.

— Nu suport așa ceva și asta-i clar. Ai și tu partea ta de vină, destul de mare, dar poveștile astea au mers prea departe. Chiar dacă ai fi vinovată, ideea de a fi exclusă din propria ta clasă socială depășește orice decență, și asta fac acești oameni odioși.

Am auzit și eu destule
despre multe aventuri
mai grave, dar n-am dat
niciodată dovadă de
atâta indecență, încât să-
i expun pe cei implicați.

Tăcu o clipă,
sperând, cred, că-i voi
cere amănunte. Când și-
a dat seama că n-am de
gând, a continuat.

— Am aranjat să luăm ceaiul cu regina marțea viitoare. După asta nu se va mai îndoii nimeni de nevinovăția ta. Majestatea Sa n-ai accepta să stea în prezența unei femei decăzute. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să vii în doliu.

— Dar doliul s-a încheiat de câteva luni.

— Da, dar în acest timp n-ai văzut-o pe regină. I-ai câștiga și mai mult afecțiunea dacă va crede că prețuiești amintirea răposatului tău soț, cum face și ea în memoria bietului prinț Albert.

— Sunt sigură că se va găsi cineva care să-i spună că nu mai port doliu, și o să creadă că nu sunt sinceră.

— S-ar putea. Și totuși, n-ar strica să revii, dacă nu chiar la doliu, la o rochie modernă, însă în culori stinse. Dacă ai fi avut

măcar o şuviță din părul
vicontelui s-o porți pe
deget!...

— Dacă, i-am
răspuns eu, reușind să
nu-mi dau ochii peste
cap.

— Totul ar fi mult
mai ușor dacă te-ai
comporta ca orice fată
rațională și te-ai mărita

cu unul dintre
pretendenții tăi. Nu-mi
pasă cu care, deși
rămâne un mister
pentru mine de ce nu l-
ai acceptat pe
Bainbridge. De parcă n-
ai vrea să fii ducesă,
ceea ce e, evident,
absurd.

— Ce te face să crezi

că m-a cerut?

— Nu te juca cu mine, Emily. Dacă ai fi vrut, l-ai fi avut pe tavă.

Auzind-o pe mama vorbind astfel, am zâmbit, apoi am râs atât de tare, că m-am înecat. S-a uitat la mine cu buzele strânse, deloc amuzată.

— Ai terminat?

Există o artă prin care să
prinzi în mreje un
bărbat, o artă față de
care tu simți o aversiune
inexplicabilă. Ochii i se
îngustară. Și totuși,
reușești să-i atragi pe
domni, în primul rând
grație numelui și averii.
Poate că-i atrage și

caracterul tău... unic.
Dar gândește-te bine,
Emily. Chiar
intenționezi să rămâi
singură tot restul vieții?
Femeile din familia
noastră sunt cunoscute
pentru longevitatea lor.
E greu să trăiești
singură vreme
de nouăzeci de ani.

M-am gândit să nu-i
mai spun că, deși
femeile din neamul
Bromley sunt
longevive, este puțin
probabil să mai trăiesc
încă nouăzeci de ani și,
chiar dacă ar fi așa, e
practic imposibil să-mi
găsesc un soț care să
reușească același lucru.

— Voi face tot
posibilul să opresc
aceste zvonuri. Sunt
convinsă că în spatele
lor se află lady
Frideswide. E furioasă
că Lettice a fost dată la o
parte. Îmi pare rău
pentru fată, dar n-ar fi
fost o bună ducesă. E
anostă. Lui Bainbridge

i-ar fi mult mai bine cu tine. Familia lui și-ar mai îmbrospăta sângele. Cu toate greșelile tale, Emily – și oprește-te, că ai făcut destule – ai avut întotdeauna strălucire.

— Mulțumesc, mamă. Nu am încercat să-mi rețin lacrimile care mi-au umplut

ochii. Nu-mi amintesc
să-mi mai fi spus
vreodată ceva atât de
frumos.

— Fără îndoială că
mă omori cu zile, dar n-
o să las pe nimeni să-ți
distrugă șansa de a face
o căsătorie reușită. Nu
trebuie să-l uiți nici pe
domnul Hargreaves. O

altă opțiune foarte
atrăgătoare. Și ce
gentleman! Am auzit că
te-a dus la Operă.

— A fost foarte
amabil.

— Așa că fii atentă.
Un asemenea bărbat nu-
ți tolerează la nesfârșit
jocul. Sigur că acum te
găsește atrăgătoare, dar

nici nu-ți dai seama
când...

— Da, mamă. Când
nu voi mai fi așa. Știu,
știu.

Se ridică din fotoliu.

— Trebuie să-ți
schimbi
comportamentul, Emily,
altfel vei fi permanent
subiect de bârfă. Cu cât

faci asta mai repede, cu
atât va fi mai bine. Îmi
aranjă gulerul rochiei și
se uită încruntată la talia
mea. Practic, îți atârnă
corsetul. Ce-i cu
camerista ta?

— Nu-mi atârnă, dar
nu vreau să-l leg strâns.
Mă simt mult mai bine
dacă respir ca lumea.

— Sper din tot sufletul să-ți găsești un soț care să te suporte. Păcat că Charles Berry...

— Nimic în lume nu m-ar face să mă mărit cu un asemenea bărbat.

— O femeie ar trebui să suporte orice, pentru a intra într-o familie regală.

— Iartă-mă, mamă, dar, dacă ar fi să mă mărit cu cineva dintr-o familie regală, aş prefera un prinţ cu un tron adevărat.

Ochii îi străluciră şi vedeam că deja îi trece în revistă pe toţi prinţii holtei din Europa. În cele din urmă, îşi va da

seama că niciunul nu s-ar căsători cu o văduvă, dar, între timp, nu voiam să-i stric plăcerea și să-i spun că oricum nu l-aș vrea pe niciunul.

Când a plecat, am condus-o până la ușă. După ce a închis în urma ei, Davis mi-a zâmbit fără reținere.

— A vrut să vă
aștepte în bibliotecă,
doamnă.

Eforturile depuse de mama pentru a-mi salva reputația nu au fost în zadar și a reușit să mijlocească o oarecare pace între mine și societate. Tot nu eram invitată la cele mai bune

petreceri, dar n-a mai
îndrăznit nimeni să mă
ignore pe față, iar
situația avea să se
îmbunătățească după
ceaiul de săptămâna
viitoare cu regina. Mi-
am dat seama astfel că
există și avantaje în a
avea o mamă ca o
leoaică și o iubeam

pentru asta. Nu știu ce i-a spus ea lui lady Elliott, dar am primit de la aceasta o scrisoare binevoitoare cu scuze și o invitație tardivă la o serată pe care o găzduia. I-am trimis și eu o scrisoare binevoitoare, fără reproșuri, dar am declinat invitația. Sigur

că mama vrea să-mi schimb
comportamentul, dar
trebuie să fie realistă.
Deși nu aveam de gând
să accept toate
absurditățile impuse de
societate, eram dispusă
să fac orice efort pentru
a mă asigura că nimeni,
niciodată, nu se va simți

umilit sau ignorat de mine.

Am început să-mi petrec în parc zilele în care vremea era frumoasă, dar evitam zonele la modă. Acest lucru a supărat-o pe mama, care se înfiora la gândul că aş putea da peste locuitori din

Bayswater sau, și mai rău, peste vâslașii de pe Serpentine, dar a reușit să nu mă critice prea tare.

Stăteam în fiecare zi sub același platan, bucurându-mă de umbra lui și sperând că această rutină previzibilă va atrage

atenția admiratorului
meu, care tăcea de prea
mult timp. Îmi aduceam
cu mine cartea de greacă
și traduceam din
Odiseea, încercând în
același timp să-i observ
pe toți cei care păreau să
mă privească. Dar nici
măcar o dată, nici când
veneam, nici când

plecam din parc nu am văzut nimic suspect. Eram foarte dezamăgită.

Într-o dimineață, în timp ce soarele se ascundea în spatele unui nor uriaș și îmi strângeam cărțile pentru că nu voiam să mă prindă ploaia, a venit în fugă spre mine un

băiețel foarte murdar.

— Sunteți lady Ashton? m-a întrebat.

— Da. Și tu cine ești?

— Johnny. Un domr
mi-a zis să vă dau astea.

Și mi-a întins un
teanc gros de scrisori
legate cu o panglică
albastră. Era scrisul lui
Léonard.

— Ce domn?

— Uite-l colo.

Băiatul arătă în spatele meu și m-am întors cât am putut de repede, dar n-am văzut pe nimeni. Când m-am întors din nou, copilul o luase la goană în direcție opusă.

— Johnny, stai! am

strigat și am pornit după el.

Am reușit să nu-l pierd din ochi câteva minute, dar din cauza botinelor cu toc și a rochiei nu am putut ține pasul și m-am oprit cu respirația întretăiată, cu scrisorile încă în mână. M-am uitat în jur și mi-

am dat seama că e în
zadar să-l caut. Băiatul
dispăruse și, la fel, și
domnul... dacă o fi fost
acolo. M-am întors la
bancă, dar am
descoperit că totul,
cărțile, caietul și
creioanele dispăruseră.

Mi s-a tăiat respirația.
Exemplarul din *Odissea*

fusesse al lui Philip. Era
legat în cea mai fină
piele marocană, la fel ca
I l i a d a. Își scrisese
numele pe prima
pagină și marcase fin,
cu creionul, pasajele
preferate. Mi s-a făcut
rău. Începusem să
copiez acele pasaje din
textul grecesc original,

aşa cum făcusem şi la *Iliada*, dar ajunsesem abia pe la jumătate. Acum n-o să mai aflu niciodată ce credea el despre restul cărţii. Iar nepotul lui, viitorul viconte, care, spera Philip, îi va împărtăşi dragostea pentru clasicism, a pierdut şi

această legătură cu
unchiul lui.

Am încercat să nu
mă mai gândesc la asta
și am plecat acasă. Cel
puțin, aveam scrisorile.
Când am ajuns în
bibliotecă, nu m-am
așezat la birou – de fapt,
la biroul lui Philip – ci
am luat teancul de

scrisori, m-am așezat lângă fereastră și am început să le citesc. Am trecut repede peste primele trei fără să mă opresc, fericită că știam bine franceza. Dar când am început-o pe a patra, m-au izbit două lucruri. În primul rând, că admiratorul meu, care

presupuneam că mi le-a trimis, nu a lăsat nicio scrisoare pentru mine și, în al doilea, că habar nu aveam ce speram să găsesc în ele.

Am scos scrisorile Mariei-Antoaneta din sertarul biroului, unde le pusesem – sertarul în care păstram și jurnalul

lui Philip, iar la vederea
lui mi s-a încălzit
deodată inima. L-am
luat și l-am deschis, dar
nu am citit nici măcar o
propoziție. Paginile
acelea parcă mă
linișteau, ca și cum ar fi
avut puterea să mă ierte
că am pierdut *Odiseea*, și
m-am decis să-mi

continui lucrul la birou. Erau treizeci și șase de scrisori cu totul: șaisprezece scrise de regină, douăzeci de Leonard. Le-am aranjat după dată ca să le citesc în ordinea scrierii, dar nici acest lucru nu m-a luminat. Nu conțineau decât o relatare banală a

zilelor petrecute de regină în închisoare, fără niciun detaliu semnificativ.

Procesul lui Jane Stilleman avea să înceapă în curând și am fost cuprinsă de furie când mi-am dat seama că citeam scrisori vechi de o sută de ani în

speranța că mă vor ajuta
să-l descopăr pe
ucigașul lui David
Francis. Îmi rămăsese
extrem de puțin timp și
nu-mi mai permiteam
să-l irosesc. Scrisorile,
admiratorul și Charles
Berry nu erau decât
inutile distrageri ale
atenției. Din aceste

gânduri neplăcute m-a
scos Davis, care m-a
anunțat că Ivy așteaptă
să mă vadă.

— Ar fi trebuit s-o
aduci aici, i-am spus în
timp ce treceam pe
lângă el, spre hol.

— Se pare că
musafirii
dumneavoastră au

propriile păreri despre camera în care vor să fie primiți, doamnă. Cine sunt eu să mă opun?

Când am intrat, Ivy era în picioare.

— Bună ziua, Emily, mă salută ea foarte politicos.

— Doamne, Ivy! Ce s-a întâmplat?

— Am venit să-mi cer scuze pentru că n-am făcut nimic ca să te ajut în aceste săptămâni. Ca prietenă, am fost foarte neatentă.

Am tras-o lângă mine, pe o canapeluță.

— De ce este întotdeauna prea devreme pentru Porto

când avem astfel de discuții? Întrebarea mea nu i-a adus nici măcar umbra unui zâmbet pe față. Sunt perfect conștientă că te-am pus în multe situații stânjenitoare. În primul rând, eu ar trebui să-mi cer scuze.

— Meriți o prietenă

care să te înțeleagă mai bine, Emily. Colin te-a dus la Operă. Margaret și Jeremy i-au convins pe părinții ei să vină de asemenea. Chiar și mama ta ți-a sărit în ajutor. Dar eu n-am făcut decât să ascult și să spun doar că nu cred că ai făcut așa ceva.

— Nu era treaba ta să dezminți aceste zvonuri.

— Nu, dar ar fi trebuit cel puțin să-ți apăr cu mai multă vehemență caracterul.

— Nu cred că mi-l poate apăra cineva, nici chiar cu vehemență.

Tot nu zâmbea.

— Îmi pare foarte rău, Emily. Dar sunt atât de prinsă cu propriile mele necazuri, că nu mai am timp și pentru ale tale. Nu mi-am dat seama dacă voia să-mi dea o explicație sau să-mi spună la revedere. Trebuie să-ți dau înapoi asta. Și a întins *Muntele*

regal.

— Ți-a plăcut?

— Nu am reușit s-o termin.

— Despre ce necazuri vorbești, Ivy? Tu și Robert aveți probleme?

— Da, dar e mai mult decât atât. Lordul Fortescue îl presează

și...

— Și lordul Fortescue consideră că soția unui viitor ministru nu trebuie să aibă de-a face cu o femeie decăzută.

— Ai fost întotdeauna foarte isteată.

— Am o părere atât de proastă despre lordul

Fortescue, încât nu mă
șochează nimic,
indiferent ce mi-ai
spune. Ce-a mai făcut?

— Vrea să te șterg de
pe lista de oaspeți de la
balul meu și i-a spus lui
Robert cuvinte foarte
dure despre prietenia
noastră.

— Îmi pare rău, Ivy.

— Am insistat să rămâi pe listă. Robert a fost foarte înțelegător.

— Nu vin, dacă asta simplifică lucrurile pentru tine.

— Nu. Trebuie să vii. Tare aș vrea să înceteze toate astea, pentru că, Emily, în cele din urmă trebuie să-i rămân loială

lui Robert.

— Bineînțeles. Ți place munca de caritate pe care o faci cu ducesa de Petherwick?

— E absolut îngrozitoare. Cred că dacă mă mai pune să brodez încă o rochiță de botez, o să încep să urlu. Nu mai suport să văd

hăinuțe de bebeluș.

— Deci nu ești...

— Nu, îmi răspunse repede, evitând să mă privească.

— Nu e vina ta, Ivy.

— De unde să știu?

— N-ai putea să-i spui lui Robert că preferi să faci fapte bune în altă parte?

— Ducele de Petherwick e un aliat politic important.

— Ești o soție foarte bună, Ivy. Robert e un bărbat norocos. Nu-mi plăcea s-o văd cuprinsă de melancolie. Povestește-mi despre ducesă. Crezi că au un mariaj fericit?

— Ea e destul de mulțumită, spuse Ivy înveselindu-se. Mă surprinde. El e cu mult mai în vârstă!

— Și e a doua lui soție.

— Iar el are copii de vârsta ei.

— Biata femeie!

— Dar ce pot să-ți

spun e că rămâne
însărcinată chiar și când
se uită soțul ei la ea.

— Înc-o dată, biata
de ea.

— Cred că ai
dreptate, râse Ivy. Deși,
în clipa de față, mi se
pare perfect.

— Dar nu de câte ori
se uită la tine. Cât ești tu

de drăguță, ai fi
copleșită de o mulțime
de copii.

Se înroși.

— Aș fi mulțumită
cu doi sau trei.

— Nu vrei să mai ții
Muntele regal? Citește
seara, cât îl aștepți pe
Robert să vină acasă.
Lasă-ți ușa deschisă.

Când vine, cheamă-l la tine și spune-i că nu poți să dormi.

— Nu-i place că citesc.

— Arunc-o sub pat când îl auzi venind. Știu că nu ți se pare corect să tragi de el, Ivy, și-ți înțeleg ezitarea. Dar nu e nimic rău în a-ți saluta

soțul când vine acasă,
dacă ești trează.

— Poate, Emily,
poate. Dar nu mi-ar
ajunge o carte. Vine
foarte târziu.

— Îți dau cu plăcere
câte cărți vrei. Am luat-
o de braț și am dus-o în
bibliotecă. De ce ai
insistat ca Davis să te

conducă în salon?

— N-am intenții rele.
Îmi place cum e
decorată camera și
voiam să-ți fur niște idei
pentru casa mea.

— Mă temeam c-ai
venit pregătită să scapi
de mine, i-am spus în
timp ce intram în
bibliotecă. Ce s-a

întâmplat aici?

Scrisorile pe care le
aranjasem cu grijă pe
birou nu mai erau așa
cum le lăsasem. Erau
așezate în două teancuri
separate și, când m-am
uitat mai bine, am văzut
că ultimele două scrisori
ale lui Léonard
dispăruseră.

Davis era sigur că n-a intrat nimeni pe ușa din față, iar eu eram convinsă că hoțul, care, după toate probabilitățile, era și cel care îmi dăduse scrisorile, nu se afla în

spatele acestui incident. Precis le-a luat cineva din casă. Fără nicio tragere de inimă, l-am rugat pe majordom să adune toți servitorii, ca să pot vorbi cu fiecare. N-a recunoscut niciunul c-ar fi fost în bibliotecă și nici nu s-a purtat vreunul în vreun fel

care să dea de bănuir.

Era însă o servitoare a cărei absență de la aceste interviuri mi-a sărit imediat în ochi: Molly, care, după spusele menajerei, plecase să-și viziteze sora.

— Ai probleme cu ea?

— E o fată foarte competentă, deși am observat că e destul de retrasă.

Ceea ce nu era surprinzător, dată fiind experiența ei cu domnul Berry. Am rugat-o pe doamna Ockley s-o trimită la mine când vine.

— Mă tot întreb în legătură cu ea, spuse Ivy, care rămăsese cu mine. Ești absolut sigură că nu e prietenă cu domnul Berry?

— Bineînțeles că nu e! Gândește-te ce i-a făcut!

— Cred că ai dreptate. Dar nu găsești

că e foarte convenabil
pentru el să aibă în casa
ta o servitoare pe care o
cunoaște?

— Nici nu cred că
știe că e aici.

— Dacă aș fi în locul
tău, eu aș cerceta.

M-am uitat din
fotoliul de la fereastră
cum se îndepărtează

Ivy, ducând cu ea patru
din cele mai interesante
romane pe care le
aveam. Speram să
recâștige atenția lui
Robert și mai speram că
nu-i voi pierde
niciodată prietenia. Dar
știam că, dacă e atrasă și
mai mult în lumea
ducesei de Petherwick și

a celor de teapa ei, nu vom mai fi atât de apropiate. Ceea ce nu m-ar deranja atât de tare dacă i-ar aduce mulțumire prietenei mele. Deși mă temeam că loialitatea față de soțul ei ar putea-o împinge în cele din urmă spre o viață cât se

poate de anostă, știam
că nu ar alege niciodată
altă cale.

Aceste gânduri m-au
făcut să mă bucur și mai
mult de drumul pe care
mi-l alesesem. S-ar
putea să fiu nevoită să
pășesc cu grijă pentru a
nu mă înstrăina de
societate, dar nu trebuia

să-mi fac niciodată griji
că m-ar paște
monotonia. Dimpotrivă.

— Mi-e greu să cred
că nu ştiaţi că are un fiu,
i-am spus domnului
Barber, pe care l-am
găsit în atelier, muncind
din greu la o altă
sculptură.

— Nici n-am știut că David avea o amantă.

— Dar știați că le oferă sprijin financiar celor despre care credea că au nevoie?

— Da.

— A mai cumpărat case și pentru altcineva?

— Nu știu.

— S-ar putea să mai

găsesc copii de-ai lui zburdând prin Londra?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu l-ați cunoscut atât de bine pe cât credeți?

— Nu, nu cred că a lăsat nu știu câți copii și amante. Era un soț devotat.

— Doar dacă folosiți o altă definiție pentru *devotat*.

— Nu trebuie să-i spuneți lui Beatrice nimic despre asta. Ar fi distrusă.

— Sunteți sigur că nu știe deja?

— Bineînțeles că nu știe! Mi-ar fi spus.

— Adevărat? E c
problemă destul de
intimă pentru a-i fi
spusă prietenului
soțului.

— Dacă l-ar fi
suspectat pe David de
infidelitate, ar fi insistat
să-mi ceară informații.

— Nu s-ar fi gândit
că-i rămâneți loial lui?

— Suntem prieteni de peste douăzeci de ani. Știe că n-aș minți-o.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de el și am atins blocul rece de marmură pe jumătate sculptat.

— Sunteți prieten mai bun cu ea decât ați fost cu el? Se uită în altă

parte. Ați fost
îndrăgostit de ea?

— Acum mulți ani,
dar știam...

— A răspuns
sentimentelor
dumneavoastră?

— Venitul meu nu
mi-ar permite să întrețin
o soție. În orice caz, nici
nu știu de când nu mai

nutresc pentru ea
gânduri romantice. E
mai bine că nu ne-am
căsătorit; o femeie ca ea
n-ar fi fost o bună soție
pentru un artist. N-aș fi
făcut-o fericită. Avem
interese și
temperamente prea
diferite. În plus...

După cât de mult

vorbea despre Beatrice,
era clar. Încă o iubea.

— La cât timp după
ce v-ați despărțit s-a
măritat cu domnul
Francis?

— Nu ne-am certat
niciodată. David a cerut-
o în căsătorie și ea s-a
hotărât să accepte.

— Ați încercat s-o

opriți?

— Cum aș fi putut?
N-aș fi reușit să-i ofer
nici jumătate din ce-i
oferea el.

Mă gândeam la
lordul Pembroke, care
se dăduse liniștit la o
parte, uitându-se cum
femeia pe care o iubea
se pregătește să se

mărite cu Charles Berry.
Oare bărbații n-au
aceeași capacitate de a
iubi ca și femeile? Cum
pot reacționa cu atâta
indiferență când li se
zădărnicesc pasiunile?

— Nu v-ați gândit că
poate ținea mai mult la
dumneavoastră decât la
bani?

— Poate că așa e. Dai realitatea e, lady Ashton, că n-aș fi putut-o întreține așa cum se cuvine. Oricât de romantică ar fi, ideea unei iubiri statornice nu poate învinge toate obstacolele.

— Cred că trageți prea repede concluzii

sumbre. Doar trăiți confortabil.

— Ceea ce este acceptabil pentru un burlac e foarte departe de ceea ce merită o soție.

— Așa că noi, femeile, trebuie să ne lipsim de dragoste pentru o casă și un venit.

— Bărbatul este dator să aibă grijă ca femeia pe care o iubește să aibă cele de trebuință. Uneori, acest lucru presupune și să te dai, cu delicatețe, la o parte.

— Oh, domnule Barber! Tare aş vrea ca bărbații să le lase pe femei să hotărască ce

vor. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

De la atelier m-am dus direct la Richmond, gândindu-mă, pe drum, la Beatrice și la soțul ei. Domnul Francis mă mințise în legătură cu personalitatea soției sale. Beatrice, care venise la mine

acuzându-mă de
aventură, se prezentase
drept o soție devotată.
Amintindu-mi de
comportamentul ei, care
la început mi s-a părut
deosebit de îndrăzneț și
de direct, am început să
mă întreb dacă n-a
mințit și ea. Soțul ei i-a
cerut să-mi dea mie

tabachera, ceea ce a
făcut-o să creadă că nu i-
a fost credincios.
Probabil că durerea i-a
întunecat capacitatea de
a gândi rațional, dar,
dacă n-ar fi suspectat
deja că afecțiunea lui a
luat alte căi, de ce ar fi
ajuns imediat la o
asemenea concluzie?

— Îmi pare rău că nu mi-ai vorbit despre sentimentele tale pentru domnul Barber. Tocmai am fost la atelierul lui. Ai fost îndrăgostită de el, i-am explicat eu în timp ce stăteam amândouă în grădină.

— Michael e cel mai loial prieten pe care l-

am avut vreodată.

— Mai bun prieten decât soțul tău?

— Soții fac parte dintr-o cu totul altă categorie. Doar știi asta. Privea florile din fața noastră. Întotdeauna vrei să-i aduci soțului alinare, nu suferință, chiar dacă preferi

uneori să-ți îngropi
experiențele dureroase.

— Eu credeam că tu
și domnul Francis erați
foarte apropiați,
partenerii perfecți.

— Pe cât de perfecți
pot fi soțul și soția.

— Și domnul Barber
era confidentul tău?

— În ultimii ani, da.

Era întotdeauna gata să-mi asculte toate temerile și anxietățile cu care nu voiam să-l împovărez pe David.

— Iartă-mă că sunt atât de directă, dar are acest lucru de-a face cu faptul că nu puteai avea copii?

— Ce altceva mi-ar fi

putut provoca o
asemenea durere?
Vedeam dezamăgirea
din ochii lui David.
Voiam să jelesc, să
plâng, să țip din cauza
acestei nedreptăți, dar
dac-aș fi făcut-o, aș fi
părut și mai neajutorată.

— Și soțul tău avea
un confident?

— A dică dacă avea o amantă? Nu.

— Când ai venit la mine, te-ai gândit că s-ar fi putut.

— Eram supărată. O urmăream cu privirea în timp ce vorbea. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de el. N-a fost corect din partea mea.

Tonul îi era măsurat, prea măsurat, și asta m-a făcut să mă îndoiesc de veridicitatea spuselor ei.

— Îmi pare rău că am deschis subiectul. A fost urât din partea mea, i-am spus. Dar mă tem că îți voi pune și alte întrebări dificile.

Situația ta financiară e mulțumitoare?

— Vai de mine! Nu știam că ești un detectiv atât de competent!

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns la întrebare.

— Mi-ai spus că soțul tău nu-și mai putea permite să cumpere un obiect precum

diamantul roz. Ce s-a
întâmplat?

— David avea un
oarecare capital care,
împreună cu dota mea,
ne-a permis să trăim
fără să ne facem griji
din cauza banilor. Anii
au trecut și, când ne-am
dat seama că nu vom
avea copii, a început să

cheltuiască mai mult.
Nu pentru noi, ci
pentru cei pe care voia
să-i ajute. Ca Michael,
de exemplu. Dar mi-a
lăsat destul. Nu am de
ce să mă plâng.

— Am început să-mi fac un obicei, am spus eu când Hoskins m-a condus în biblioteca lui Colin. N-ar trebui să mă vizitezi tu pe mine?

— Te-aș vizita, dacă n-ai veni tu aici atât de

des. Să îndrăznesc să cred că ești irezistibil atrasă de biblioteca mea?

L-am privit. Era ur pic ciufulit, fără haină, cu mânecile suflecate, dar grozav de atrăgător.

— Da, de bibliotecă, bineînțeles. Ceea ce-mi amintește să trebuie să

mă uit prin mult
lăudata ta colecție de
beletristică. Vreau să
caut ceva senzational
pentru Ivy.

— Nu prea m-am
pus la punct cu așa
ceva. La ce te gândești?
Ție-ți place cel mai mult
Braddon, nu?

— O ador.

— Îți plac cărțile în care soții sunt aruncați în fântână.

— Ți-ai dat seama!

— Și Wilkie Collins?

Femeia în alb? Ar putea să-i placă.

— Am și uitat de asta. Eu nu cred c-o am. Am citit-o când stăteam încă în casa părintească.

— Mă mir că mama ta ți-a permis așa ceva, spuse el urcându-se pe o scară să ia cartea.

— Nu mi-a permis. Am împrumutat-o de la o cameristă.

— Poftim. Mi-cădădu. Ai ceva pentru mine?

— Da. I-am dat

scrisoarea pe care o adusesem. Din păcate, Cécile nu are prea multe de raportat.

Colin se sprijini de biroul mare, acoperit cu piele, ca să poată citi. Când ajunse la sfârșit, râse încet.

— Nu-mi vine să cred c-am reușit să

ascund ceva de tine.

— Ce?

— Mai citește o dată.

Mi-a dat înapoi scrisoarea, dar tot n-am văzut nimic interesant.

— Sunt, bineînțeles, încântată că Cécile și-a comandat o rochie nouă și că Cezar e mai puternic decât Brutus.

M-am încruntat. Nu
mai spune că Odette
tânjește după Davis.
Sper să nu-i frângă
inima.

— Asta-i tot ce vezi?

M-am aplecat și eu,
sprijinindu-mă de
birou, atât de aproape,
încât cotul meu îi
atingea mâneca.

— Este cât se poate de evident că abia aștepti să-mi spui ce mi-a scăpat, și știi că nu vreau să-ți refuz nicio plăcere.

Inspiră adânc și-și încrucișa mâinile peste piept.

— Mă omori cu zile.

I-am întâlnit privirea,

încercând din răspuțeri
să par nevinovăția
întruchipată. N-a mai
vorbit niciunul dintre
noi până când nu am
scăpat scrisoarea din
mână. S-a aplecat, a
luat-o și, sprijinindu-se
de umărul meu, mi-a
ținut-o în față.

— Rochia cea nouă se

referă la lovitura de stat
plănuită. Știe că s-a
pornit complotul, dar
nu are nicio idee despre
dată. Referirea la căței
înseamnă că are câștig
de cauză cu *monsieur*
Garnier.

— Acum, că mi-ai
spus, e foarte evident.

— Toate codurile

sunt așa, odată ce le decodezi.

— Nu-mi spune că și Davis și Odette reprezintă coduri. Aș fi foarte deprimată dacă ceea ce a scris în scrisoarea precedentă n-ar avea nicio legătură cu bietul meu majordom.

— Fii liniștită. Davis

și Odette nu intră în sistemul de coduri.

— Ce ușurare!

Eram încântată să-l știu atât de aproape de mine și o clipă mi-am permis să nu mă gândesc la nimic, decât la căldura brațului său lipit de mine. Nu eram totuși atât de transpusă,

încât să trec cu vederea
ceea ce tocmai îmi
împărtășise. Când mi-
am dat seama de
implicații, m-am simțit
copleșită.

— Ce proastă sunt!

— Nu te judeca atât
de aspru. Îți înțeleg
reținerea față de
căsătorie.

— Ești îngrozitor, i-am zâmbit eu. Vorbesc de corespondența dintre Maria-Antoaneta și Leonard. Sigur că au folosit și ei un cod.

— E posibil.

— Și cum îmi dau seama?

— Dacă scrisorile sunt codate, probabil că

au folosit o cheie simplă. Regina nu avea voie să ascundă nimic în celulă, așa că trebuia să descifreze și să scrie fără a folosi vreo cheie.

— Temnicerii citeau tot ce scria și primea, deci nu putea fi atât de simplu sau de evident.

Colin traversă

încăperea și se îndreptă
spre un al raft, unde
începu să-și plimbe
degetele pe fiecare
volum până când găsi
cartea pe care o căuta.
După ce o răsfoi, mi-o
dădu, apoi căută mai
departe.

— Asta s-ar putea să-
ți ajute atât timp cât nu-

ți distrage atenția de la problema respectivă.

Îmi dădu apoi o a doua carte, în franceză, *Les secretes de nos pères: La cryptographie; ou l'Art d'écrire en chiffres.*

M-am uitat la amândouă în timp ce el deschidea un sertar al biroului.

— Asta-i o carte de
căpătâi, deși e mai
degrabă pentru
criptografie militară.
Fleissner von
Wostrowitz este un
adevărat maestru și e
posibil ca citirea
articolului să-ți dea
câteva idei. Deși, dacă
mă gândesc mai bine, aș

zice că scrisorile tale se bazează pe steganografie combinată cu criptografie.

— Nu mai înțeleg nimic. Habar nu am despre ce vorbești.

— Criptografia înseamnă coduri. Dacă ieși un document și vezi o serie de numere și de

litere care par fără nicio
noimă, îți dai imediat
seama că trebuie
descifrate. Folosind
steganografia, poți
trimite un mesaj ascuns
fără ca acesta să pară
codat.

— Așa cum e
scrisoarea de la Cécile?

— Într-un fel, da,

deși noi folosim mai ales un cod-jargon de substituire a cuvintelor – *B r u t u* s în loc de *Garnier*. Sistemul nostru e ridicol de simplu. Dacă am folosi un cifrul, de exemplu, ar fi mult mai dificil de spart. Într-un asemenea caz, citești, să zicem,

doar a doua literă a
fiecărui cuvânt dintr-un
document pentru a
descifra mesajul. Este o
metodă elegantă –
deosebit de simplă după
ce cunoști tehnica
folosită – și nici nu are
nevoie de o cheie
complicată. Iar pentru
un ochi neștiutor pare o

scrisoare obișnuită.

— Perfect pentru regina noastră aflată în temniță, am spus eu cuprinsă de emoție.

— Așa cred. E greu să le descoperi sistemul, dar nu imposibil. Trebuie să cercetezi cu mare atenție fiecare scrisoare. Îmi strânse

mâna atât de tare, încât
mă duru. Te invidiez
pentru treaba asta.

— Nu mi-am
imaginat niciodată că
un gentleman ca tine
are la îndemână cărți
pentru spargerea
codurilor. Încep să
suspectez că munca ta e
mai fascinantă decât dai

de înțeles.

— Poți să crezi ce vrei. În prezent, sarcina mea este mai ales de a sta treaz toată noaptea și a bea într-o companie care nu-mi face deloc plăcere.

— Și de a-ți da seama imediat dacă apare ceva important.

Zâmbi.

— Da, trebuie să am grijă să nu-mi sacrific niciuna dintre funcțiile cognitive.

— Cred că e foarte incitant să știi că soarta imperiului se află în mâinile tale.

— Asta-i doar o exagerare romantică.

Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec așteptând și adunând mici informații care, dacă am noroc, se vor dovedi în cele din urmă folositoare.

— Vino la mine. Putem lucra împreună pe scrisori.

— Astă-seară trebuie

să stau cu prietenul nostru, Berry.

— Bietul de tine, am suspinat. Dar merit și eu puțină înțelegere, nu? Sunt obligată să mă întorc într-o casă goală și să-mi mai petrec o seară singură.

— Nu ești chiar singură. E imposibil să

ai pic de intimitate în casele astea. În orice clipă poate intra un servitor. Ai fost vreodată absolut singură?

M-am gândit puțin.

— Nu, așa nu. Dai tu?

— De câte ori lucrez pe continent, încerc să

merg în Elveția după ce
termin. Închiriez o
cabană în Alpi. Nici nu-
ți imaginezi liniștea,
frumusețea. Munții sunt
uluitori, dar cel mai
mult îmi doresc
singurătatea. Este
absolut amețitor să intri
într-o casă și să știi că
nu mai este acolo

nimeni în afară de tine.

— Nici nu-mi pot imagina, i-am răspuns. Dar cine-ți dă de mâncare? Nu-mi spune că-ți gătești singur, pentru că nu te cred.

— E un sat la trei kilometri. Cobor pe jos acolo și îmi iau pâine, brânză și ce mai pot

duce.

— Ca la picnic?

— În mare, da.

— Și faci ce-ți place?

— Exact. Și de obicei

fac foarte puțin. Am un sentiment de eliberare.

Nu trebuie să răspunzi la întrebări, nu respecti eticheta, n-ai nicio obligație.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult, am zâmbit eu.

— Și mie mi-ar plăcea să te duc acolo. Dar crezi că ai suporta lipsa cameristei, a majordomului și a bucătăresei?

— Da.

Întinse mâna de

parcă ar fi vrut să mă
mângâie pe față, dar se
răzgândi și îmi cuprinse
talăia cu brațul,
trăgându-mă spre el.
Mi-am lăsat capul pe
umărul lui și am rămas
așa, fericiți și tăcuți,
până când a intrat
majordomul.

— A venit domnul

Berry, domnule.

— Condu-l în sala de biliard până ce termin eu aici.

Hoskins dădu din cap, făcu o plecăciune și plecă.

— Nu-mi pot imagina ce vrea Berry. Colin își scoase ceasul din buzunarul vestei.

Trebuia să ne întâlnim
la cină, peste două ore.
Mai bine mă duc să văd.

— Ești mult prea
ciufulit pentru a apărea
așa în public, i-am spus
în timp ce-și întindea
mânele. Deși îți
mărturisesc că ești foarte
atrăgător.

— După ce ne

căsătorim, o să mă vezi
așa mult mai des.
Gândește-te, Emily. A
putea să te cuibărești în
bibliotecă și să ai toate
cărțile astea la dispoziția
ta...

— Dar tot ale tale
sunt, Colin. Vreau să le
am și eu pe ale mele.

Hoskins

ne

întrerupse din nou.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Domnul Berry insistă să vă vadă imediat.

Colin așteaptă să plece majordomul, apoi se întoarce spre mine.

— Averea te poate constrânge mai mult decât crezi. Dar te

înțeleg. Să știi, draga mea, că dacă te măriți cu mine, tot ceea ce-i al meu va fi și al tău.

Suna foarte frumos, dar nu era în întregime adevărat. Dacă murea înaintea mea, m-aș fi aflat din nou la mila unui moștenitor.

— Văd că ți-ai pus

mintea la contribuție.
Adu-ți aminte ce zice
Austen: Să sperăm în
lucruri mai bune. Și să
ne gândim că s-ar putea
să-ți supraviețuiesc.

Mi-am ridicat o
sprânceană.

— Ai căutat în
literatură citate menite a
liniști conștiința unei

doamne care se
gândește la cererea în
căsătorie a unui
gentleman apt să-i
aducă și un domeniu?
Dacă-i așa, *Mândrie și
prejudicată* nu te prea
ajută.

— Nu văd de ce nu.
Se termină foarte bine.

— Pentru că tot

vorbim de căsătorie,
vreau să te întreb ceva.
Mai multă lume mi-a
sugerat că toate
problemele mele legate
de societate vor dispărea
dacă mă mărit cu
Jeremy. Ești de acord?

— Așa cred, dar
scenariul e ridicol.

— Bine, dar pe

moment nu te gânde la asta. Mă interesează doar ipotetic. Dacă aş veni la tine şi ți-aş spune că am fost convinsă să-l accept de dragul reputaţiei mele, ce mi-ai spune? Te-ai da la o parte?

Îşi înclină uşor capul şi mă privi.

— Absolut deloc. Te-
aș sălta pe umeri și te-aș
duce la Gretna Green.

Nu m-am putut
abține. M-am ridicat pe
vârfuri și l-am sărutat
pe obraz.

— Ești un scump.

Zâmbi, iar când îmi
sărută mâna, ochii îi
jucau în cap.

— O să trec în
curând pe la tine să văd
cum îți merge cu
spargerea codurilor.

21

Spargerea de coduri se dovedi o muncă înfiorătoare și frustrantă. Cărțile și articolele de la Colin erau niște studii fascinante, dar nu am găsit în ele nimic care să

mă lumineze în privința
scrisorilor împrăștiate
pe birou. Am fost
obligată totuși să las
treaba la o parte, pentru
că se apropia ora
ceaiului cu regina. M-
am îmbrăcat cu grijă,
alegându-mi rochia
concepută special
pentru mine de domnul

Worth după ce i-am dat
un eșantion de mătase
bleu pe care mi-l tăiase
Cécile dintr-o draperie
când am vizitat-o prima
dată la Paris. Meg, care
m-a asistat, nici n-a
încercat să-și ascundă
bucuria. Mi-a strâns
corsetul cu atâta
entuziasm, încât abia

mai puteam respira, și m-a coafat fără să țină deloc seama de violența cu care acele de păr îmi înțepau scalpul.

Dar rezultatul a fost pe măsura suferinței. Nu puteam respira, dar strânsoarea mă făcea să am poziția perfectă, iar părul era fără cusur.

Nici chiar un monarh
nu se putea lega de
înfățișarea mea. Meg se
trase înapoi să-și admire
opera, dând din cap, cu
palmele înfipite în șold.

— Oh, doamnă,
sunteți încântătoare!
Mama dumneavoastră o
să fie tare mândră. Nici
nu-mi pot imagina cum

e să iei ceaiul cu
Maiestatea Sa.

— O să încerc să fur
o prăjiturică pentru tine.

— Să nu faceți asta,
spuse ea cu voce
coborâtă și cu ochii
mari. Dar îmi povestiți
cum e? Credeți c-o să-l
vedeți și pe prințul
George?

— Nu prea cred,
Meg. Nici nu știu dacă
prințul e la Windsor.

— Cred că e foarte
chipeș. Așa cum ar
trebui să fie un prinț.

Părea așa de
înflăcărată, încât n-am
rezistat să nu-i dau un
subiect de visare. M-am
aplecat spre ea și i-am

șoptit conspirativ:

— Să știi că am dansat cu el. E un gentleman foarte curtenitor și chiar mai frumos decât în fotografiile pe care le vezi prin ziare.

— Molly îl cunoaște pe gentlemanul care o să fie regele Franței. Mi-

a povestit despre el.

— Da? Și ce ți-a spus?

— Păi, nu e ca prințul George, dar pare destul de prietenos. Oamenii cu adevărat mari știu cum să se poarte și cu cei de rând, eu întotdeauna așa am zis.

Eram uluită că, după ce vorbisem eu cu Molly despre Charles Berry, Meg putea trage altă concluzie decât că e complet moșic. Poate că Molly nu voia să intre în detalii privind necazurile ei, dar nici nu avea cum să prezinte, deliberat, în

culori favorabile, un bărbat care i-a făcut rău. Oricum, pe moment, nu aveam timp pentru așa ceva; sosise mama.

Până când am plecat din Berkeley Square am vorbit foarte puțin, dar vedeam că e mulțumită de felul în care arăt. Venise să mă ia într-o

trăsură deschisă și îi
spusese vizitiului să
meargă încet pe drumul
spre gara Paddington,
pentru ca toți cei care
trec să ne vadă și să ne
identifice imediat.
Foarte multe cunoștințe
au rămas surprinse
văzându-ne împreună.
Mama le-a acordat

acestora cel mai rece zâmbet al ei și a vorbit cu mine tot drumul. După ce ne-am urcat însă în tren, am rămas tăcute.

O mai văzusem pe regină de multe ori, dar de obicei la evenimente oficiale: la petreceri în grădina regală și la

prezentarea mea la
Curte. Astăzi, pe
măsură ce ne apropiam
de palat, mi-am amintit
de ultima oară în care
m-am aflat în prezența
Maiestății Sale, la
Jubileul de Aur, când
am admirat, împreună
cu Ivy, focurile de
artificii din grădina

palatului Buckingham.
Niciuna dintre noi nu
era încă logodită, iar ea
flirtase fără rușine cu un
membru foarte arătos al
corpului diplomatic.
Exploziile de lumină
umpleau cerul de culori
care scăldau mulțimea,
dispărând apoi și
lăsându-ne în întuneric.

Într-unul din aceste
intervale întunecoase,
gentlemanul care era
lângă mine mi-a luat
mâna într-a lui. S-a
întâmplat atât de
repede, încât m-am
îndoit că era adevărat,
dar în cele din urmă,
când ne-a inundat din
nou lumina, am reușit

să zăresc fața lui Philip
și zâmbetul întrebător
din ochii lui.

— Sunt convinsă că
nu e nevoie să-ți mai
spun să nu menționezi
deloc excentricitățile tale
când vom fi cu
Majestatea Sa, mi se
adresa mama,
aducându-mă înapoi, în

prezent.

Înainte de a mă naște eu, fusese una dintre doamnele de onoare ale reginei și de atunci se aflau în relații de prietenie. Doar datorită acestui lucru reușise să aranjeze întâlnirea de azi. Mă îndoiam foarte mult că regina Victoria

avea obiceiul să invite la
ceai doamne pentru a le
reface reputația.

— Îți sunt
recunoscătoare pentru
ceea ce faci, mamă. Nu
te îngrijora. O să fiu
amabilitatea
întruchipată.

Un servitor ne-a
condus într-un salon

mare din apartamentele private ale reginei, unde ne-a întâmpinat lady Antrim, una dintre doamnele de onoare.

— Catherine, draga mea, îmi pare foarte bine că te văd. Și pe tine, Emily. Arăți foarte bine.

S-a deschis o ușă și

scaunul cu rotile al reginei a fost împins în cameră. Am fost uimită, ca de fiecare dată când o vedeam, că o persoană așa de micuță poate fi atât de impunătoare. Ne-am salutat și am schimbat formalitățile de rigoare, apoi ne-am așezat la masa de ceai

încărcată.

— Suportați destul de bine pierderea soțului, lady Ashton, spuse regina, acceptând de la un lacheu o farfurie plină cu sandviciuri mititele.

— Da, Majestatea Voastră. Fac tot ce pot.

N-ar fi trebuit oare s-

o ascult pe mama și să-mi pun o rochie într-o culoare mai neutră?

— Durerea unei văduve nu dispare niciodată.

— Da, așa e.

— Dar mama nu te-a adus aici pentru consolare, deși soțul dumitale a fost un om

extraordinar. Mi-a spus că ai căzut victimă unor zvonuri dintre cele mai perfide.

— Da, Maiestate.

— Nu-ți pun la îndoială virtutea. Mama dumitale n-ar fi crescut o fată cu moralitate îndoielnică. Dar e foarte important să-ți păzești

reputația ca pe cea mai
de preț comoară.

— Vă asigur,
Majestate, că așa
procedez. Nu am făcut
nimic pentru a isca
asemenea zvonuri.

Mama s-a albit puțin
la față.

— Nici n-ai fi aici,
lady Ashton, dacă aș

avea vreun motiv să mă
îndoiesc de dumneata.
Ca regină, am fost de
mai multe ori ținta
diverselor bârfe. Sper ca
întâlnirea cu mine să le
potolească.

— Vă mulțumesc,
Maiestate. Vă sunt
profund recunoscătoare.

Mi-am dat seama de

îndată că se referea la poveștile de scandal care au circulat despre relația ei cu domnul Brown, scoțianul. Unii au mers până acolo încât au susținut că s-au și căsătorit în secret. Mama m-a asigurat că e o prostie, dar eu m-am întrebat mereu care erau

adevăratele sentimente
ale reginei. O femeie în
poziția ei e foarte
singură; și cine
altcineva, dacă nu un
soț, i-ar putea ține
tovărășie?

Fără să-mi mai spună
altceva, și-a îndreptat
atenția spre mama.

— Și acum,

Catherine, te-ai mai gândit la potențiale mirese pentru Eddy? Nu mai pot tolera să rămână atât timp necăsătorit.

Fiul cel mai mare al prințului de Wales, prințul Eddy, era implicat într-o mulțime de scandaluri și suferea

întotdeauna în
comparațiile făcute cu
fratele său, prințul
George. Așa că nu
surprindea pe nimeni că
regina voia să-și știe
nepotul căsătorit.

— Dintre toate
numele despre care am
discutat, cel mai mult
mă gândesc la prințesa

May. Este o fată cu judecată, bine educată și cu un puternic simț al datoriei.

— Și e foarte drăguță, interveni lady Antrim.

— Și ce preocupări are? am întrebat. N-o cunosc prea bine.

— Ce preocupări? întreabă uimită lady

Antrim. Eram gata să
întreb dacă preocupările
domnișoarei erau
compatibile cu cele al
prințului, dar m-am
oprit la timp. Adică, n-
am mai spus nimic. Dar
mă tot întrebam cum s-
ar simți biata fată dacă
prințul i-ar fi băgat pe
gât.

— După cum
spuneam, răspunse
mama, e o fată cu multă
judecată. Fără prostii și
idei romantice.

— O s-o invit la
Balmoral, la toamnă,
spuse regina. Îți
apreciez întotdeauna
eforturile în această
direcție.

Cred că n-am văzut-o niciodată pe mama atât de încântată. Dar, de fapt, cred că nici n-am văzut-o vreodată, cu adevărat, în elementul ei. Aici, măiestria ei de pețitoare era apreciată, pe când mie mi se părea un adevărat blestem. Îmi părea bine că avea

prietene care-i apreciau talentul.

— Bainbridge este un bărbat decent, spuse regina. S-ar potrivi foarte bine cu fiica ta.

Am stat liniștită, sperând să-mi țin și gura.

— S-ar putea. Deși averea lui Hargreaves e

mai mare.

— El este de neprețuit pentru palat, adăugă regina.

— Și e atât de frumos! exclamă lady Antrim.

— Din cauza muncii, soția lui va trebui să-și petreacă mult timp singură, fu de părere

regina.

— Dacă nu vrea să călătorească împreună cu el, am intervenit eu.

— O idee romantică, dar nu prea potrivită, copilă. E mai bine ca femeile să stea departe de treburile politice. Bineînțeles că există momente în care nu le

putem evita cu
desăvârșire, dar e un
lucru dezagreabil, care
nu e pentru noi.

Ce-aș mai fi vrut să-i
arăt cât e de ipocrită!
Cum putea ea, regină și
împărăteasă, să spună
așa ceva? Eram fericită
că, din cauza corsetului,
nu puteam suspina.

Mama înghețase și se uita la mine. I-am zâmbit.

— Nu cred c-am mai mâncat asemenea castraveți, Maiestate, am spus eu luând încă un sandvici de pe o farfurie de argint. Sunt din grădina dumneavoastră?

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse ea. Ești foarte diplomată. Poate că te potrivești totuși cu Hargreaves.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

— Sper că te vei hotărî în curând. Eu nu te mai invit încă o dată

la ceai ca să te salvez.
Nu uita că noi, femeile,
avem nevoie de
protecție masculină, și
asta îți trebuie și
dumitale.

Înainte de a pleca,
am luat o prăjiturică de
pe masă și, atentă să nu
fiu văzută, am înfășurat-
o în batistă și am

ascuns-o în punguță.
Meg se va bucura și ea
de tratația de la palat.

Invitațiile au început
să curgă aproape din
clipa în care am plecat
de la Windsor.
Reputația nu-mi fusese
însă restabilită pe
deplin; mamele

tinerele influențabile
mă considerau încă
periculoasă, iar marile
doamne din societate nu
aveau de gând să *mă*
placă imediat, dar nici-
una n-a mai îndrăznit să
mă excludă de pe lista
de invitați atât timp cât
mă susținea regina
întregii Britanii. Ia1

propria-mi mamă mă
manipulase cu o
dexteritate mentală
genială. Îi eram
profund îndatorată
pentru sprijin, dar, ca
urmare, însăși regina
îmi poruncise să mă
mărit. Mama era cu
adevărat strălucită.

Eram nerăbdătoare să

mă întorc la scrisorile
din birou, dar simțeam
că-i datorez ceva pentru
că-mi venise în ajutor.
În săptămâna care a
urmat, am interpretat
perfect rolul de doamnă
din înalta societate,
mutându-mă din parc la
dejun, apoi la ceai, și
înapoi în parc, la

petreceri în grădină, la cină, la Operă, la bal după bal și după alt bal. Era istovitor, dar exista și o parte veselă. Inima îmi bătea mai repede doar la gândul că voi dansa cu Colin și m-am bucurat din plin de câte ori am valsat împreună.

În ultima zi a acestui

vârtej, am luat cina la lady Elinor, dar, în loc să mă duc apoi la un bal sau la o petrecere, am plecat acasă și am preferat să merg pe jos, pentru că era o seară frumoasă. Colin m-a însoțit și mi-am amintit de o noapte la Paris, când ne-am plimbat de-

a lungul Senei, înainte
ca fața lui atât de dragă
mie acum să-mi fie prea
familiară. Am traversat
parcul și am ieșit în
Berkeley Square. Chiar
în clipa în care am pus
piciorul în stradă, a
apărut ca din senin o
trăsură închisă, cu caii
în galop, care s-a

îndreptat exact spre noi,
pe lângă marginea
trotuarului. Colin m-a
tras înapoi, iar eu mi-
am pierdut echilibrul și
am căzut, lovindu-mă
de pavaj. S-a aplecat
spre mine să vadă dacă
nu sunt rănită.

— Fugi! Vezi cine e!
i-am strigat nevrând să

piardă niciun moment.

Bineînțeles că nu avea cum să ajungă din urmă caii, dar a încercat. Între timp, eu m-am ridicat în picioare și am fost preluată de Davis, care nici n-a încercat să-și ascundă expresia îngrozită.

— Doamnă! Trebuie

să vă așezați imediat.

L-am suspectat
dintotdeauna pe Davis
că are puteri
supranaturale. Viteza cu
care m-a așezat în
bibliotecă, mi-a oferit
brandy și le-a poruncit
lacheilor să asigure paza
casei era, fără îndoială,
ceva ieșit din comun.

Când s-a întors Colin, majordomul se ocupa de o julitură destul de urâtă pe care o aveau pe obraz. S-a tras imediat la o parte și i-a dat lui șervetul cu care mă curăța, iar Colin a îngenuncheat lângă mine, cu o expresie cât se poate de calmă.

— Trăsura nu avea niciun fel de însemne, îmi spuse el, ducând la bun sfârșit ceea ce începuse Davis. Mai ai și alte răni?

— Nu cred.

Luă un bandaj din mâna întinsă a lui Davis.

— Ține-ți ăsta pe

obraz până se oprește
sângerarea. Îmi pare rău
că te-am tras atât de tare.

— Prefer să am o
zgârietură decât să fi
fost călcată în picioare
de cai, i-am răspuns și
am golit paharul cu
brandy, nefiind dispusă
să recunosc cât eram de
tulburată.

Davis a plecat ca să-i supravegheze pe servitori și de îndată ce am rămas singuri, Colin m-a luat în brațe, lipindu-mi obrazul rănit de pieptul său. Am început să plâng, iar lacrimile mă ustureau. N-a spus nimic până când nu mi s-a potolit

respirația, iar când a început să vorbească era calm și serios.

— Trebuie să fie ceva foarte important în acele scrisori, Emily. Este imperativ să le descifrezi cât mai repede și sunt dispus să te ajut. Mai știi ceva despre celelalte două

care ți-au fost furate de pe birou?

— Nu, am recunoscut eu și ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

— Să nu crezi că sunt distant, dar nu te poți lăsa pradă emoțiilor acum. Ești în pericol și singurul mod de a scăpa

este să afli cine se simte amenințat de acțiunile tale. Am deschis gura să-i răspund, dar m-a oprit. Și nu-mi spune că e Charles Berry. Nu fără dovezi, Emily.

— Dar m-a amenințat, Colin.

— Știu. Ești unul dintre subiectele lui

preferate de conversație,
după Versailles,
bineînțele. Ceea ce vrea
de la tine nu e deloc
onorabil, dar asta
înseamnă... își drese
glasul. E suficient să-ți
spun că, dacă dă cu
trăsura peste tine, i se
năruie toate speranțele.

— Dar l-am respins.

— E convins că va reuși să te supună voinței lui după ce ajunge rege. Are o capacitate imensă de autoamăgire.

— Și îți spune toate astea deși îți cunoaște atașamentul față de mine?

— Din principiu, nu

las emoțiile să-mi influențeze munca.

— Adică îl lași să creadă că nu ești îndrăgostit de mine?

— Îl las să creadă ce vrea.

— Nu prea-mi place asta.

— Iartă-mă, dar n-am de gând să-mi dezvălui

sentimentele în fața
unui asemenea om.

— Dar știe toată
lumea... M-am oprit.

— Ceea ce acceptă
societatea ca pe un
adevăr dat nu
corespunde întotdeauna
informațiilor care
circulă printre domni.

— E îngrozitor!

— Nu mai mult decât doamnele care, atunci când văd un domn cu amanta, se supără dacă sunt băgate în seamă.

— Un alt obicei reprobabil. Dacă l-aș vedea pe Robert cu amanta, eu nu m-aș preface că nu-l cunosc.

— Robert Brandor

are o amantă?

— Nu are? l-am întrebat eu nevinovată.

— Nu încerca să mă tragi de limbă, Emily. Își turnă whisky. Unde sunt scrisorile?

Le-am scos din seif, unde le țineam de la furt, și le-am împrăștiat pe birou.

— Când mă uit la ele, am senzația că îmi scapă ceva evident, i-am spus.

— Asta înseamnă spargerea codului, draga mea. Vrei să rămân și să te ajut?

— Nu, mă descurc eu. Știu c-o să reușesc.

— Atunci, dacă n-ai nicio obiecție, aș vrea să

vorbesc cu servitorii tăi. Trebuie să știe cineva cine a intrat în bibliotecă atunci când au fost furate scrisorile. Poate că preferă să discute cu mine, decât cu Davis.

Bineînțeles că l-am lăsat, mulțumită că mie îmi revenea sarcina cea mai interesantă. După

ce a ieșit din cameră, am luat prima pereche de scrisori și am început să caut cuvintele care se repetau în amândouă. Nimic. Am scris prima literă a fiecărui cuvânt și n-am obținut nimic. Nici nu era de mirare: ar fi fost prea evident. Nici a doua pereche de

scrisori nu mi-a oferit
nimic. Singurul lucru
care mi s-a părut
oarecum important era
faptul că niciunul dintre
cei doi corespondenți
nu părea să se refere la
precedenta scrisoare
primită. Acest lucru m-a
frapat, pentru că este
nefiresc într-o

corespondență
obișnuită.

Colin s-a întors după
mai bine de o oră.

— Ai servitori foarte
devotați.

— Bineînțeles, i-am
răspuns zâmbind.

— Dar câțiva mi-au
stârnit suspiciuni. Ai un
ajutor de grădinar cu o

mulțime de datorii și o servitoare căreia îi place Charles Berry mai mult decât ar trebui.

— Molly!

— Mi-ai povestit cum ai angajat-o, dar e încă în legătură cu acest om.

— Cum e posibil?

— S-ar putea să nu fie decât o coincidență,

dar mi-a spus că s-a
întâlnit cu el
întâmplător de mai
multe ori după ce a
început să lucreze la
tine.

— Crezi că mă
spionează?

— Nu știu, dar n-o
voi scăpa din ochi.

— Și ajutorul de

grădinar?

— Nu e rău, dar e
cartofofor.

— Ce datorii are?

— Destul de mari
pentru a nu fi tentat să
mai câștige niște bani.

— Dar el nu are acces
în casă, ca Molly.

— Așa e. Mai este
încă o fată, Lizzie, care e

nouă. Ai probleme cu ea?

— Nu e prea harnică, dar nici nu pot spune că am probleme. Ți se pare suspectă?

— Nu neapărat, dar cred că e mai înțelept să fii atentă la cei care au intrat de atât de puțin timp în serviciul tău.

Stătea în picioare în
spatele scaunului meu.
Ai avut noroc cu
scrisorile?

— Mă apropii.

— Nu mă miră. M-
am uitat în sus, spre el.
Mi-a trasat cu degetul
conturul rănii de pe
obraz. Nu-i mai dau
voie să te rănească,

Emily, indiferent cine e.

Cât de ușor ar fi fost să mă arunc la pieptul lui în clipa aceea, să-l rog să descifreze codul, să găsească hoțul, să mă apere de pericol. Am rezistat însă și mi-am dat seama că nu fac asta pentru a-mi oferi mie satisfacție, ci pentru ca

el să nu-și schimbe
părerea despre mine.
Mi-ar fi oferit protecție,
dar știam că nici el nu
vrea alături o tovarășă
de viață neajutorată, la
fel cum nu voiam nici
eu.

— Nu merge, Emily. Ivy îmi dădu înapoi cărțile pe care i le împrumutasem. Am încercat patru nopți la rând și Robert mi-a spus să-i cer doctorului ceva de dormit.

— N-a stat cu tine?

— A stat pe marginea patului până când am adormit.

— Oh, Doamne!

— Nu știu ce să fac.

— Ce i-ai spus mai exact?

— Am făcut ce mi-ai recomandat tu. Am lăsat ușa deschisă și, când a

venit, l-am strigat. A fost îngrijorat că eram trează și i-am spus că, deși sunt îngrozitor de obosită, nu pot dormi.

— Poate că te-a crezut. Și nu te puteai aștepta să... să... știi tu... Credea că vrei să te odihnești. Data viitoare uită-te la el cu dragoste

în timp ce-i vorbești, fă-
l să înțeleagă că n-ai de
gând să dormi, că
vrei... compania lui.

— Fii serioasă,
Emily.

— Sunt foarte
serioasă. Colin mi-a dat
asta pentru tine. Am
pus pe masă, lângă ea,
Femeia în alb. Ți-o

recomandă.

— Nu știu cât mai suport. Sunt istovită.

— Sunt sigură că Robert vrea să fie delicat cu tine.

— Ar trebui să știe că delicatețea asta nu-i va asigura un moștenitor.

— Ivy, sunt șocată.

— N-ar trebui să fii!

Ai fost măritată.

— Nu sunt șocată în acest fel. Sunt șocată că te aud vorbind așa. Aș fi vrut s-o întreb dacă nu bănuiește că soțul ei ar avea o amantă, dar nu voiam să-i mai dau încă un motiv de îngrijorare. Păreți foarte fericiți când vă văd la petreceri.

— Atunci când e nevoie, e plin de atenții.

— Vrei să mă ajuți la investigația pe care o fac?

— Cum?

I-am arătat scrisorile și i-am explicat principiile generale ale steganografiei. Timp de o oră ne-am ocupat de

ele, dar n-am găsit
nimic.

— Am o idee, Emily,
spuse ea. Probabil că e o
prostie...

— Nu, spune-mi.

— Te-ai detașat puțin
de ele? Le-ai privit de la
distanță? Mă gândesc la
picturile
impresioniștilor care,

privite de aproape, arată
cu totul altfel; nici nu-ți
dai seama ce reprezintă.
Bine, sigur că nu poți
citi literele de la
depărtare, dar...

— Ivy, ești grozavă.
Îndepărtându-mă cu un
pas de birou, am
cuprins cu privirea mai
mult de o singură

scrisoare și, dacă e
posibil să te simți
iluminat instantaneu,
așa am fost eu în acel
moment.

— Am fost o proastă.
Nu se vede nimic, spuse
Ivy înainte de a apuca
eu să zic ceva.

— Nu! Ivy, nu vezi?
Bineînțeles că nu. Tu n-

ai citit scrisorile de o mie de ori așa cum am făcut eu. Uită-te... uită-te la numere.

— La numere?

— În fiecare este scris un număr, cu litere. *Il y a dix ans que j'ai lui parlé. Zece. J'ai quatre livres. Patru.*

— Da, da, văd.

— Am luat o bucată albă de hârtie. Asta trebuie să fie cheia.

Toată după-amiaza ne-am jucat cu numerele, dar tot nu i-am dat de capăt. Știam însă că suntem pe drumul cel bun. În cele din urmă, vom face o permutare care să ne

dezvăluie și altceva decât un șir de litere puse la întâmplare.

— Ai descoperit cine ți le-a dat? m-a întrebat Ivy.

— Presupun că cel care a furat lucrurile Mariei-Antoaneta. Nu mi imaginez cine altcineva.

— Și n-ai idee cine e?

— Nu. Din păcate,

nu.

I-am povestit despre ideile pe care le aveam pentru a-l face să iasă la lumină.

— Se pare că nu este omul pe care să-l scoți la lumină iritându-l. Și dacă l-ai momi?

— Ivy, mă uimești!

Mai spune-mi.

— Dacă ai avea ceva care i-a aparținut reginei Franței?

— Nu știu cum ar mai reuși să intre în casă. E prea bine păzită.

— Dar a mea nu este. Și soțul meu e foarte rar acasă. Ai putea veni să

stai cu mine ca să-mi ții
de urât.

— Robert nu m-ar
lăsa să vin în casă cu un
obiect ce ar putea atrage
un hoț la ușa lui.

— Cred că ai
dreptate.

Știam că nu e bine să-
i sugerez că Robert nu
trebuie să știe de planul

nostru.

— Ce-ar fi să jucăm puțin teatru? Să zicem că aş avea un colier de-al Mariei-Antoaneta, despre care să spun peste tot că nu mi-e frică să-l port. Ar putea să mi-l ia la un bal. La balul dat de tine.

— Asta pare şi mai

periculos decât dacă l-am atrage în casă. Nu-mi place să te știu purtându-l când va veni să-l ia.

— S-ar putea totuși să meargă, și nu cred că-mi va face rău. Cum ar putea într-o sală de bal plină de lume?

— Ar fi cu totul

altceva decât obișnuitul
l u i *modus operandi*. El
întotdeauna intră pe
furiș în case. Și, oricum,
nu ai niciun obiect a
cărui proveniență să-l
atrage.

— Nu, dar aș putea
cumpăra ceva. Sau să
spun c-am cumpărat.
Cécile pretinde că

pietrele din celebrul colier de diamante există încă. Aș putea să aflu cine le deține.

— Și să convingi proprietara să se despartă de ele?

— Cred că oricine are obiecte de-ale Mariei-Antoaneta se gândește acum la ele ca la o

pacoste.

— Doar londonezii.
Și de unde știi că
diamantele sunt aici?

— Poate că ai
dreptate. Aș putea face o
copie și aș ruga-o pe
proprietara adevăratului
colier să spună că mi l-a
vândut.

— Ce i-ai spune

acestui om dacă l-ai
vedea?

— Nu știu. Aș vrea
să aflu de ce e atât de
fixat pe Maria-
Antoaneta.

— Ești absolut sigură
că niciunul dintre
obiectele pe care le-a
furat nu a fost dat spre
vânzare pe piața

neagră?

— E greu de apreciat așa ceva, dar, după câte știu eu, nu.

— Sau că nu i l-a dat lui Charles Berry? Cine altcineva dacă nu moștenitorul Casei de Bourbon ar fi atât de interesat?

— O observație

excelentă, și nu trebuie să uităm de lista pe care am găsit-o la Savoy. Aș vrea să știu mai multe despre dovezile pe care domnul Berry își bazează pretențiile. Nu e primul care s-a declarat descendentul direct al lui Ludovic al XVI-lea și al Mariei

Antoaneta. Se pare că pe la începutul secolului au mai existat patruzeci de pretendenți care s-au luptat pentru drepturile princiare.

— Crezi că Delfinul a scăpat?

— Sunt multe povești care spun că da. Se pare că una dintre

femeile care au avut grijă de copil la început, când a fost închis, l-a îndrăgit foarte tare. Stătuse în casa ei înainte de a fi mutat la închisoare. Se spune că l-a scos pe furiș din temniță, într-un coș.

— Dar în închisoare a murit un copil, spuse

Ivy.

— Da, dar poate că era altcineva. Doctorul Desault, care l-a îngrijit pe băiat când s-a îmbolnăvit, a murit și el în împrejurări misterioase imediat după ce a intrat în închisoare. Mai îngrijise copilul și cu câteva luni

înainte și l-ar fi
recunoscut, fără
îndoială. După doar o
săptămână a fost
anunțată moartea lui
Ludovic-Carol.

— Domnul Berry are
sprijinul familiei
Bourbon. Sunt convinsă
că ei îi cred povestea.

— Da, dar gândește-

te puțin, Ivy. Întreaga familie Bourbon așteaptă ca situația lor să se schimbe în bine dacă în Franța va fi reinstaurată monarhia. Poate că nici n-a fost prea greu să se lase convinși să-l accepte pe Berry.

— Aș fi mai înclinată

să fiu de acord cu tine
dacă Charles Berry ar fi
genul de om capabil să
determine Franța să
îmbrățișeze monarhia.
Dar n-o să cred
niciodată că Bourbonii
vor fi extaziați când vor
vedea că moștenitorul
Delfinului lor e un
asemenea... în sfârșit...

— În afară de asta, sunt convinsă că nu știm o mulțime de lucruri despre domnul Berry. Nu trebuie să facem greșeala de a-l subestima, Ivy. Probabil că în viitorul apropiat se așteaptă la câștiguri uriașe și, la asemenea aspirații, există și riscul

de eșec.

— Dar ce contează, dacă nu ajunge rege? Face un mariaj excelent și câștigă bunăvoința societății. Nu văd ce ar avea de pierdut.

— Recunosc că, logic, ai dreptate, deși nu-mi face plăcere, am suspinat eu. Și Colin are

dreptate. Sunt prea înclinată să cred că domnul Berry se face vinovat de ceva.

— Se face vinovat de a fi un om plicticos, arogant și lipsit de maniere. Nu-i destul?

— Poate c-ar trebui să fie.

— Sunt de-a dreptul încântată că problemele dumitale sociale par să se fi risipit, îmi spuse lady Elinor în timp ce ne plimbam prin Hyde Park. Dar trebuie să-ți mărturisesc că am și un oarecare interes în această direcție.

— Adică?

— Isabelle este foarte agitată din cauza nunții și m-am gândit c-ai putea s-o mai liniștești. Iartă-mă, dar m-am temut s-o las să petreacă prea mult timp cu dumneata când... Închise ochii și suspină. N-am dat deloc crezare zvonurilor, dar știi cât

sunt oamenii de
îngrozitori când e vorba
de asemenea de lucruri,
iar reputația lui Isabelle
trebuie să rămână fără
pată.

— Nu-i nevoie să vă
cereți scuze. Ați fost una
dintre puținele persoane
care nu mi-a întors
spatele. Și, chiar dacă

sunt inclusă din nou pe listele de invitați, să nu credeți că, în particular, nu se vorbește încă despre mine.

— Este cumplit, dar oamenii au memoria scurtă. Într-o lună vor avea cu totul alt subiect de discuție.

— Am auzit o

multime de lucruri
despre domnul Berry.
Din câte îmi dau seama,
se pare că există șanse ca
monarhia să revină în
Franța.

— Oh, Emily, ce bine
ar fi să fie așa, dar mă
tem că nu trebuie să ne
facem speranțe atât de
mari.

— Când e nunta?

— Totul va fi gata până la sfârșitul lunii.

— Așa de repede?

Și-a ridicat capul spre mine și mi-a vorbit cu blândețe.

— Dacă

evenimentele politice la care te referi vor avea loc, e mai bine ca nunta

să se facă înainte de asta.
În fond, Isabelle nu
provine dintr-o familie
regală.

Lady Elinor era
foarte înțeleaptă. Nu
aveam nicio îndoială că
domnul Berry, în cazul
în care ar deveni rege
înainte de nuntă, ar da-
o pe Isabelle la o parte și

și-ar lua o mireasă de
sânge regal, cu o avere
mult mai
impresionantă. După
părerea mea însă, acesta
ar fi fost un lucru bun
pentru Isabelle. Îmi
plăcea fata și n-aș fi vrut
deloc s-o văd măritată
cu un bărbat indezirabil.

— Și Isabelle e de

acord să se mărite așa de repede?

— E o fată bună, deși este evident îngrozită. Știu că așa e cel mai bine pentru ea, dar nu-mi place deloc s-o văd atât de neliniștită. Vrei, te rog, să vorbești cu ea? Bineînțeles că am încercat și eu, dar

câteodată accepți mai ușor astfel de lucruri de la o prietenă decât de la mamă. Ți-aș fi recunoscătoare. Nu vreau s-o văd roasă de griji.

— Isabelle e norocoasă. Pe cele mai multe mame nu le preocupă așa ceva. Mi-

am amintit de discuția
pe care am avut-o cu
propria-mi mamă
înainte de nuntă: foarte
puțin încurajatoare. În
esență, trebuia să învăț
să suport
inconveniente cerute
de căsătorie.
Inconveniente. Spuneți-
i să vină pe la mine

măine. O să fac tot ce pot ca să-i micșorez temerile.

Brusc, se ciocni de mine un domn care era aproape să mă răstoarne. Îmi apucă mana să mă susțină, mormăi o scuză rapidă și dispăru înainte de a apuca să spun ceva.

— Ce mitocan!
exclamă lady Elinor.
Parcul e mult prea
aglomerat în ultimul
timp și sunt prea mulți
domni fără maniere.
Cred...

— Lady Elinor, vă
rog să mă scuzați.
Trebuie să mă duc
acasă.

Bărbatul îmi îndesase în mână o bucată împăturită de hârtie, pe care era un pasaj scris în limba greacă, urmat de o singură propoziție în engleză: „Nu primesc nicio mulțumire pentru darul meu?”

În sfârșit, admiratorul meu își

arătase fața! Dacă aș fi
avut prezența de spirit
să mă uit bine la el!
Aveam vaga impresie că
are ochi albaștri, dar
nici măcar de asta nu
eram sigură.

— Nu te simți bine?

— Doar puțin
amețită. Iertați-mă.

Trimiteți-o pe Isabelle la

mine mâine.

M-am grăbit în direcția în care o luase bărbatul, fără a mai aștepta răspunsul.

Toată înalta societate era în Hyde Park și îmi era greu să mă strecor cu viteză prin această aglomerație. Prietenul meu avea un avans bun

și avantajul
anonimatului; nu prea
aveam șanse să-l găsesc.
Am încercat totuși și nu
am renunțat decât când
am ajuns la statuia lui
Ahile. Eram gata să-mi
recunosc înfrângerea și
m-am uitat de jur
împrejur după o bancă
goală, dar n-am văzut

niciuna. Am stat un moment și m-am întrebat dacă mă urmărește, ascuns pe undeva prin apropiere. De unde să știu?

Apoi ceva mi-a atras privirea. Nu admiratorul meu, ci o figură familiară: Robert Brandon, care se plimba

la braț cu doamna pe care o cunoscusem la balul lui lady Elinor. Vorbeau și râdeau de ceva, iar capetele le erau atât de apropiate, încât mai că se atingeau. Robert nu putea fi atât de indiscret, încât să apară cu amanta în Hyde Park. Am reuși

să-mi pun picioarele în mișcare și m-am luat după ei. Nu aveam de gând să rămân nepăsătoare.

— Bună ziua, Robert, i-am spus când m-am apropiat.

— Oh, Emily, sunt încântat să te văd. Expresia însă nu i se

potrivea deloc cu vorbele.

— Ce bine îmi pare că vă văd, doamnă Reynold-Plympton, i-am zâmbit eu tovarășei lui.

— Și mie, lady Ashton, îmi răspunse, atentă la fiecare detaliu

al rochiei mele.

— Și Ivy unde este în după-amiaza asta, Robert?

— Cu ducesa de Petherwick, cred.

— Desigur. Am reușit să zâmbesc din nou, dar bănuiam că-și dă seama că fierb de furie. Sunteți prietenă

cu doamna Brandon?
am întrebat-o pe
însoțitoarea lui.

— Nu o cunosc,
răspunse doamna. Ceea
ce nu m-a mirat.

— Ce păcat! Îmi pare
bine că v-am văzut. Vă
las să vă plimbați mai
departe.

Am încercat din

răspuțeri să nu „scuip”
cuvintele, dar nu sunt
sigură c-am reușit.
După ce s-au îndepărtat,
m-am uitat la bucata de
hârtie pe care o țineam
încă în mână.

Ὁφθαλοί, τέο
μέχρις άφύσσετε
νέκταρ

Ἐρώτων κάλλεος
ἀκρότου ξωροπότηαι
θραέες;

Deși mesajul era
scurt, îmi era greu să-l
descifrez la prima
vedere, așa că m-am dus
acasă și l-am tradus cu
ajutorul lexiconului:
„Ochilor, câtă vreme

mai secați nectarul
dragostei, băutori
nechibzuiți ai vinului
cel pur al frumuseții?”

Nu știam ce să fac
mai departe. Decodarea
scrisorilor era categoric
urgentă. Găsirea
admiratorului meu mi-
ar fi dat și alte
răspunsuri decât cele pe
care le voiam din

motive personale. A poi
rămânea problema
legată de Robert și de
doamna Reynold-
Plympton. Și mai
trebuiau rezolvate și
crimele din Richmond.

Salvarea lui Jane
Stilleman și dovedirea
nevinovăției ei erau
foarte importante, iar

scrisorile și admiratorul
meu puteau avea
legătură cu aceasta. Dar
greșeam oare dacă
voiam s-o ajut mai întâi
pe Ivy? Am pus pe
hârtie o scrisoare către
acea persoană din
Londra care mi-ar fi
putut oferi informații
despre prietena lui

Robert, cu speranța că
răspunsul ei nu va
întârzia.

Apoi am trimis un
anunț la *Times*:

Ce întâlnire veselă!
Mi-ar plăcea ca data
viitoare să și discutăm
puțin. Multe, multe
mulțumiri pentru scrisori.

Mă gândeam să încerc să stabilesc o întâlnire, dar am respins ideea. Mai bine să-l surprind când mă urmărește. Dacă-ș găsi o modalitate simplă de a-l atrage! O să mă gândesc mai târziu la asta. Pe moment, trebuia să mă dedic dezlegării

secretelor
corespondenței dintre
Maria-Antoaneta și
Leonard, dar abia mi-
am așezat scrisorile, că
am și fost întreruptă.

— Muncești din
greu? m-a întrebat Colin
după ce Davis l-a
anunțat și a ieșit,
închizând ușa în urma

lui.

— Ca întotdeauna, i-am răspuns în timp ce îmi săruta mâna.

— L-am verificat pe Berry și sunt convins că n-are nicio legătură cu trăsura buclucașă.

— Adică?

— Pentru că de la lady Elinor s-a dus

direct la un... ăă... un fel de club, cu Bertie.

— Și-l crezi?

— Îl cred pe prințul de Wales.

— Nu era nevoie ca domnul Berry să fie în trăsură, doar știi asta. Poate că a angajat pe cineva s-o facă.

— Un punct de

vedere corect, dar nu
știu cum l-ar fi putut
anunța pe cel care o
conducea când am
plecat de la bal. Prințul
l-a luat de la reședința
din Routledge și au
plecat împreună la mai
bine de o oră după noi.

— Și în ora aceea
domnul Berry n-a

dispărut deloc?

— Lady Elinor c urmărește pe Isabelle ca un șoim — n-a scăpat-o din ochi toată seara. În această privință, e aproape la fel de aprigă ca mama ta.

— Tu n-ai fost nevoit s-o suporti pe mama în această calitate.

— Mi-a povestit
Ashton.

— Oh! M-a încercat
un sentiment de vagă
neliniște, dar m-am
străduisit să-l ignor. Poate
c-a pus totul la cale cu
mult timp în urmă.

— Se poate, dar sunt
sigur că trăsura nu ne-a
urmărit.

— Poate că era ascuns și aștepta să ne vadă plecând de la lady Elinor. Iar după ce am plecat, a pornit în goană spre Berkeley Square unde a ajuns înaintea noastră și ne-a așteptat.

— Nu exclud această posibilitate.

I-am dat una dintre

scrisorile la care lucram.

— Mă ajuți? Aproape
că i-am dat de capăt.

— Cred că ești pe
drumul bun, mi-a spus
el după ce i-am
prezentat teoria mea
despre posibilitatea ca
numerele scrise cu litere
să reprezinte cheia. Eu
țin evidența tuturor

sistemelor pe care le-am încercat și lista e îngrozitor de lungă.

— Am ignorat paragrafele, am remarcat eu aplecată peste scrisoarea din fața mea. Bineînțeles. Nu e pur și simplu a treia literă din fiecare cuvânt. Codul începe cu

paragraful trei.

Am notat repede literele. Nimic. Am aruncat creionul și am luat o altă scrisoare.

— E teribil de frustrant, nu? Am un coleg care refuză să irosească mai mult de treizeci de minute cu un cod. Susține că, dacă nu-

l poate sparge în acest timp, nu-l mai sparge niciodată.

— Treizeci de minute?

— Da, e foarte bun. Sunt prea puține cele cărora nu le dă de capăt.

— Unde-i acum?

— La Viena.

— Ce ghinion!

— Ai încercat să aplici numerele la scrisoarea următoare?

— Da, dar degeaba.

— Și datele? Sunt singurele locuri unde mai apar numere.

— Adică să le combin cu celelalte?

— Da.

M-am uitat la

documentul din fața mea.

— Da, cred că asta e. Uită-te, aici e numărul *vingt*, iar data e *vingt-trois Juillet*. Dacă scad din ea douăzeci, rămâne trei. Am notat literele corespunzătoare.

Rezultatul părea a fi un alt șir de litere fără nicio

legătură și atunci m-am hotărât să sar la a treia propoziție, dar tot fără noroc. Apoi am luat tot a treia literă din fiecare al treilea cuvânt. La ultima încercare au rămas prea puțin litere, dar eram convinsă că trebuie să mă concentrez asupra

fiecărui al treilea
cuvânt. Poate o literă da,
una nu din fiecare al
treilea cuvânt.

Și, în sfârșit, a apărut
ceva cu sens și i-am citit
lui Colin, traducând din
franceză:

Găsit casă sigură. B va
călători cu LC.

— Ludovic-Carol

Delfinul. Draga mea!

M-a ridicat de pe scaun, mi-a cuprins talia cu brațele, m-a săltat și a început să se învâртеască cu mine. Era fascinant. Dar nu ne puteam permite să ne savurăm succesul și am aplicat imediat sistemul la cea

de-a doua scrisoare:

Vă înțeleg. Poate ajuta la evadare. Voiajul cel mai devreme la toamnă. LC e sănătos, întreabă de MT.

— Nu mai ai nevoie de ajutorul meu, îmi spuse Colin cu ochi strălucitori. Genială treabă, Emily!

„MT” era fără
îndoială Maria-Tereza,
sora Delfinului, dar nu
aveam idee cine ar
putea fi „B” sau „S”.
Poate că știe domnul
Wainwright, de la
British Library. Cele
două scrisori pe care le
decodasem erau de la
Léonard. Așa că mi-am

concentrat atenția pe
una scrisă de regină.

Mi-e dor de *mon chou*
d'amour. Am încredere în
B, dar mă îngrijorează S.
Promite-mi c-o să-l
trimită unde am stabilit.

Abia așteptam să
citesc și restul. Dar
trebuia să am răbdare,

pentru că abia
începusem să cercetez
cea de-a treia scrisoare,
că a și venit mama.

— Domnule
Hargreaves! Ce surpriză
plăcută!

— Sunt încântat să vă
văd, lady Bromley,
spuse el sărind în
picioare și sărutându-i

mâna. Arătați foarte bine. Păreți imună la trecerea anilor.

Era prea mult, dar mi-am reținut impulsul de a-l străfulgera din priviri.

— Sunteți foarte amabil, domnule, îi răspunse mama cu o expresie de satisfacție pe

figură și se așează. Vă mărturisesc că nici nu știam cât de mult depinde Majestatea Sa de dumneavoastră. Când am luat ceaiul la Windsor cu Emily...

Dialogul putea continua și fără mine, așa că mi-am văzut de treabă, prea puțin atentă

la ceea ce vorbeau.
Colin era desăvârșit în
conversația cu mama,
flatând-o sau cerându-i
sfaturi legate de
probleme gospodărești
banale. N-ar fi avut
nevoie să-și piardă
vreamea; fără îndoială că
ea ar fi fost de acord cu
mariajul nostru. Era

însă amuzant să-l vezi
jucând rolul de ginere
aspirant.

— Și tu ce lucrezi
acolo, Emily? mă
întrebă ea, gata să mă
atragă în discuție.

— Oh, nimic
important. Cu greaca
mea, ca de obicei.

— Să știi că e o fată

foarte inteligentă, șopti
ea pe un ton
melodramatic.

— E doar unul dintre
farmecele ei, îi răspunse
Colin și atunci am decis
că am înghițit destule
prostii, așa că m-am dus
la ei și m-am așezat
lângă mama, pe
canapea.

— Ai primit biletul meu?

— L-am primit și m-am gândit că e mai bine să discut cu tine personal decât să-ți răspund în scris. Nu am încredere deplină în servitorii tăi. Discreția este principala mea preocupare.

Ultima frază îi fusese adresată lui Colin.

— Aşa şi trebuie să fie, lady Bromley. Să vă las singură cu fiica dumneavoastră?

— Ar fi cel mai bine, domnule.

— Perfect. Pot să vă vizitez din nou mâine, lady Ashton?

Ochii îi râdeau
jucăuși.

— Bineînțeles.

— E atât de politicos!
exclamă mama îndată ce
Colin ieși din cameră.
Cu greu poți găsi un
bărbat mai bun, deși mi-
aș fi dorit să fie pair.

— E destul de bogat
ca să îndrepte asta.

Nu putea să nu-și dea seama de tonul meu ironic, dar n-a comentat.

— Familia lui e una dintre cele mai bune din Anglia încă de pe vremea lui William Cuceritorul și se spune că doi dintre strămoșii lui au refuzat ofertele de a deveni pairi. E puțin

ciudat, dar bogații sunt adesea excentrici. Și după cât îl apreciază regina, nici nu m-ar mira să-i acorde un titlu.

— Mă întreb dacă el l-ar accepta.

— Bineînțeles că da! Cum să crezi altceva?

— Poate că urmează

exemplul strămoșilor.

— Hm! Spune-mi, l-ai mai văzut pe Bainbridge?

— Mai puțin, în ultimul timp.

— Te rog să-l încurajezi, Emily. Nu trebuie să-l dai deoparte până nu ai aranjat ceva cu altcineva.

M-am hotărât să schimb subiectul.

— Ce mai știi despre doamna Reynold-Plympton?

— Biletul tău a fost foarte interesant, Emily. Te interesează, în sfârșit, societatea?

— Doar doamna Reynold-Plympton.

— Soțul ei este ambasador pensionar. Au petrecut ani de zile în regiunile cele mai îndepărtate ale imperiului, iar ea a fost întotdeauna destul de... nestăpânită.

— E mult mai tânără decât soțul ei, nu?

— El e cu cel puțin

treizeci de ani mai în vârstă. Au opt copii; cel mai mare va moșteni o avere însemnată. Dacă e prietenă cu domnul Hargreaves, n-ar trebui să-ți bați prea mult capul. E foarte discretă. Dar insist că trebuie să încheie relația înainte de căsătorie.

— De ce crezi că-i
amanta lui?

— După ce s-au
întors în Anglia, acum
șapte ani, doamna
Reynold-Plympton a
avut mai multe aventuri
cu tineri holtei. De
câtăva vreme, sănătatea
soțului ei e șubredă. El
trebuie să aibă cel puțin

șaptezeci și cinci de ani,
iar doamna Hamilton –
o cunoști? — are grijă
de el. Au fost foarte
aproțiați în tinerețe, dar
părinții lui nu i-au dat
voie să se însoare cu ea.
Era săracă.

— Și acum și-a
părăsit soția pentru ea?

— Nu face pe naiva,

Emily. Nu se cade.
Există o modalitate de a
face față unei căsătorii
aranjate. E o necesitate a
vieții.

— Mie mi se pare că
sună mai degrabă a
ipocrizie.

— E foarte urât din
partea domnului
Hargreaves că te-a lăsat

să afli așa ceva. Poate c-ar trebui să-l alegi mai bine pe Bainbridge. El e discreția întruchipată.

— Colin n-are nicio legătură cu doamna Reynold-Plympton. M-am interesat de ea pentru c-am văzut-o în parc cu alt domn.

— Adevărat? Cu

cine?

— Prefer să nu-ți spun.

— Nu mă plictisi.

— Nu am de gând să încep să împrăști bârfe nefondate.

— Bine. Nici nu mă interesează să joc jocuri prostești cu tine. Se ridică în picioare. Dar

sper că te vei hotărî
repede în privința
căsătoriei. Regina
așteaptă vești înainte de
sfârșitul sezonului.

— Poate că până
atunci va trebui să fug
în Grecia.

— Nici să nu te
gândești.

Ieși fără alte cuvinte.

După ce i-am văzut
trăsura plecând, am
revenit la birou, dar
abia am pus mâna pe
creion, că fereastră din
față a camerei s-a făcut
țândări, lovită de ceva.
Proiectilul a aterizat pe
măsuța lângă care se
afla scaunul preferat al
lui Colin. Legat de c

cărămidă, era un bilet
cu următorul mesaj
simplu:

Puțină cunoaștere poate
fi periculoasă. Oprește-te
acum.

Chiar înainte de a apuca să-l sun pe Davis, polițiștii care îmi supravegheau casa s-au mobilizat și au pornit după cel care aruncase cărămida. Deși niciunul nu văzuse de fapt

nimic: cu o clipă înainte de a auzi zgomotul de sticlă spartă, un ofițer vigilent a observat un bărbat alergând cu toată viteza, iar strigătul lui a atras imediat atenția polițistului în civil din piață.

Davis și trei lachei au apărut aproape în

același timp în
bibliotecă, evident
bucuroși să mă vadă
nevătămată. Noroc că
nu stăteam lângă
fereastră, ca de obicei.
Julitura de pe față, de
când era să mă calce
trăsura, trecuse, dar
neliniștea provocată de
faptul că mă știam ținta

unui atac nu dispăruse odată cu rana. Iar acest ultim incident mi-a sporit și mai mult sentimentul de nesiguranță.

Din nefericire, ticălosul a scăpat, iar poliția nu a reușit să-i afle identitatea. Nu prea mai aveau ce să facă.

Inspectorul Manning a fost chemat la fața locului și a cercetat biletul, împreună cu Colin, după care trimisese Davis. Așa cum se așteptau de altfel, nu avea niciun element de identificare. Singurul lucru pe care am reușit să-l stabilim a

fost faptul că scrisul era foarte diferit de cel de pe misivele pe care le primisem de la admiratorul meu. Ceea ce nu m-a surprins. Nici nu mă așteptam să se apuce să arunce cu pietre în geam. Nu era stilul lui.

— Ne luăm toate

măsurile de precauție
necesare pentru
siguranța
dumneavoastră, lady
Ashton, îmi spuse
inspectorul Manning.
Dar v-aș sugera să luați
în seamă mesajul. Nu
are niciun rost să vă
expuneți pericolului.

—

Singura

modalitate de a înlătura
pericolul este
soluționarea crimei,
domnule inspector,
spuse Colin. Și constată
că lady Ashton are o
importantă contribuție
în această direcție.
Presupun că și
infractorul știe acest
lucru, pentru că altfel

nu s-ar simți atât de amenințat.

— Credeți, așadar, că toate astea au de-a face cu crimele din Richmond? întrebă inspectorul.

— Sunt sigură, i-am răspuns.

— Eu nu, interveni Colin. S-ar putea că

scrisorile pe care le descifrezi să n-aibă nicio legătură, dar să fie ele însele periculoase.

— Poliția e sigură de acuzația împotriva cameristei, spuse inspectorul Manning.

— Asta nu înseamnă că are și dreptate, mi-am spus eu părerea.

Probabil că lucrul cel mai greu de explicat pentru mine în acel moment era legătura dintre crime și jafuri. Dacă Beatrice era vinovată, atunci ce legătură să fi existat între articolele din presă despre diamantul roz și moartea soțului ei? S-ar

fi putut ca, aflând
despre piatră, să fi vrut
să-l ucidă pe omul pe
care pretindea că-l
iubește?

Așteptam balul
mascat dat de Ivy ca pe
un bine-venit respiro în
toată această agitație.
Când a sosit în sfârșit
seara cu pricina, toată

Londra părea să se fi adunat în Belgrave Square. Trăsurile au umplut strada și au paralizat circulația pe o lungime de câteva intersecții, iar veselia cuprinsese toată zona. Ivy, o gazdă plină de atenție ca întotdeauna, și-a trimis servitorii cu

cidru și prăjituri la vizitiii care așteptau. Am sosit mai devreme ca să-mi ajut prietena să rezolve orice catastrofă s-ar fi ivit, dar n-am avut nimic de făcut. Ivy era mult prea bine organizată pentru a permite să se întâmple așa ceva.

Se hotărâse să nu le impună oaspeților o anumită temă, iar rezultatul era că întreaga casă era plină de costume de toate felurile. Am văzut cel puțin două regine din Saba, trei Cleopatre și, deloc surprinzător dată fiind prezenta situație

din oraș, opt variante de
Maria-Antoaneta.

Lordul Fortescue se
costumase în cardinalul
Richelieu. Eu eram
îmbrăcată ca Elena din
Troia, într-o tunică
lungă făcută de domnul
Worth din cea mai fină
mătase albă, susținută
artistic pe umeri de

broșe din aur. Meg a stat aproape o oră să-mi aranjeze părul într-o succesiune complicată de cozi și cârlionți, iar rezultatul a fost uluitor. Iar toaleta era completată de o pereche de sandale elegante, aurii.

Concepusem

costumația înainte de a
mă hotărî să port la bal
ceva care să-i fi
aparținut Mariei-
Antoaneta, iar atunci
când m-am gândit, era
prea târziu să-mi mai
comand altceva. Așa că
Elena mea avea un
colier anacronic la gât,
confectionat din pietrele

implicate în scandaloașă poveste a colierului de diamante. De fapt, diamantele nu erau cele veritabile, pentru că nu reușisem s-o conving pe cea care le deținea să se despartă de ele. A fost însă de acord să spună că mi-a vândut colierul și să-mi împrumute o

copie făcută cu ani în urmă, la care se uita ori de câte ori avea chef, fără a se teme c-ar putea pierde originalul.

— Cred că n-ai arătat niciodată atât de bine, îmi spuse Ivy care a venit la mine imediat după ce au sosit majoritatea invitaților.

— O să-mi fie bine
atât timp cât stau
departe de tine, i-am
răspuns zâmbind. Era
splendidă în costum de
Britannia, cu obrajii
roșii și ochi strălucitori
care atrăgeau atenția
tuturor gentlemenilor
aflați în apropiere.
Lângă tine nu mai are

nimeni nicio șansă.

— Te subestimezi. L-
ai văzut pe Colin?

— Nu. A sosit?

— Da. E îmbrăcat în
curtean din epoca
elisabetană și arată
năucitor de frumos.

Robert, îmbrăcat în
împăratul Carol al V-
lea, veni lângă soția sa.

— Cine e năucitor de frumos?

— Tu, bineînțeles, iubitule, îi răspunse ea cu cel mai dulce zâmbet.

El o sărută ușor pe obraz și, am constatat cu bucurie, nu părea deloc nepăsător. Cu toate acestea, m-am întrebat

dacă doamna Reynold-Plympton era pe lista de oaspeți.

În sala de bal începuse dansul. Isabelle, ca păstoriță, avea cel mai dulce costum dintre toate și îi zâmbea gentlemanului cu care dansa: lordul Pembroke. M-am

întristat pentru biata fată, sperând că mama ei n-o să observe pe cine și-a ales ca partener.

Charles Berry, dâncă dovadă o dată în plus de lipsă de imaginație, a apărut ca Ludovic al XIV-lea și se învârtea lasciv pe lângă o fată drăguță pe care n-o

cunoșteam. Nu l-am găsit pe Colin, dar îi promisesem următorul dans lui Jeremy, care se îmbrăcase în soldat roman, cu armură cu tot. Și chiar dacă dansa cu mai puțină grație decât Colin, era un partener bun și ne-am simțit excelent pe ringul

de dans.

— Oare n-o să fie toată lumea scandalizată dacă te afișezi din nou cu mine? mă întrebă el când se opri muzica.

— Nu cred. Din cinci persoane, trei s-ar putea să ridice din sprânceană, dar două precis n-o să spună

nimic.

Am acceptat
șampania oferită de un
servitor îndatoritor și
am băut-o, trăgându-ne
sufletul în așteptarea
următorului dans. Când
muzica a reînceput, m-a
condus din nou pe
ringul de dans, dar
aproape imediat ne-a

întrerupt un domn
drapat în veșminte de
beduin.

— Dacă-mi dați voie,
înălțimea Voastră, vă
răpesc partenera.

— Știam că n-o pot
ține prea mult, râse
Jeremy, făcând o
plecăciune și lăsându-
mă cu străinul.

— Sunteți prieten cu ducele? l-am întrebat eu în timp ce-și punea mâna pe talia mea și începeam să dansăm.

— Să zicem că da.

— Mă simt ușor stânjenită că nu vă recunosc.

— M-am gândit că n-o să mă recunoașteți,

deși trebuie să vă mărturisesc că sunt cam dezamăgit.

— Cum vă numiți?

— Sebastian Capet

Am încercat, dar n-am reușit să-mi amintesc de nicio cunoștință cu numele Sebastian.

Partenerul meu începu să râdă, văzându-mă

derutată.

— Nu vă dați deloc seama cine aș putea fi?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Nu-i vedeam absolut deloc fața, în afară de ochii albaștri cu gene lungi și negre.

— Poate că acest lucru vă va îmbroșta

memoria, spuse el și mă trase mai aproape, recitându-mi cu glas încet, dar intens ceva în greaca veche.

— Speram să veniți astă-seară, i-am spus, cuprinsă de un fior de plăcere care-mi străbătu tot corpul.

— Ați fost foarte

nechibzuită când ați anunțat în dreapta și în stânga că veți purta diamantele din colierul reginei. Deși știți că, de fapt, nu i-a aparținut niciodată. A insistat că nu ea l-a comandat.

— Mi-am făcut griji din această cauză, dar e evident că acest lucru

nu v-a descurajat.
Înseamnă oare că nu
mi-l veți fura?

— Draga mea
Kallista, asta rămâne de
văzut. Îți plac scrisorile
lui Léonard?

— Foarte mult. De la
cine le-ați luat?

— De ce crezi că sunt
furate?

— Domnule Capet, oare răspunsul nu e evident?

— Sunt de acord că acțiunile mele nu sunt întotdeauna foarte legale, dar legile nu fac întotdeauna dreptate.

— Și ce dreptate căutați dumneavoastră?

— Nu mă las

deconspirat atât de ușor.

— Nu mă puteți acuza că nu încerc.

— Nu vă acuz niciodată de nimic. Sunteți realmente încântătoare. Mi-am pierdut inima în clipa în care v-am văzut în pat, dormind.

— N-aș putea spune

că sunt foarte încântată
să mă știu privită de un
gentleman în timp ce
dorm.

— Atunci nu voi mai
face așa ceva.

— Și vreau înapoi
cerceii lui Cécile.

S-a oprit din dans.

— Vreți să ieșim
împreună?

Nu aveam timp de ezitări. Putea să dispară la fel de repede cum apăruse. L-am urmat în grădina plină de cuplurile ce ieșiseră să ia o gură de aer și să se bucure de intimitatea pe care n-o găseau în sala de bal. În fiecare copac se clătinau felinare

japoneze, care
împrăştiau o lumină
romantică. M-a apucat
mai degrabă de mână
decât de braţ şi n-am
încercat să mă opun.
Eram destul de
surescitată să mă ştiu
escortată la un bal de
societate de un hoţ atât
de abil. S-a oprit să ia

două pahare cu
șampanie de pe tava
dusă de un servitor,
apoi ne-am așezat pe o
bancă, într-un colț
liniștit.

— Dumneavoastră l-
ați omorât pe David
Francis?

— Sunt ultima
persoană de pe pământ

care ar fi făcut așa ceva,
râse el.

— De fapt, nici nu v-
am suspectat cu
adevărat. Dacă
dumneavoastră ați fi
fost ucigașul, n-ați fi
plecat fără tabacheră.

— Nu, precis că nu.

— Deși, dată fiind
cauza morții, nu am

niciun motiv să cred că ucigașul mai era acolo când a murit domnul Francis.

— Presupun.

— De ce nu ați luat și tabachera atunci când ați furat diamantele?

— Nu știam că e la Francis.

— Așa că v-ați întors

după ce ați citit articolul
în ziar?

— Nu, draga mea,
nu m-am întors. A luat-
o altcineva.

— Cine?

— Nu credeți oare că,
dacă aș ști, aș păstra
informația pentru
mine?

— Și cum aveți de

gând s-o găsiți?

— Doar n-o să vă dezvălui secretele profesionale.

— Ce faceți cu lucrurile pe care le furați? Se pare că nu le vindeți.

— Aha, ați făcut cercetări? Nu, nu vând ceea ce fur.

— Le dați altcuiva?

— Nu.

— Mai lucrați cu cineva?

— Chiar credeți c-am să vă spun? Oh, draga mea, aș fi încântat să vă mărturisesc, dar mă tem că nu mi-ați câștigat încă încrederea.

M-a cuprins o stare

ciudată, de greutate, și mi-am dat seama că abia îmi țin ochii deschiși.

— Și ce să fac ca să vă câștig încrederea?

Abia îmi mai puteam ține capul.

— Iartă-mă, draga mea.

M-a prins când era gata să mă prăbușesc și,

deși îmi amintesc foarte
vag ce s-a întâmplat mai
departe, aș putea să jur
că, înainte de a mă
întinde pe bancă, m-a
sărutat.

Nici nu e nevoie să
mai spun că mi-a luat
colierul. Când m-am
trezit, eram sus, într-un

dormitor, iar Ivy, Robert, Colin, Jeremy și Margaret se învâртеau în jurul meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat, mi-a răspuns Ivy. Margaret și Jeremy te-au găsit în grădină. Nu au reușit să te trezească și s-au gândit că cel mai bine e

să te aducă în casă.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus Bainbridge în brațe, îmi răspunse Colin.

— Oh, Doamne! Iar c să înceapă bârfele.

— Nu te gândi la asta acum, mă liniști Ivy.

— Nu am leșinat.

Doar știți că eu nu leșin.
Mi s-a pus ceva în
șampanie.

Și le-am spus despre
discuția cu Sebastian.

— Doamne
Dumnezeule, Emily
exclamă Jeremy. N-ar fi
trebuit să te las cu el.
Credeam că-l cunoști.

— Iar eu am crezut

că-l cunoști tu. Nu-i nimic, Jeremy. N-ai nicio vină.

— Să trimitem după un doctor? întrebă Robert.

— Cred că da, fu de părere Jeremy. Nu știm ce i-a dat.

— Mă simt mult mai bine.

— Chem doctorul, hotărî Robert și ieși din cameră.

— Am găsit asta lângă tine, îmi spuse Margaret și-mi întinse o carte.

— *Odissea* mea! Când am răsfoit-o, dintre paginile ei a căzut o scrisoare. Mi-a lăsat un

mesaj: „Nu ai destulă grijă, Kallista dragă. Mi-a fost foarte ușor să-ți iau cartea și la fel de ușor să te fac să mă urmezi astă-seară. Gândește-te ce ți-ar putea face cineva cu intenții mult mai puțin onorabile.”

— Emily, nu cred că

mai trebuie să-l urmărești pe omul acesta, fu de părere Ivy. E hoț și acum vedem că e și periculos.

— Dimpotrivă. Îl interesează siguranța mea. Păcat că nu mi-a înapoiat și carnetul.

— Ți-a dat un somnifer, nu se lăsă Ivy.

Nu-ți dai seama cât de serios a devenit totul?

— Eu l-am momit cu colierul. N-ar fi trebuit să beau cu el.

— Dacă nu ar fi scăpat de tine cu șampanie, sunt sigur că ar fi găsit altceva. Iar să ieși cu un asemenea individ în grădină nu a

fost, cred, cea mai bună decizie, spuse Colin, iar ochii îi erau parcă și mai negri decât de obicei.

— Ușor de zis, acum, i-am răspuns. Dar nu cred că mi-ar fi divulgat nimic pe ringul de dans.

— Se pare că nu ți-a divulgat nimic nici în

grădină, ripostă Colin.

M-am ridicat pe
coate.

— Dar trebuia să
încerc. Și mi-a dezvăluit
ceva, totuși: îl cheamă
Sebastian Capet. Vă
spune ceva acest nume?

— Nu, răspunse
Margaret, dar ceilalți
tăcură.

— A fost numele dat
familiei regale franceze
în timpul revoluției.
Fără titlu, regele a
devenit Ludovic Capet.

— Doar nu crezi...,
începu Ivy.

— Delfinul și-a
schimbat precis numele,
spuse Margaret.

M-am înfiorat.

— Poate. Dar e foarte probabil ca, mai târziu, moștenitorii lui să-l fi adoptat.

Nu știu ce-mi pusese Sebastian în șampanie, dar a fost ceva destul de inofensiv și am răsufletat cu toții ușurați când medicul lui Robert ne-a confirmat că nu avem de ce să ne facem griji.

În afară de faptul că am dormit până foarte târziu, a doua zi n-am mai simțit nimic. Lady Elinor a trimis-o pe Isabelle la mine după-amiaza și am făcut tot ce-am putut ca să o liniștesc pe biata fată în privința nenumăratelor griji pe care și le făcea în

legătură cu căsătoria ei
cu Charles Berry. Ceea
ce n-a fost ușor. Era
evident că are sufletul
sfâșiat între dorința de
a-și mulțumi mama și
dragostea pe care o
simțea încă pentru
lordul Pembroke,
sentiment care s-a
intensificat la balul dat

de Ivy.

— E un dansator desăvârșit, îmi spunea ea. N-a dansat decât de două ori cu mine, dar, oh, Emily, aş fi dat orice să dansez cu el toată noaptea.

— Domnul Berry ți se pare un partener plăcut?

— E acceptabil.

Înțeleg de ce crede mama că e o partidă bună și știu că ea nu-mi vrea decât binele. Crezi că are dreptate? Sunt eu prea îndrăgostită ca să mai fiu și practică? Aș fi mai fericită cu domnul Berry?

— Doar tu poți

răspunde la asta,
Isabelle. Mama ta are
cele mai bune intenții.
Dar numai tu poți
decide ce fel de mariaj
vrei.

— Mama susține că
tinerii se îndrăgostesc
adesea înainte de a-și da
seama ce îi face cu
adevărat fericiți.

— Probabil că așa e.

Mi-am amintit de primul nostru sezon, când Ivy era aproape convinsă că e îndrăgostită de un ofițer foarte chipeș. S-a dovedit însă că nu era decât un nemernic de cea mai joasă speță, ceea ce mama ei suspectase

încă de la început. Nu neg că mamele fac uneori bine că vor să afle mai multe despre admiratorii noștri. Dar ea nu a avut niciodată obiecții față de lordul Pembroke, nu?

— Nu, dar e sigură că voi fi mai fericită cu domnul Berry. Charles

Trebuie să-i spun Charles. Se încruntă. E așa de îngrozitor să fii măritată? Se spun tot felul de povești oribile.

— Nu, Isabelle, nu e deloc oribil. Cei mai mulți oameni sunt foarte mulțumiți, chiar și în mariajele aranjate. Când m-am măritat cu

Philip nu eram
îndrăgostită de el, dar
experiența n-a fost deloc
neplăcută.

— Poate că atunci
există speranțe și pentru
mine.

Dacă aș fi avut un pic
de curaj, aș fi convins-o
să termine cu domnul
Berry și să fugă cu

lordul Pembroke. Mi-e
ruşine că n-am făcut-o.
Cum puteam să stau şi
s-o liniştesc când ştiam
că viitorul ei soţ nu e
decât un ticălos?

— Cred că cea mai
admirată dintre calităţile
domnului Berry este
apropierea sa de tronul
Franţei. Se zvoneşte că

va fi în curând rege.
Acest lucru îl ridică în
ochii tăi?

— Dacă vreau să fiu
regină? Ar trebui să
spun da, dar de fapt
această perspectivă mă
îngrozește.

— Un răspuns care
arată destul de multă
înțelepciune.

— Pentru Maria-Antoaneta n-a fost prea bine, nu?

Am mai vorbit aproape trei sferturi de oră și pot să spun că, deși era cât se poate de evident că inima îi era dăruită încă lordului Pembroke, când a plecat părea mai puțin

nefericită în privința
căsătoriei. Aș fi vrut să
pot spune același lucru
și despre mine, pentru
că eram mai convinsă ca
oricând că cineva
trebuia să găsească o
cale de a o ajuta să
scape.

M-am uitat peste
corespondența care

venise în dimineața respectivă, așteptându-mă oarecum să găsesc ceva de la Sebastian, dar nu-mi trimisese nimic. Era o scrisoare de la Cécile și, când am citit-o, mi-am dat imediat seama că trebuie să i-o arăt lui Colin. Nu a fost însă nevoie să merg la el

pentru că, înainte chiar de a apuca să pun scrisoarea la loc în plic, a și intrat pe ușă, cu privirea pătrunzătoare și trăsăturile marcate de o severitate pe care nu i-o cunoșteam.

— Ai primit ceva de la Cécile? mă întrebă fără să mă salute.

— Da, tocmai voiam...

Mi-a luat scrisoarea din mâna întinsă.

— Bun. Îmi pare bine că avem o dată. Nu bănuiam că au de gând să acționeze atât de rapid.

— Și ce vrei să faci?

— Berry mi-a spus

acum mai puțin de o oră că a aranjat trecerea în Franța. Folosește acte false ca să nu afle nimeni că e acolo.

— Nu poți să-l oprești?

— Plec cu el.

— Când?

— Mâine după-masă.

— Aha. M-am uitat la

fața lui frumoasă. Există vreo șansă ca acest complot să reușească? O să cadă republica?

— Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus.

— Și Cécile?

— Rolul ei ar putea fi mai important decât al meu, dar sunt îngrijorat din cauza ta. Nu-mi

place să te las singură în
mijlocul propriei tale
intrigi.

— N-o să pățesc
nimic.

— Nu mai bei
șampanie cu somnifere?
Data viitoare ți-ar putea
pune ceva mult mai
periculos.

— Oricum, am

câștigat pariul, așa că poți să stai liniștit pentru că știi că vreau să trăiesc și să-mi primesc premiul.

— Ce vrei să spui? Cum adică ai câștigat pariul?

— Mi-am identificat admiratorul: Sebastian Capet.

— L-ai recunoaște
dacă l-ai vedea pe
stradă? Știi unde stă?
Sau cum să-l contactezi
fără să apelezi la *Times*?
Nu cred că poți pretinde
că l-ai identificat.

— Ochii lui au o
nuanță unică de
albastru. Ca safirul. I-aș
recunoaște.

— Un beduin cu ochi
de safir. Eu mai am vreo
speranță? Eram
bucuroasă că privirea i
s-a mai luminat puțin,
dar mă tot gândeam la
sărutul lui Sebastian.
Oare fusese real?
Aproape că mi-l
aminteam, era o
imagine încetoșată, dar

amintirea buzelor moi
era de necontestat.

— Mă mai asculți?
întrebă Colin.

— Da, scuză-mă.

— Am discutat cu
Manning. E de acord să
te ajute dacă ai nevoie,
în ceea ce privește
situația de la Richmond.
Iar dacă se întâmplă

ceva, telegrafiază-mi
îndată la Paris. Stau la
Meurice.

Molly intră în
încăpere.

— Scuzați-mă, lady
Ashton. Vreți să fac
focul?

Era mult prea cald
pentru a fi nevoie de foc
și nici nu mi-am

încurajat vreodată
servitoarele să dea
buzna peste mine și să
mă întrebe dacă n-am
nevoie de ajutorul lor.

— Nu, Molly. Aveam
ochii încercănați, iar fața
mai palidă decât de
obicei. S-a întâmplat
ceva?

S-a uitat la Colin,

apoi din nou la mine.

— Nu, doamnă.
Voiam să văd dacă n-aveți nevoie de ceva.

Apoi a murmurat o scuză și s-a retras înainte de a mai apuca eu să zic ceva.

— O supraveghezi?
mă întrebă Colin.

— Am vorbit cu ea

de mai multe ori. Și îmi repetă mereu că nu știe ce s-a întâmplat cu scrisorile care au dispărut din bibliotecă.

— Și o crezi?

— Mă tem că s-ar putea să fie încă în legătură cu domnul Berry, dar, dacă el pleacă în Franța, nu mă

mai îngrijorează asta.

— Cineva e foarte preocupat de acele scrisori. Dacă e Berry, s-ar putea ca pericolul să fie acum mai mare decât oricând. Și chiar dacă nu e în țară, poate să-ți facă mult rău.

— Dar tu ai fost mereu convins că nu

vrea să-mi facă rău.

— Eu nu am
întotdeauna dreptate,
Emily.

— Te aștepți la
violență la Paris?

— Sper foarte tare că
vom reuși să oprim
totul înainte de a
începe.

Apoi mă trase spre el

și se aplecă, lipindu-și obrazul de al meu.

— Nu m-aș opune dacă ai vrea să mă săruți. Pleci într-o țară în care se pregătește o lovitură de stat. Cine știe când te întorci? Mă simt de parcă te-aș trimite la război.

— Frumoasă

încercare, îmi răspunse
îndepărtându-se. Dar
nu mă las sedus atât de
ușor. Ți-am spus că am
găsit inelul ideal pentru
logodna noastră? E din
Creta antică și e în
formă de nod plat, din
aur încrustat cu
lapislazuli.

— Pare minunat.

— Îl port tot timpul în buzunar, pentru orice eventualitate, în cazul în care m-ai accepta. Nu vreau să fiu nepregătit.

— Mi-l arăți?

— Categoric nu. Când, în cele din urmă, vei fi de acord să te măriți cu mine, vreau să fiu sigur că faci asta

pentru că nu-mi mai poți rezista, nu pentru inel.

— Ești o bestie. În după-amiaza asta vreau să termin scrisorile. Dacă găsesc ceva important în ele, te anunț.

— Ai grijă, Emily. Că să fiu foarte supărat

dacă te expui la riscuri inutile.

— Dar pentru cele utile mă ierți?

— N-am încotro.

Îmi sărută ambele mâini și plecă fără să se uite înapoi. Iar odată cu el a ieșit și toată căldura din cărțile și statuetele antice din bibliotecă,

lăsându-mă într-o
încăpere pe care o
simțeam goală.

Mi-am reluat munca
la scrisori și această
ocupație s-a dovedit
excelentă pentru a-mi
alunga melancolia: cu
cât mă cufundam mai
mult în corespondența
Mariei-Antoaneta, cu

atât mi se părea mai
fascinantă. Leonard îi
furniza informații
concentrate privind
evadarea Delfinului, iar
regina nu ezita să le
critice. Era foarte
preocupată de loialitatea
lui „S”, pe care l-am
identificat a fi Antoine
Simon, un cavaf care a

avut grijă de Ludovic-Carol după ce băiatul a fost luat din celula mamei sale de la Temple.

Citisem că Simon a fost deosebit de crud cu copilul, dar unele relatări susțineau că soția lui l-a iubit foarte mult. Ceea ce mă făcea

să cred că ea, și nu soțul ei, era „S”. Despre identitatea lui „B” nu știam însă nimic. Dacă „B” era persoana care călătorea cu Delfinul, ar fi trebuit menționat undeva, în vreo relatare. Era puțin probabil ca o figură cunoscută să fi putut organiza

evadarea.

Temerile reginei cu privire la „S” nu au încetat, dar până la sfârșitul lui august 1793, se împăcase cu gândul că nu era nimeni altcineva în stare să-l scoată pe Ludovic-Carol din închisoare. Acum se concentra să pună la

punct detaliile legate de
locul unde urma să fie
dus. Un lucru era însă
evident: Maria-
Antoaneta a repetat de
mai multe ori că nu
trebuia dus în America.
Nu voia ca fiul ei să facă
o călătorie atât de lungă
după ce sănătatea îi
fusesse șubrezită în

timpul detenției.
Leonard a asigurat-o de
fiecare dată că nu
plănuiseră să-l trimită
acolo și că era pregătită
pentru el o casă sigură,
în Anglia.

Ultimele două
scrisori din această serie
erau cele care-mi
fuseseră furate și am

presupus că ofereau și mai multe detalii. Cu toate acestea, informația pe care o aveam în fața ochilor nu se potrivea deloc cu povestea Delfinului relatată de Charles Berry, care pretindea că, de la bun început, planul era de a-l trimite pe băiat în

Statele Unite. Și eram
mai dispusă să accept
aceste scrisori drept
corecte, decât cuvântul
unui om care avea de
câștigat un regat dacă
reușea să convingă
lumea că versiunea lui
era cea adevărată.

A doua zi dimineață,

mi-am reluat lucrul la scrisori, dar mi-am amintit de un schimb de misive între domnul Berry și domnul Francis înainte de moartea acestuia din urmă. Am căutat prin hârtiile de pe birou până când am dat de scrisoarea pe care o găsisem la Richmond:

„Vă mulțumesc că m-ați alertat în legătură cu situația pe care mi-ați menționat-o și vă asigur că totul se află sub control.” Știa domnul Francis despre scrisorile lui Léonard? Și dacă da, era de acord cu poziția domnului Berry?

M-am întrebat dacă

nu am trecut cu vederea
ceva, în scrisorile sau
obiectele domnului
Francis, care să aibă
legătură cu Maria-
Antoaneta ori cu
Charles Berry și m-am
hotărât să merg din nou
la Richmond. Mai întâi
i-am scris însă un bilet
lui Colin pentru a-l

informa că într-adevăr
codul conține informații
extrem de importante și
l-am lăsat pe tăvița de
corespondență din hol,
rugându-l pe Davis să
trimită un servitor în
Park Lane înainte de
plecarea lui Colin în
Franța.

De la ultima mea

vizită se schimbaseră multe în casa Francis. Draperiile din salon nu mai erau trase și lumina pătrundea prin ferestre. Beatrice cânta la pian, iar domnul Barber stătea lângă ea pe banchetă și-i întorcea paginile.

— Emily! Nu știam c-o să vii azi. Și sări

imediat în picioare când
mă introduse camerista
în cameră. Betsy, te rog
să nu mai uiți să anunți
musafirii *înainte* de a
intra.

Fata se scuză cam
fără convingere, iar
când ieși închise ușa
destul de tare.

— Scuză-mă că te

deranjez.

— Michael m-a convins să cânt.

— Nu trebuie să-mi dai explicații, i-am răspuns. N-am fost niciodată de părere că viața trebuie să înceteze după moartea celui iubit.

— Ar trebui să plec,

spuse domnul Barber.

— Nu, răspunse Beatrice fără să-l privească.

— Am venit doar să văd dacă nu aş putea să mă uit încă o dată prin biroul soţului tău. Sper să mai găsesc ceva în legătură cu Charles Berry.

— N-ai putea să vii mai târziu? Mâine, poate? Acum nu e momentul.

— Sigur, am spus eu uimită de răspuns.

— Tot ce găsești azi vei găsi și mâine, îmi spuse încercând să zâmbească.

Nu aveam încotro:

trebuia să plec. N-o
invidiam pe Beatrice
pentru fericirea pe care
ar fi putut-o găsi alături
de domnul Barber și
nici nu credeam că
ritualul doliului ajută pe
cineva să-și ostoiască
durerea. Dar
interzicându-mi accesul
în birou, nu se

comporta deloc ca o femeie disperată să-l afle pe ucigașul soțului ei.

Înainte de a pleca de la Richmond m-am hotărât să-i mai fac o vizită doamnei Sinclair. Din fericire, am găsit-o acasă și m-a întâmpinat cu toată căldura pe care

n-o găsisem la Beatrice.

— Ce surpriză plăcută, lady Ashton! Sunt foarte bucuroasă că ați venit. Holul meu arată mult mai bine fără statuia aia oribilă pe care l-ați convins pe domnul Sinclair s-o doneze muzeului. N-o să reușesc niciodată să

vă multumesc
îndeajuns.

— Iar eu sunt
bucuroasă că nu suferiți
din cauza pierderii.

— Am auzit că
dumneavoastră vă plac
asemenea lucruri și vă
rog să nu credeți că vă
critic gusturile, dar eu
prefer ceva mai modern

în casa mea.

— Nu mă supăr deloc, doamnă Sinclair, i-am răspuns zâmbind.

— Mă gândesc să vă arăt și restul casei, să vedeți dacă nu mai există ceva care ar putea merge la muzeu. Bunicul domnului Sinclair a călătorit foarte

mult și a colecționat tot felul de lucruri sordide de pe unde a umblat. Iar eu aș fi foarte fericită să scap de cele mai multe dintre ele.

Judecând după calitatea artistică a obiectelor aflate în puținele locuri din casă pe care le văzusem,

ideea mi se părea foarte interesantă. Dar, pe moment, trebuia să mai aștepte.

— Îmi pare rău că nu am mai mult timp astăzi. Dar aş putea să vin săptămâna viitoare? Deocamdată aş vrea să vă mai întreb ceva despre Jeanne Dunston.

Știți cumva dacă i-a lăsat
fiului ei vreun obiect
personal?

— Menajera a pus
undeva ceea ce era în
camera ei, dar mă
îndoiesc că Joseph va
veni să ia cutia.

— Îmi dați voie să
mă uit puțin prin ea?

— Nu văd de ce să

nu vă uitați, deși nu-mi
imaginez că ați putea
găsi ceva interesant.
Probabil că e tot în
legătură cu tabachera?

Am dat din cap și i-
am zâmbit, hotărâtă să
nu-i spun mai multe.
Cu cât știa mai puțină
lume ce fac, cu atât era
mai bine. Doamna

Sinclair a sunat și, în timp ce mâncam niște sandviciuri delicioase cu cresson, menajera a urcat în pod. A apărut după un sfert de oră cu o cutie din lemn care fusese probabil plină de praful care i se așezase acum pe rochie.

Am deschis-o îndată

și am găsit înăuntru
amintirile umile ale
unei vieți de servitoare:
două batiste brodate
foarte frumos, o pereche
de mănuși lucrate cu
grijă, fotografia unui
băiețel, o carte poștală
de la Jubileul reginei,
un rozariu din fildeș și
o Biblie foarte veche.

Cartea poștală era de la o femeie pe care o chema Sarah și nu dezvăluia nimic, nici despre expeditor, nici despre destinatar. Biblia era singura mea speranță. Pe pagina de gardă scria: „Lui Bernadette Capet, cu ocazia primului Crăciun

petrecut în Anglia,
1794.”

Îmi tremurau
mâinile.

— Știți cine fost
Bernadette Capet? am
întrebat-o.

— Ia să văd...
Bernadette... trebuie să
fi fost bunica lui Jeanne.

— E cea care a plecat din Franța în timpul revoluției? Îmi amintesc că mi-ați spus ceva despre asta când v-am vizitat data trecută.

— Da.

— A venit singură în Anglia?

— Cu fiul ei, care nu știu cât era de mare.

— A lucrat și el aici?

— Da. Nu știu prea multe despre el, ci doar că-i plăceau foarte mult caii și a lucrat toată viața la grajduri. E tare bine să ai în serviciu aceeași familie timp de mai multe generații, nu?

— Așa e. Și Jeanne mai avea pe altcineva în

afară de fiul ei?

— Avea doi frați, dar au murit amândoi cu mult înaintea ei.

— Joseph a fost mai apropiat de cineva din casă? A avut prieteni?

— Nu știu, lady Ashton. Puteți să-l întrebați pe majordom, dar sunt sigură că nu

știe nici el unde poate fi găsit. După cum v-am spus, soțul meu a încercat.

— Îmi puteți împrumuta asta, doamnă Sinclair? am întrebat-o arătându-i Biblia. Cred c-aș putea eu să iau legătura cu Joseph. V-o înapoiez,

bineînțeleș.

— Aș fi încântată dacă l-ați găsi și m-ați scăpa de toată cutia. Nu e deloc plăcut să ai în grijă moștenirile altora.

În trăsură, abia mi-am stăpânit emoția. Sebastian Capet trebuie să fie nestăpânitul fiu al lui Jeanne și dacă, după

cum bănuiam, el era adevăratul moștenitor al Casei de Bourbon, atunci era cât se poate de clar de ce furase acele lucruri. Și mai credeam și că domnul Francis știa acest lucru. Asta ar fi putut explica și ezitarea sa în a raporta furtul diamantului roz.

Jeanne avea încredere în el, iar el nu voia să-i trimită fiul, un om care în alte împrejurări ar fi fost rege, la închisoare. Dar îmi puneam întrebări în legătură cu scrisoarea trimisă lui Charles Berry. Oare să-fi prevenit pe Berry că era posibil să fie

demascat? Și dacă da, de ce?

Probabil că drumul era prost, pentru că trăsura s-a hurducat atât de tare, încât mi-a fost imposibil să-mi adun gândurile. M-am uitat afară și am văzut că vizitiul se dăduse la o parte pentru a lăsa să

fim depășiți de un
călăreț ce se apropia cu
mare viteză din spate.
După ce a trecut,
drumul a devenit mai
lin, dar pentru scurt
timp. La un moment
dat, l-am auzit pe
Waters strigând la cai.
Unul a nechezat, iar
trăsura s-a înclinat tare

și am fost aruncată în
ușă. Închizătoarea a
cedat și am căzut afară.

Waters a reușit să
oprească caii și a sărit de
pe capră. Lacheii care
stăteau în spatele
trăsurii au sărit și ei
imediat și m-au ajutat să
mă ridic.

— Vă simțiți bine,

doamnă? mă întrebă Waters, străduindu-se să pară calm.

— Da, cred că da. Ce s-a întâmplat?

— Am văzut un om pe marginea drumului. Când ne-am apropiat, a scos un bici și a lovit-o pe Aziza peste cap. Și ea s-a ridicat pe picioarele

din spate și a speriat-o și pe Hadia. Abia le-am ținut.

— Și unde-i omul? Inima îmi bătea atât de tare, încât abia mai puteam respira.

— Era cu calul, conia. Cred că era domnu' care a trecut adineauri pe lângă noi.

Aș pune rămășag c-a
luat-o prin pădure.

— Te-ai descurcat
minunat, Waters. Mă
mir că nu ne-am
răsturnat.

În timp ce vizitiul și
servitorii cercetau
trăsura, m-am uitat să
văd dacă nu sunt rănită.
Eram julită și murdară,

dar se pare că nu aveam
nimic rupt; și totuși nu
mă puteam opri din
tremurat. Waters a
constatat că totul era în
ordine și ne-am
continuat drumul spre
Londra. Am ajuns acasă
și am trecut semeață pe
lângă Davis, care-mi
ținea ușa deschisă să

trec.

— Văd că vrei să mă cerți, Davis. Sunt sigură că domnul Hargreaves n-o să-mi reproșeze nimic de această dată.

Am urcat apoi și am chemat-o pe Meg să mă ajute să mă dezbrac. S-a cutremurat când a văzut în ce hal mi-era rochia

și s-a îngrozit de-a dreptul când i-am spus ce am pățit, dar asta n-a constituit un obstacol în calea eficienței ei. A cerut să mi se aducă ceai și mi-a pregătit o baie fierbinte, în care am stat o jumătate de oră. Știam că a doua zi avea să fie și mai rău, iar julturile

mai dureroase.

Vestea celor pățite de mine s-a răspândit repede în toată casa. Când a sosit tava de la bucătărie, pe ea nu se afla doar ceai, ci și supă de pui, flori proaspete din grădină, un pahar de Porto și un exemplar d i n *Marile speranțe*,

despre care mi-am
imaginat că a fost luat la
întâmplare din
bibliotecă de un
membru bine
intenționat al
personalului. Mai întâi
am mâncat supa, nu
pentru că-mi era
neapărat foame, dar nu
voiam să-i rănesc

sentimentele
bucătăresei, trimițând-o
înapoi neatinsă. Meg
bătu la ușă.

— A venit doamna
Brandon, doamnă. Vreți
s-o trimit sus?

— Te rog.

Îmi terminasem supa
și mă dusesem în pat,
unde stăteam peste

cuvertură, sprijinită de perne. După expresia lui Ivy mi-am dat imediat seama că aflate despre accident. S-a repezit spre mine, s-a așezat pe marginea patului și și-a mușcat atât de tare buza, încât mă temeam c-o să-i dea sângele.

— Ce naiba sentâmplă? Trebuie să te oprești, Emily. Trebuie să ai grijă și să nu te mai expui așa.

— Nu e atât de simplu, Ivy. Miza e foarte mare.

— Da, dar asta nu-i treaba ta. Anunță poliția și retrage-te.

— Nu știu încă
suficient pentru a-i
pune pe drumul cel
bun.

— Și vrei să fii
omorâtă? Pentru ce?

— Pentru a scăpa de
la spânzurătoare o
femeie nevinovată. Să
împiedic un mincinos
să răstoarne un guvern

pașnic.

— Atunci, las-o pe seama lui Colin. De ce insiști să faci tu totul?

I-am privit fața chinuită și derutată.

— Pentru că este important, Ivy, pentru că-mi place și pentru că eu cred că mă pricep. O să fie bine.

— Ești egoistă,
Emily. Egoistă. Sun
înnebunită de groază
din cauza ta și tu-mi
ignori îngrijorarea. De
ce nu lași lucrurile astea
în seama celor care ar
trebui să se ocupe de
ele? N-o să-ți placă ce-ți
spun, dar... dar... o
lady nu face așa ceva.

— Sunt convinsă că reputația mea de lady o va alina foarte tare pe Jane Stilleman înaintea de execuție.

— Nu ești singura persoană care poate rezolva lucrurile astea, Emily. N-ai pățit destule, ca să-ți dai seama cât e de

periculosos?

— I-am promis lui Colin că n-o să mă expun la riscuri inutile și n-a încercat să mă oprească.

— Probabil că nu sunt așa de deșteaptă ca voi doi, pentru că nu văd de ce e atât de importantă implicarea

ta. Înțeleg că îți place aventura, dar nu mai e deloc amuzant. Cineva vrea să te omoare.

— Cred că exagerezi puțin, Ivy.

— Poate că da, Emily, dar se poate să am dreptate. Știu că nu m-ai asculta chiar dac-aș avea. Mă întreb cum ai

reacționa dacă în locul meu ar fi Margaret.

Era rândul meu să-mi mușc buza. Aș fi vrut să-i spun că Margaret nu ar încerca să mă oprească și că m-ar ajuta să rezolv problema, indiferent de pericol. Dar nu voiam să o rănesc pe Ivy, mai ales

acum, când era atât de agitată. Speram doar ca lucrurile dintre ea și Robert să se rezolve.

— Îmi pare rău, Ivy. Nu vreau să-ți ignor îngrijorarea.

— Știu că nici tu, nici Margaret nu mă luați în serios. Probabil c-ar trebui să încerc să fiu ca

ea, dar nu vreau. Vreau doar ca lucrurile să fie așa cum erau înainte de a ne mărita, când voiai să fii fericită. Cred că acum preferi provocarea, în locul mulțumirii.

— Și asta-i așa de rău?

— Este, atunci când

le ceri prietenelor să se dea la o parte și să se uite la tine cum te arunci în calea pericolului.

— Dar nu ți-am cerut să te dai la o parte.

— Știi foarte bine că nu pot să fac altceva. Își încleșta mâinile în poală și-și fixă privirea asupra

lor. Scuză-mă că m-am certat cu tine după ce ai avut o asemenea experiență groaznică. Am greșit.

— Ivy...

— Trebuie să plec. Robert e la Westminster și se așteaptă să fiu acasă când se întoarce.

— Cum mai merg

lucrurile între voi?

— Robert e foarte atent. Sunt foarte norocoasă că am un asemenea soț.

Și prin acest răspuns, impersonal și cât se poate de adecvat, mi-am dat seama că am încetat să mai fiu confidenta ei. Mi-a zâmbit rece, cu

buzele aproape imobile,
și mi-a urat numai bine.
Mi-era greu s-o văd
plecând așa, iar când am
auzit ușa grea a
dormitorului
închizându-se, am
început să plâng. Viețile
noastre urmau căi
diferite și nu doream
deloc să mă știu

pierdută și singură, fără
mângâierea prieteniei
ei.

Când am deschis
ochii, era întuneric și
mi-am dat seama că
adormisem. Eram
dezamăgită că am
pierdut atâtea ore.
Capul îmi bubuia, dar

am aprins o lampă și
am sunat pentru ceai,
cerând să-mi fie dus în
bibliotecă. Am coborât
încet, mult mai
înțepenită decât fusesem
cu câteva ore în urmă.
M-am lăsat cu greu pe
scaunul de la birou și
am deschis un sertar în
care soțul meu își ținea

carnetele goale cu
coperte negre din piele,
pe care le folosea ca
jurnal. Când a murit
Philip, erau cinci. Pe
unul îl foloseam pentru
lecțiile de greacă. Un
altul, care cuprindea și
exerciții de greacă, dar
și notițele asupra
investigațiilor mele, mi-

l furase Sebastian în
parc, atunci când îmi
luase și *Odissea*. Acum
aveam de gând să-l
încep pe al treilea. Am
ezitat o clipă,
întrebându-mă dacă să
nu le folosesc totuși la
altceva, poate să le
rezerv pentru greacă
sau să-mi încep

propriul jurnal. Odată folosite, va mai dispărea încă un lucru care mă lega de Philip, iar această descoperire m-a întristat foarte tare. Îmi plăcea să le știu acolo unde le lăsase el, așteptându-și întrebuințarea.

— Bucătăreasa v-a

trimis ceaiul și un grog fierbinte, doamnă, mă anunță Davis punând tava pe birou.

— Are mare grijă de mine.

— Sunteți sigură că nu aveți nevoie de îngrijiri medicale?

— Categoric. Am zâmbit. Lacheii m-au

asigurat că n-au fost
răniți nici ei, nici
Waters. E adevărat?

— Sunt foarte bine,
doamnă.

— Perfect. Am sorbit
din grog. Și caii?

— N-au fost vătămați
deloc. Îmi dați voie,
doamnă?

— Te rog, spune.

— Mi-am permis să-l informez pe inspectorul Manning în legătură cu cele întâmplate în această după-amiază. Domnul Hargreaves m-a întrebat... și-a dres vocea... adică...

— Te-a întrebat dacă inspectorul știe ce s-a întâmplat.

— Da, doamnă. N-am nicio îndoială că l-ați fi informat chiar dumneavoastră, dacă nu ar fi trebuit să vă reveniți după accident.

— Bineînțeles. Nu mi-am putut opri un zâmbet. Am găsit la mine în cameră punguța pe care o

aveam, dar n-am văzut Biblia. Știi unde e?

— Biblia? N-am văzut-o. O să-l întreb pe Baines.

S-a întors cu servitorul după câteva minute.

— I-am dat geanta și Biblia unei cameriste, doamnă, spuse Baines.

Nu știu ce-a făcut cu ele.

— Care cameristă?

— Nu știu cum o cheamă. E mai nouă.

Davis s-a pus imediat pe treabă. După o scurtă cercetare, a constatat că Molly dispăruse cu toate lucrurile ei.

— Nu trebuia să ai încredere în ea, îmi spusese Margaret a doua zi, după-amiaza.

Se plimba prin bibliotecă, dar se ținea departe de ferestre.

— Cred că ai

dreptate, dar tot nu-mi vine să cred că mai ține legătura cu Berry după tot ce i-a făcut.

— Nu vreau să par cinică, dar e posibil să n-o fi obligat deloc. Cred că i-a făcut plăcere să se bucure de atenția lui și s-a supărat când și-a dat seama că nu

înseamnă nimic pentru el.

— Teoretic, e posibil, dar e puțin probabil.

— Și acum ce faci?

— Cred că e timpul să-i mai trimit un mesaj lui Sebastian. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Margaret ar fi vrut

să-i trimit un citat din
Homer, dar am ales o
abordare mai simplă:

Sebastian, am văzut
Biblia mamei tale și-ți
cunosc adevărata
identitate. Te rog să vii
imediat la mine.

— N-are niciun
motiv să se mai ascundă

de tine, acum că știi
adevărul, fu de părere
Margaret. Capet este
moștenitorul
Bourbonilor. Francis știa
acest lucru. Probabil că
i-a spus și lui Berry. Dar
cum se leagă toate astea
de infidelitatea lui
Francis? Berry avea
motive să-l ucidă, dar

același lucru se poate spune și despre Beatrice.

— E foarte posibil ca crima să n-aibă nicio legătură cu tronul Franței. Dacă Beatrice știa că soțul ei avea o amantă și un copil – am suspinat – atunci se poate ca în spatele

morții domnului
Francis să stea o cu totul
altă motivație.

— Există vreo
motivație mai puternică
decât trădarea
dragostei? Deși...
Margaret făcu o mică
pauză. Dacă Beatrice l-a
iubit mereu pe domnul
Barber, mai poate ea

pretinde că a fost
înșelată?

— Ia gândește-te: ea
îl iubește pe Barber, dar
îl preferă pe Francis.
Ani și ani de zile își
ascunde sentimentele și-
și tratează soțul cu
respect și afecțiune,
ajungând, în sfârșit, să-l
iubească. Acum, să

presupunem că află că acest bărbat, pentru care a renunțat la dragostea ei, a dat-o fără milă la o parte pentru o altă femeie. O trădare care poate stârni sentimente aprige.

— Poate. Cred că acum are ocazia să-l readucă pe Barber în

viața ei. Dacă soțul și-a luat o amantă, de ce să nu-și ia și ea un iubit? Eu așa aș face.

— Da? Am privit-cu atenție. Vrei să-mi spui cumva pe ocolite că te-ai hotărât să te măriți cu Jeremy?

— Doamne ferește, n u ! În primul rând,

mama lui n-ar accepta
niciodată așa ceva, iar în
al doilea, sunt convinsă
că Jeremy e capabil de o
mare pasiune. Nu-mi
fac iluzii în privința
fidelității în majoritatea
mariajelor, dar nu mi-ar
plăcea să am un soț care
să aibă o mare pasiune
pentru altcineva.

— Nu te subestima, Margaret. Poate că tu vei fi marea lui pasiune.

— Nicio șansă. Până acum câteva săptămâni îl consideram cel mai frivol gentleman, dar s-a petrecut o schimbare în el, o seriozitate care apare mai ales când se uită la o anumită

femeie.

— Nu-mi spune că e Lettice.

— Nu, Emily, ești tu.

— Jeremy mi-e foarte bun prieten și sunt convinsă că nu m-ar privi niciodată altfel.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Eu îți spun doar ceea ce văd. E un fel de

adorare în felul lui de a-
ți vorbi. Nu e
lingușeală, nu. E
pasiune. Țsta-i
cuvântul.

— Un foc de paie,
poate, i-am răspuns,
deși nu-mi venea să
cred că e nici chiar asta.
Eram prietenă cu
Jeremy de atât de mult

timp, încât orice alt fel de relație între noi era de neconceput.

— Poți să crezi ce vrei. Sunt însă convinsă că dacă afecțiunea ta nu-și schimbă cursul, ducele de Bainbridge o să rămână burlac încă multă vreme.

— Jeremy e capricios

și orice sentiment al lui față de mine e generat de faptul că nu sunt accesibilă. În curând își va muta însă pasiunea asupra alteia, la fel de inaccesibilă. Domnul Hargreaves mi-a răspuns la scrisoarea de ieri? l-am întrebat pe Davis, care a intrat în

cameră.

— Nu știu nimic. Voi întreba îndată, doamnă.

S-a întors după vreo jumătate de oră, neștiind cum să-și mai ceară scuze. Îi spusese lui Baines să ducă scrisoarea, dar, când lacheul s-a dus s-o ia, n-a mai găsit-o. O

cameristă – aceeași
căreia îi dăduse mai
târziu lucrurile pe care
le avusesem în trăsură –
trecea prin hol și i-a
spus că m-a văzut cu
câteva clipe înainte
luând o scrisoare de pe
tăviță. Și-a zis că m-am
răzgândit. Nu aveam
nicio îndoială asupra

celor întâmpate. O luase Molly, care luase și Biblia lui Bernadette Capet, și i le dăduse lui Charles Berry.

— Trebuie s-o găsească pe Molly, i-am spus majordomului. Fă tot ce știi, dar adu-mi-o.

În timp ce-l așteptam

pe Davis cu vești despre
fugară și răspunsul lui
Sebastian la ultima mea
scrisoare, m-am gândit
să vizitez două doamne
care mi-ar fi putut da
informații importante
pentru prietenele mele.
Am mers mai întâi la
Eaton Place, unde am
petrecut o jumătate de

oră foarte plăcută cu
contesa Anders, mama
lordului Pembroke.
După ce am discutat
despre vizita de stat
germană (toată lumea
era ușurată datorită
bunei purtări a
kaizerului), căsătoria
prințesei Louise cu
prințul Aribert de

Anhalt (contesa era convinsă că mariajul nu va dura), și greutatea de a găsi și păstra o bucătăreasă bună (mi-am zis că trebuie să-i măresc salariul bucătăresei mele), am orientat discuția în altă direcție.

— Ce mai face fiul

dumneavoastră, lady
Anders? Știu că era
destul de apropiat de
domnișoara Routledge
înainte de logodna ei.

— Oh, săracul
Tommy, i-a frânt inima
când l-a părăsit, dar
trebuie să-ți mărturisesc
că eu n-am fost prea
dezamăgită. O înțeleg

pe Elinor că-l vrea pe
Berry pentru fiica ei.
Sângele regesc
ademeneste foarte tare.
Chiar dacă Charles
Berry n-are avere, dar
zvonurile se adevăresc,
acest lucru se va
schimba în curând și
Elinor merită toate
laudele pentru c-a riscat.

— Sper că va avea parte și Isabelle de puțină fericire.

— Presupun că are tot atâtea șanse cu Berry cum ar avea cu oricine altcineva. E foarte dulce. În alte împrejurări, i-ar fi fost foarte bine cu Tommy, dar acum el e liber să găsească o fată

care să-i aducă o zestre considerabilă. Familia Routledge nu mai are averea de odinioară. Nu vreau să spun că acest lucru ar conta foarte mult pentru noi – zâmbi ea grațioasă – dar dacă ai șansa să-ți îmbunătățești situația financiară, de ce să n-o

faci?

— Lordul Pembroke e în oraș? Nu l-am mai văzut de la balul dat de doamna Brandon.

— L-a trimis tatăl lui în Yorkshire, cu treburi la moșie. Asta o să-i facă bine.

Eram mulțumită să știu că lordul Pembroke

suferea într-adevăr
după pierderea lui
Isabelle. Chiar o iubea.
Poate că într-o zi o să fie
foarte fericită știind
acest lucru. După ce mi-
am luat rămas-bun de la
lady Anders, am pornit
pe jos până la
Grosvenor Crescent, am
traversat Piccadilly și m-

am întors în Mayfair. Acum, că durerea pricinuită de accidentul cu trăsura începuse să-mi mai treacă, mi-am dat seama că mersul pe jos îmi face bine și-mi mai reduce din înțepeneală. Când am ajuns însă în Park Street, mi-am încetinit

pasul, temându-mă că următoarea mea vizită nu va mai fi la fel de plăcută.

Mă simțeam îngrozitor din cauza răcelii intervenite între Ivy și mine și știam că vina este mai mult a mea. Poate că n-o să mai fim niciodată la fel de

apropiate ca în trecut,
dar măcar puteam
încerca s-o opresc pe
femeia care distrugea
căsătoria prietenei mele.
Am inspirat adânc și am
bătut la ușa din fața
mea.

Reședința Reynold-
Plympton era un bun
exemplu de prost-gust.

În măsura în care îmi dădeam eu seama, totul era poleit acolo și fiecare locșor din salonul în care am fost primită era acoperit cu hidoase păsări împăiate, etalate în diverse stadii de zbor. Cred că voiau să creeze impresia că te afli afară, în grădină, dar

efectul era, de fapt, că ești închis într-o colivie bizară. Decorul a încetat însă să mă mai intereseze îndată ce am văzut că stăpâna casei avea deja un musafir. Robert a sărit în picioare când a dat cu ochii de mine și și-a luat repede pălăria și bastonul.

— Nu vreau să vă deranjez, a spus el și s-a repezit afară aproape imediat după ce m-a salutat în fugă. Iar eu n-am făcut niciun gest pentru a-i ușura situația.

— Ce plăcere, lady Ashton, susură doamna Reynold-Plympton, privind-mă cu un ochi

critic. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

— Nu vreau să mă ascund după cuvinte. Sunt îngrijorată din cauza prieteniei dumneavoastră cu domnul Brandon.

— Îngrijorată? Și de ce sunteți

dumneavoastră
îngrijorată? Robert nu e
cel mai interesant bărbat
pe care-l cunosc, dar nu
e nici așa de îngrozitor.

— Îmi fac griji
pentru el, nu pentru
dumneavoastră.

— Da?

A început să râdă și
atunci mi-am dat

imediat seama de ce-i
atrage pe domnii
plictisiți și căsătoriți.
Râsul îi suna ca niște
clopoței de argint, era ca
o melodie încântătoare
în cascade, captivant.

— Nu-mi dau seama
ce e de râs aici.

— Atunci îmi pare
rău pentru

dumneavoastră.

— Vă asigur că n-are de ce să vă pară rău.

— Așadar, ați venit să-mi faceți morală. Ce plictiseală!

Femeia asta n-avea pic de rușine! Nici nu încerca să-și nege relația nelegitimă. Tocmai voiam să mă lansez într-

un atac energic asupra imoralității, când mi-a trecut prin minte un gând care m-a paralizat: nu aveam nicio dovadă concretă că e amanta lui Robert. A dansat cu el de două ori la rând, s-au plimbat în parc și l-a primit în vizită. Ceea ce nu constituia chiar o

dovadă de adulter.
Eram oare mai bună
decât cei care mă
bârfiseră, atentând la
reputația mea? Așa că
am ales o altă strategie.

— Sunt foarte bună
prietenă cu soția lui
Robert.

— Așa am înțeles
când ne-am întâlnit în

parc.

— Vreau s-o văd
fericită.

— Sunteți foarte
impetuoasă, nu? Aveți
obiceiul să vă pripiti
întotdeauna și să
judecați oamenii?

— Mă străduiesc să
nu fac asta.

— Cred că trebuie să

vă străduiți mai mult. Nu am nicio aventură cu bietul dumneavoastră Robert. Râse din nou. Și mai muzical. Cât sunteți de naivă! Credeți că mi-aș pierde vremea cu un gentleman cu o poziție politică atât de neînsemnată? Chiar m-

ați amuzat foarte tare.

Neștiind ce să-i răspund, am păstrat tăcerea.

— Lady Ashton, îmi petrec timpul cu mulți dintre prietenii lui Basil, mai ales cu cei pe care îi pregătește pentru poziții înalte. Știu anumite detalii despre *toată*

lumea — și vă imaginați cât de important e acest lucru în politică. Iar Basil vrea să le împărtășesc protejaților lui aceste cunoștințe.

— Basil? Lordul Fortescue?

— Mai e și altul? Depinde destul de mult de mine.

— Lordul Fortescue
Sunt... sunt... uluită.

— Există o artă în a-ți
alege amantul, lady
Ashton. Iar varianta cea
mai evidentă nu e
întotdeauna și cea mai...
valabilă, dacă pot să mă
exprim astfel.

— Deci
dumneavoastră

sunteți...

— Cea care-i face lui Robert un serviciu inestimabil. Dar acum mi-ați pricinuit dumneavoastră îngrijorare. Sunt

probleme în viața lui privată? Basil nu tolerează așa ceva. Discreția e foarte

importantă.

— Nu, nu știu să fie probleme, dar m-am gândit că...

— Dacă ați tras atât de repede concluzia că avem o legătură, atunci precis sunt probleme. Soția lui e mai fragilă cumva?

— Oh, nu pot...

— Nu e loc pentru falsă modestie, lady Ashton. Fortescue vrea ca Robert să intre în următorul guvern. Trebuie să aibă garanția că există măcar aparența unui cămin fericit.

— Dar n-am spus că n-ar fi fericit...

— Nu rămâne

însărcinată, nu?
Doamna Reynold-
Plympton se încruntă.
Trebuie să vorbesc
imediat cu el despre
acest lucru. Credeți că
există vreo problemă
medicală?

Conversația o luase
rapid pe această pantă și
nu mai puteam face

nimic ca s-o opresc. Ivy ar muri de o mie de ori dacă ar afla că am vorbit cu altcineva despre ea.

— Nu, nu cred.

— Oh, draga mea.

Te-ai înroșit toată. Nu e deloc plăcut. De ce ești așa de stânjenită?

— Ar fi trebuit să tac.

— Bineînțeles. O să

mă ocup eu de asta.

— Doar n-o să-i
spuneți lui Robert...

Râse din nou.

— Draga mea, chiar
ești atât de naivă? Basil
o să-i spună lui Robert.

Mi se părea și mai
rău.

— Nu cred...

— Basil se ocupă

întotdeauna de asta.
Robert nu are amantă,
nici nu merge la... mai
bine să nu vorbim
despre asta. Dar, precis
că din cauza orelor până
la care lucrează își
neglijează îndatoririle
conjugale. Cu câteva
cuvinte bine alese din
partea mentorului său,

care îi va arăta
beneficiul adus de un
copilaș încântător în
întregirea tabloului
familiei engleze
perfecte, se va rezolva.
Sunt bucuroasă c-ați
venit la mine, lady
Ashton. Basil își pune
mari speranțe în Robert.
Și e bine ca acesta să nu

aibă probleme acasă.

— Vă rog, doamnă Reynold-Plympton, nu cred că e cazul...

— Niciun cuvânt mai mult. Sunt discreția întruchipată. Nimeni în afara celor direct interesați nu va auzi un cuvânt despre ce am discutat noi aici.

N-aș putea spune că eram total sigură pe discreția ei. Și cine considera ea că sunt „cei direct interesați”?

Mergeam spre casă, cuprinsă de deznădejde. Aveam febră musculară și îmi părea rău că nu luasem trăsura. De ce oi fi crezut c-o pot ajuta pe

Ivy confruntându-mă
cu această femeie? Cu ce
drept mă amestecam eu
în căsnicia prietenei
mele? Poate că intențiile
îmi erau curate, dar ar fi
trebuit să am bunul-
simț să nu discut cu
nimeni despre
problemele lui Ivy.
Trebuia să-i spun ce am

făcut; nu puteam risca să afle din altă parte și știam că acest lucru va pune capăt prieteniei noastre. Ivy nu mă va ierta niciodată c-am rănit-o atât de tare.

Davis, dovedindu-mi încă o dată că nu este numai neprețuit, ci și de o eficiență ieșită din comun, a localizat-o pe Molly în câteva zile. Își găsise de lucru în apropiere de strada

Fleet, unde împăturea
ziare timp douăsprezece
ore pe zi pentru bani
foarte puțini. M-am
hotărât s-o aștept seara
în fața clădirii unde
lucra și am prins-o în
clipa în care ieșea pe
ușă.

— Molly! Când m-
văzut, s-a crispat. Să nu

încerci să fugi, i-am spus apucând-o de braț.

— Îmi pare rău, lady Ashton. N-ar fi trebuit să plec așa. Trebuia să vă dau preaviz. Ați fost bună cu mine.

— Cu cât te-a plătit domnul Berry să furi de la mine, Molly?

— Ce?

— Știu despre scrisori, despre Biblie și despre mesajul care trebuia trimis domnului Hargreaves.

Fata izbucni în lacrimi.

— Eu nu fur, conیță, niciodată nu fur. Mai ales de la dumneavoastră. Am

vrut să vă spun că plec,
da' n-am știut că
domnu' Hargreaves e
cu dumneavoastră. Nu
puteam să zic în fața
dumnealui, coniță.

— Ai vorbit vreodată
cu domnul Berry de
când ai plecat de la
Savoy?

— Niciodată. De ce

să vorbesc cu
nenorocitu' ăla? Și nici
el n-ar vrea să vorbească
cu mine.

Suspina așa de
amarnic încât îmi era
greu să înțeleg ce
spune.

— Și atunci, de ce ai
plecat? N-am înțeles
nimic din ce mi-a

răspuns. Trebuie să te controlezi. Vino cu mine.

Am pus-o să se așeze în trăsură și i-am dat o batistă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu m-așteptam să mă mai Țineți în... ăăă... starea asta. Da' nici nu voiam să mă dați afară.

Nu știam ce să fac.
Gabby mi-a zis că aici
au nevoie de fete și mi-
am luat slujba asta. Nu
mi-au cerut
recomandare, dar cred
că mă dau afară de cum
află.

Atunci am înțeles.

— Domnul Berry?

Dădu din cap. Nu

eram convinsă că la mine caută ea alinare, dar nu m-am putut stăpâni. Am îmbrățișat-o și i-am vorbit răspicat.

— Nu te-aș fi dat niciodată afară din casa mea pentru un lucru care nu depinde de tine. Vrei să te întorci cu mine?

— Nu... nu știu. E îngrozitor. Toți o să creadă numai rele despre mine.

— Mai multă lume mi-a spus că vorbești foarte frumos despre domnul Berry. De ce, după ce s-a purtat așa de urât cu tine?

— M-a amenințat,

lady Ashton. Mi-a zis că
dacă zic vreodată ceva
împotriva lui, mă
nenoroceste. L-am văzut
de la depărtare de
câteva ori, în parc, și m-
am gândit că mă
pândește. Mi-a fost frică.

M-am gândit la
câteva scenarii. Cel mai
bine ar fi, poate, s-o scot

din Londra și s-o trimit
undevea unde n-o
cunoaște nimeni. Aș
putea s-o trimit la
Ashton Hall, dar asta i-
ar crea mai târziu
probleme cu familia lui
Philip. În fond, casa
aceea nu va fi a mea
întotdeauna.

— Ai vrea să lucrezi

pe moșia domnului
Hargreaves? Sunt
convinsă că aș putea
aranja ceva pentru tine
acolo. O să spunem că
ți-a murit soțul. Nu
trebuie să afle nimeni
despre asta, Molly.

— Faceți asta pentru
mine?

— Aș vrea să fac și

mai mult. Șterge-ți fața,
apoi du-te și dă-le
preavizul. Vii cu mine
acasă.

Am privit-o
îndepărtându-se și am
auzit un ciocănit în
fereastra trăsurii.

— Bună treabă,
Emily. Îmi dai voie să
urc?

Waters și lacheii au coborât imediat și l-au înconjurat.

— Nu-i nimic. E ur prieten, le-am spus și i-am deschis.

— Să salvezi o biată fată de la pierzanie! Mi-e imposibil să nu te ador tot mai mult. Cred că suntem amândoi la

fel de romantici.

— Sebastian, știu cine ești.

— Felicitări. Pălăria îți era trasă atât de tare pe ochi, încât îmi era greu să-i văd fața. Mi-a dat o punguță de catifea. N-am nevoie de bijuterii false. Și a dispărut înainte de a apuca să

spun ceva despre Biblia care i-a aparținut mamei sale.

M-am luat după el cât am putut de repede, strigându-l să se oprească, dar nici nu m-a băgat în seamă. Și, cu toate că m-au ajutat și lacheii în urmărire, a reușit să scape. Molly s-

a întors în toată această nebunie și Waters a așezat-o lângă el, pe capră. Părea mulțumită acolo, așa că am lăsat-o să se întoarcă în Berkeley Square cu el.

După ce am rămas singură, am deschis săculețul de la Sebastian și am găsit, după cum

mă așteptam de altfel,
colierul din diamante
false și un bilețel.

Κῦμα τό πικρὸν
Ἔρως ἀκοίμηοί τε
πνέοντες

Ζήλοι χαί χόμων
χειμον χειμέριον
πέλαγος

Ποῖ φέρομαι;

Talazurile amare ale Iubirii, și Geloziile fremătătoare, și marea rece a desfătării, încotro mă poartă oare?

Dacă Molly era nevinovată de acuzațiile pe care i le adusesem – și nu m-am îndoit de asta nicio clipă – atunci

vinovat era altcineva din casă. Nu după mult timp, suspiciunile mele s-au îndreptat asupra lui Lizzie. Și ea era nouă, își făcea apariția când nu era cazul, era destul de înceată la treabă și se interesa mai mult decât trebuia de musafirii mei. Doamna Ockley,

menajera, mai angajase încă două fete în același timp cu Lizzie, așa că le-am luat pe toate la întrebări, ca să fiu mai sigură. În ziua în care fuseseră furate scrisorile din bibliotecă, una plecase în vizită la fratele ei, în Brighton, iar cealaltă era atât de

candidă și de sinceră,
încât mi s-a părut
imposibil s-o acuz de
ceva.

Lizzie, în schimb, a
fost bățăioasă, ceea ce
m-a surprins foarte tare.
Întotdeauna mi-am
tratat servitorii cu
respect și mi-am amintit
că, atunci când a venit

prima dată la mine, era foarte neliniștită, iar eu am făcut tot ce am putut s-o calmez. Așa că a fost un adevărat șoc s-o văd acum atât de nepoliticoasă.

— Nu știu de ce mă aflu aici, spuse ea privind-mă drept în ochi. Am auzit ce s-a

întâmplat în casă, dar nu puteți crede c-ar avea asta vreo legătură cu mine.

— De ce, Lizzie?

— Pentru că știu că n-aveți nicio dovadă împotriva mea.

— Ai avut grijă, nu?

— N-a fost nevoie. N-am făcut nimic.

— Aș vrea să te cred.
E foarte neplăcut să ai
un spion printre ai tăi.
Acum două zile, a fost
luată o scrisoare din hol.
Doamna Ockley mi-a
spus că făceai curățenie
acolo și pe scară când a
dispărut. Ai văzut cine a
luat-o?

— N-am fost atentă.

Eu îmi vedeam de treabă.

— Dar dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi vorbit cu tine, nu?

— Poate că da, poate că nu.

— Mai știi că în ziua în care au fost luate scrisorile din bibliotecă, ștergeai praful acolo.

Nici atunci n-ai văzut
nimic?

— Nici nu-mi mai
aduc aminte de ziua aia.

— Chiar nimic,
nimic? A fost jefuită
casa. Davis a interogat
imediat tot personalul.
Chiar nu-ți aduci
aminte de nimic?

— Ba da, da' pentru

mine a fost o zi ca toate celelalte. N-am știut că trebuie să găsesc hoțu'.

— Când ștergeai praful, n-ai văzut scrisorile pe biroul meu?

— Ba da, da' de unde să știu eu că lipsesc două? Nici n-am știut câte erau.

— Bun răspuns, Lizzie. Din păcate, intenționat Davis nu a spus nimănui câte scrisori au fost luate. Dacă ești nevinovată, de unde știi că e vorba de două? Și-a supt obrajii și n-a spus nimic. Am tăcut și eu mai mult timp. Apoi, urmând

unul dintre sfaturile lui Colin, am continuat cât am putut de calmă: Dacă tu ai făcut-o, Lizzie, ar fi mai bine să-mi spui. Mă interesează mai mult să aflu cine te-a pus, decât să te pedepsesc.

Nu mi-a răspuns.

— Pot, bineînțeles, să

chem poliția, dar e mai bine să rămână totul între noi. În ultimul timp, această casă a suferit prea mult din cauza scandalului. Sunt convinsă că și tu preferi s-o rezolvăm în particular.

— Ca să mă dați afară fără recomandare?

— Chiar nu ești în măsură să pui condiții, Lizzie.

— Ba cred că da.

Mi-era foarte greu să rămân calmă. O să-l întreb pe Colin ce ar fi făcut el în locul meu.

— Bine, cum vrei. Am sunat și a intrat Davis. Cred că avem

nevoie de inspectorul Manning.

— Foarte bine, doamnă. S-a întors foarte încet, a pornit spre ușă și apoi s-a întors. Ai văzut vreodată o închisoare, Lizzie? E un loc îngrozitor. Nici nu-ți poți imagina. Mai ales

când ești obișnuită cu o cameră drăguță, în una dintre cele mai bune case din Londra.

Ea se uita încă fix la mine, iar Davis, stând în spatele ei, mi-a făcut practic cu ochiul. Era să cad de pe scaun.

— Lady Ashton e generozitatea

întruchipată, a continuat
el. Nu cred c-ar vrea ca
vreuna dintre fetele care
lucrează aici să ajungă
într-un asemenea loc.
Șobolani. Foarte mulți
șobolani. Mizerie cât
încăpe. Mirosul e de
nesuportat. Cred că în
foarte scurt timp o să te
îmbolnăvești și o să

mori de tânără.

— Destul! ți-a Lizzie.
Recunosc că eu am luat
scrisorile.

— De ce? am
întrebat-o.

— Nu m-am gândit
că fac ceva rău.

— Și tot tu ai
transmis informația
despre mine și ducele

de Bainbridge?

Acum, că se știa prinsă, i s-a evaporat toată încrederea în sine. Era agitată și a început să vorbească foarte repede.

— N-a fost chiar așa, doamnă. Eu numai am confirmat că a fost aici de multe ori, și singur

cu dumneavoastră. Și că
a trimis florile cu
bilețelul.

— Ai citit bilețelul?

— Da, îmi pare rău.

— De unde ai știut că
doamna Francis a venit
în vizită în ziua în care
te-ai oferit să ne aduci
ceai?

— Nu-mi mai aduc

aminte, doamnă. Pe
cinstea mea.

— Și cum ai transmis
informația?

— Am lăsat bilețele
într-un copac din
Berkeley Square.

— Nu te cred, Lizzie.
Știi să citești?

— Da.

— Și ai citit biletul de

la ducele de Bainbridge?

— Da. A înghițit puternic în sec.

— Cum l-a semnat?

— Nu-mi mai aduc aminte exact. Ăăă... cred că l-a semnat *Bainbridge*. Sau poate că *Jeremy*?

— Ce ți-a cerut exact să faci cel care te

plătește?

— La început mi-a zis să fiu atentă și să văd dacă aveți vreo aventură cu domnu' Berry, da' eu n-am văzut nimic, și atunci mi-a zis că trebuie să fiu atentă la duce.

— Și când ai văzut biletul, te-ai gândit că e

de la duce?

A aprobat din cap.

— Nu știi să citești, nu-i așa? Nu se uita la mine. Problema e, Lizzie, că biletul nu era de la el. Nici măcar nu era semnat.

— Oh.

— Nu-i nicio rușine că nu știi carte. Nu ai

avut ocazia să înveți și nu e vina ta. De ce ai furat scrisorile?

— Credeam că și ele s de la duce și-mi era teamă că cel care mă plătește o să-și dea seama că nu știu să citesc și nu-mi mai dă bani.

— Și cine te plătește?

— Nu știu.

— Lizzie, nu mai
minți.

— Nu mint. Nu știu
cine e.

— E clar că nu lași
biletele în piață. Cum
comunici cu acea
persoană? Și cum te-a
contactat prima dată?

Fata s-a făcut galbenă

ca ceara.

— Am avut probleme unde am lucrat ultima oară și n-am primit recomandare.

— Și ce-ai făcut?

Am încercat să mi-l imaginez pe Colin. Ur Colin calm, capabil să convingă pe oricine să recunoască orice.

— Am... flirtat cu
fiul stăpânului.

— Ai flirtat doar?

— Da.

— Ești sigură?

Speram să nu mă
trezesc în aceeași seară
cu două servitoare aflate
în situații delicate.

— Da, lady Ashton.
Tatăl lui m-a alungat în

clipa în care a văzut că
fiul lui vorbește cu
mine.

— La cine ai lucrat?

— Vă rog, nu mă
obligăți să spun.

— Trebuie, Lizzie.
Trebuie să-ți verific
povestea.

— La lordul
Grantham, coniță.

Lordul Grantham, cel
de la care Sebastian
furase caseta de
Limoges!

— Aşa că ai fost dată
afară.

— Mama lucrează la
Richmond şi a rugat-o
pe menajera de acolo să
mă lase să stau cu ea
până când îmi găsesc

altceva de lucru, dar vă dați seama că fără recomandare n-am găsit nimic.

— La Richmond? La cine?

Inima îmi bătea cu putere. Oare era chiar așa de simplu?

— La doamna Sophie Hargreaves, coniță. O

stăpână foarte
cumsecade.

Nu era chiar așa de
simplu. Sophie era
măritată cu fratele lui
Colin, William.

— Și ce s-a
întâmplat?

— Renunțasem și
voiam să-mi iau o slujbă
la fabrica de nasturi,

când a venit la mine un
bărbat și mi-a spus că
mă poate ajuta. Și el e
servitor și m-a văzut
când îmi căutam de
lucru. Mi-a spus că-mi
poate face rost de o
recomandare dacă sunt
de acord să-l ajut pe
stăpânul lui și că-mi
mai dă și bani pe

deasupra. N-am văzut nimic rău în asta. Am zis că mă și distrez un pic.

— O distracție care m-ar fi putut nenoroci. Și dacă ai fi reușit, Lizzie, nici nu te-aș mai fi putut ajuta.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Cine a scris
recomandarea falsă?

— Nu știu.

— Precis știi din ce
casă provine. Altfel,
cum i-ai fi putut
răspunde doamnei
Ockley când ți-a luat
interviul?

— Am vrut să zic că
nu știu cine a scris-o

exact. Era din partea
unei doamne, David
Francis. Și ea stă la
Richmond.

Vestea era foarte
proastă, dar mi-am
păstrat firea.

— Și... bărbatul cu
care ai vorbit? Cine e?

— Nu mi-a zis cum îl
cheamă. Era prea

riscant. Dacă am fi fost prinși?!

— Și cum ai comunicat cu el?

— Ne întâlneam în parc în ziua mea liberă.

— Și în săptămâna asta trebuie să te întâlnești cu el?

— L-am văzut acum câteva zile și mi-a zis că

nu mai are nevoie de mine.

— Lui i-ai dat Biblia care era în trăsura mea?

— Da, doamnă.

— Doar nu ți-ai închipuit că are vreo legătură cu ducele de Bainbridge?

— Nu, da' după ce i-am dus scrisorile, în

săptămâna următoare
mi-a zis că, dacă dau
peste vreun lucru mai
neobișnuit, ar fi bine să
i-l dau. Când am auzit
că trăsura a fost scoasă
de pe drum, am știut că-
i ceva neobișnuit și când
mi-a dat Baines
lucrurile
dumneavoastră, m-am

uitat prin ele.

— Te-ai uitat și prin
săculețul meu?

— Da, doamnă. M-
am gândit că-i ciudat să
aveți Biblia în loc de
cartea aia grecească și
m-am gândit să i-o dau
lui.

— Tot tu ai luat și
scrisoarea care trebuia

trimisă domnului
Hargreaves?

— Da.

— Și i-ai spus lui
Baines că am luat-o eu
de pe tăvița de
corespondență?

— Da, doamnă.

— Mai este ceva ce ar
trebui să știu?

— Nu cred.

Se foia în fața mea și mi-am dat seama că ar vrea să-i dau voie să se așeze.

— După cum îți dai seama, mi-e foarte greu să te cred.

— Îmi pare rău.

— Sunt nedumerită că acum ești așa spășită, după ce ai fost atât de

vehementă când am
început să-ți pun
întrebări.

— N-ar fi trebuit să
fac așa ceva, doamnă,
știu. Mi-a spus că, dacă
sunt prinsă, să neg tot,
cât pot de tare. Zicea că,
dacă o țin pe-a mea, nu
puteți să dovediti c-am
făcut ceva rău.

— Lizzie, când cineva face ceva rău, până la urmă se poate dovedi. Întotdeauna.

— Da, doamnă.

Se vedea că se simte foarte rău. M-am uitat atunci la Davis, care rămăsese lângă ușa.

— Du-o la doamna Ockley și spune-i să n-o

scape din ochi până
când nu lămuresc toate
astea.

Imediat după ce au
plecat, m-am gândit la
ce posibilități am.
Puteam să le trimit
scrisori lui Sophie
Hargreaves și lordului
Grantham, dar era mai
bine să vorbesc cu

Beatrice personal.
Voiam să-i văd reacția la
povestea lui Lizzie.

Beatrice nu era acasă; plecase la închisoare, s-o vadă pe Jane Stilleman. Am vorbit cu doamna Fenwick, care a negat violent că ar fi auzit vreodată numele lui Lizzie; fata nu lucrase

niciodată acolo. Ceea ce nu era, bineînțeles, o surpriză. Adevărata problemă era dacă Beatrice scrisese sau nu recomandarea falsă, iar acest lucru nu era treaba menajerei. Tocmai mă pregăteam să-mi iau rămas-bun, când l-am văzut pe Thomkins în

grădină și m-am gândit să discut și cu el.

— Înțeleg că doamna Francis s-a dus azi s-o vadă pe Jane. Ai fost și dumneata la ea?

— Nu, doamnă, mi-a răspuns el în timp ce se ocupa de trandafiri.

— Mă tem că va fi condamnată pentru

crimă.

Tăcere.

—

Domnule Thomkins, nu e de glumit. Jane, femeia pe care se presupune c-o iubești, ar putea fi spânzурată. Nu ai nimic de zis?

— Ce aş putea zice?

Nu ştiu cine a făcut-o.

— Ai încercat să-i aduci puțină alinare?

— Ce să-i spun? Că-mi pare rău pentru ea?

— Sunt sigură că i-ar fi părut bine. Ai putea măcar să-i trimiți o scrisoare.

— Nu mă prea pricep la scris.

— Cine crezi – dintre

cei din casă – că ar fi dorit moartea domnului Francis? S-a întâmplat ceva neobișnuit în ultimele luni? Vreun oaspete mai deosebit, vreun...

— Credeți că nu m-am gândit și eu de o mie de ori? Poliția m-a luat la întrebări de nu

ştiu câte ori, de
dimineaţa până seara.
Am fost şi eu suspectat,
doar nicotină provenea
din magazia mea.

— Cum adică?

— O folosesc la
trandafiri; omoară
afidele.

Oare de ce nu mi-a
spus Beatrice asta?

— Și cum ai reușit să scapi de închisoare?

— În săptămâna de dinainte de crimă am fost la sora mea. Și Jane i-a adus lu' domnu' Francis loțiunea când eram plecat.

— Dar ai fi putut pune nicotină înainte.

— Se poate, da' n-am

pus-o. Tăcu. Și de ce să
fi vrut eu moartea
domnului Francis? Sau
pe a lui Stilleman?
Chiar dumneavoastră
ați zis că puteam să mă
însor cu Jane, și nu m-
am însurat.

— Asta nu înțeleg.
Dacă Jane ar fi vrut să-și
omoare soțul, de ce să-l

fi omorât înainte pe
domnul Francis? Să fi
vrut oare să-l omoare pe
domnul Francis? În
fond, a amenințat-o c-o
dă afară. Ea n-avea cum
să știe că doamna
Francis o să-i dea voie
lui Stilleman să ia
loțiunea de bărbierit și
celelalte obiecte de

toaletă.

— Nu știu.

— Dar dacă Jane știe că loțiunea e otrăvită, nu l-ar fi împiedicat s-o folosească?

Se opri din lucru și se întoarse spre mine.

— Nu, dacă i-ar fi dorit moartea.

— Dacă voia să scape

de soț, l-ar fi omorât doar pe Stilleman. N-ai fi părut așa de suspect și ar fi fost o singură crimă.

— Poate că nu s-a gândit la asta. Poate că domnul Francis îi spusese deja că o s-o dea afară și ea a intrat în panică.

— Înseamnă că o crezi vinovată.

— Se poate.

— O crezi în stare să ucidă doi oameni?

— Tot ce știu e că m-a ajutat de mai multe ori la trandafiri. Știa despre nicotină. Asta n-am spus la poliție, da' vedeți că nu pot să fiu

sigur?

Vedeam, bineînțeles. Și totuși, mi se părea puțin probabil ca aceste crime să fi fost înfăptuite de o servitoare prinsă într-o aventură ilicită. Mai ales că erau atâtea alte lucruri suspecte. Cum să cred că legătura

dintre domnul Francis
și Charles Berry era, în
fond, lipsită de
importanță? Desigur,
teama de a pierde tronul
la care el aspira era un
motiv mult mai
puternic decât cele pe
care le-ar fi avut Jane
Stilleman. Și ea, și Berry
ar fi fost în pericol să

piardă totul; în această
pravință cel puțin,
servitoarea și
gentlemanul erau pe
picior de egalitate. Și
totuși, aș fi vrut ca
explicația mai
complicată să fie și cea
corectă.

Aveam nevoie de
gândire, dar eram tot

mai derutată. Ar fi fost mai bine să mă detașez, să mă concentrez pe altceva și să las ca totul să se așeze în mintea mea. După ce m-am întors la Londra, m-am dus să-l caut pe domnul Wainwright la British Library. L-am găsit foarte ușor: era la biroul

lui din camera de lectură, în pericol de a fi îngropat de teancurile de cărți ce-l înconjurau.

— Lady Ashton!

— Vă rog, nu vă ridicați. Mi-e teamă că, dacă faceți o mișcare bruscă, o să cadă ceva peste dumneavoastră.

Nu m-a ascultat și,

când s-a sculat în picioare, a răsturnat vreo zece cărți.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus el aplecându-se să le ridice.

Aș fi vrut să-l ajut, dar corsetul, chiar și strâns mai lejer, mă împiedica să mă aplec.

— Nu trebuie să vă
scuzați. De cărți trebuie
să vă ocupați mai întâi.
Le-a aranjat, dar într-o
poziție la fel de
nesigură ca și mai
înainte. De câteva
săptămâni mă tot
gândesc la fuga
Delfinului din Franța,
în timpul revoluției, și

am ajuns la concluzia că trebuie să fi venit în Anglia.

— Da, e o teorie populară, mi-a răspuns domnul Wainwright. Se bazează, în mod categoric, pe legendă. Cercul numeroase povești cu familii engleze care i-au ajutat

pe francezi să fugă de Teroare.

— Sustine vreuna că l-a ajutat pe Delfin?

— Nu avem nicio dovadă, dar eu cred că, dacă l-a ajutat cineva, nu s-ar fi lăudat cu asta. Băiatul ar fi fost în mare pericol, chiar și în Anglia, dacă

revoluționarii ar fi aflat
ce s-a întâmplat cu el.

— Și mai târziu?
După înfrângerea lui
Napoleon, a fost
reinstaurată monarhia.

— Așa e. Dar
Ludovic al XVII-lea n-
ar mai fi ajuns rege dacă
ar fi apărut Delfinul,
moștenitorul tronului.

Ar fi fost oare Ludovic-Carol în siguranță dacă s-ar fi făcut cunoscut? Dacă a supraviețuit, a trăit în anonimat. Nu avea susținători, armată, anturaj.

— Mă întreb dacă, după ce a fost martor, la o vârstă atât de fragedă, la brutalitatea revoluției,

ar mai fi vrut să devină
rege.

— Nu știu, a dat din
umeri domnul
Wainwright. Regii
gândesc altfel decât noi.

— Dar dacă a fost
crescut ca un copil
oarecare, atunci cu
siguranță că ar fi gândit
aproape ca noi.

Cunoașteți nume de familii engleze care i-au ajutat pe aristocrați?

— William Wickham a ajutat mii de oameni să scape, dar, din ordinul celor de la Foreign Office [\[5\]](#), stătea în Elveția. În secret, bineînțeles. Vicontele de Torrington din

Sevenoaks a adăpostit
refugiați, iar mai mulți
clerici exilați au stat la
King's House, în
Winchester.

— Sevenoaks? În
Kent?

— Da.

— Vă mulțumesc,
domnule Wainwright.
Mi-ați fost de mare

ajutor.

M-am dus în grabă acasă, dar nu am intrat în bibliotecă, ci în salonul pe care mama lui Philip îl folosea când era stăpâna casei. M-am uitat prin toate sertarele, dar nu am găsit ce căutam. Davis a intrat în încăpere când răscolirea

era în toi și a rămas așa,
uitându-se mai amuzat
decât s-ar fi cuvenit,
așteptând să-i vorbesc.

— Ce s-a întâmplat,
Davis?

— Pot să vă ajut,
doamnă?

— *Burke's Peerage*^[6],
Davis. Îmi trebuie
Burke's Peerage.

— Nu cred că vicontele o avea.

— Nici eu nu cred. Dar mă gândeam că mama lui...

— Și-a luat toate lucrurile la casa din Derbyshire, doamnă. Dar, dacă-mi permiteți, doamna Ockley are un exemplar.

— Adevărat?

— I-a fost foarte devotată vicontelui și, când s-a anunțat logodna lui, a vrut să vadă care vă sunt strămoșii.

— Crezi c-o să mi-l împrumute? l-am întrebat eu și am rămas uluită, așteptându-l. S-a

întors destul de repede,
cu un volum foarte
uzat.

— Este o ediție mai
veche. Nu era nou când
l-a cumpărat.

Am căutat familia
Torrington și mi-am
plimbat degetul pe
pagină până am dat de
copiii celui de-al

patrula viconte: Sarah Elizabeth, Catherine Jane și Elinor Constance. Moșia era în Kent, lângă Sevenoaks, acolo unde mi-a spus lady Elinor că și-a petrecut copilăria.

Și dacă familia Torrington știa despre fuga Delfinului? Oare l-a ajutat? Și dacă da, ce

știe lady Elinor despre
asta? Trebuia să-mi
calculez cu mare grijă
următoarea mișcare.

De când mi-a spus Sebastian că nu el a furat cutia de prizat, mi-am spus să văd dacă nu e scoasă la vânzare pe undeva, dar m-am luat cu alte lucruri și nu m-am ocupat de asta.

Astăzi, în sfârșit, eram hotărâtă s-o caut și până la ora două am vizitat șapte magazine, dintre care multe cu o reputație dubioasă. Nu eram atât de naivă încât să-mi închipui că o voi găsi expusă. Speram însă ca unul dintre proprietarii

magazinelor să poată fi
convins să-mi dezvăluie
dacă n-a auzit cumva de
un astfel de obiect care
să fi fost dat spre
vânzare pe piața neagră.

Încă nu aflasem
nimic, deși cumpărasem
două vase roșii, ambele
din secolul al V-lea, una
care ilustra mitul lui

Zeus și al lui Io, cealaltă
nașterea lui Apollo și a
lui Artemis. Și cu toate
că nu mi s-a părut
moral, am mai
cumpărat și un
fragment dintr-o friză
încântătoare cu cele trei
Grații, cu brațele
înlănțuite, cu părul și
veșmintele fluturând.

Proprietarul
magazinului era celebru
pentru lipsa sa de
scrupule, iar
proveniența obiectului
era cusută cu ață albă.
Detestam să am de-a
face cu cei implicați în
traficul ilegal de
antichități, dar piesa era
desăvârșită, așa încât nu

m-am îndurat să n-o
iau. Dacă era a mea,
ajungea la British
Museum; în mâinile
altcuiva, ar fi fost
definitiv pierdută
pentru oamenii de
ştiinţă. Slabă consolare
pentru a mă împăca cu
o astfel de achiziţie, mai
ales că ştiam, teoretic, că

singura modalitate de a
opri tranzacțiile de pe
piața neagră era
eliminarea cererii
pentru obiectele ale
căror achiziție și
proprietate nu puteau fi
verificate.

Mă uitam prin cel de-
al optulea magazin și
cugetam dacă așa ceva

ar avea șanse de
împlinire în timpul
vieții mele, fiind pe
punctul de a mă apropia
de proprietar să văd
dacă nu are și altceva
prin spatele
magazinului, când ceva
mi-a atras privirea: un
ac delicat, în formă de
pasărea paradisului, din

aur, în care erau
montate safire, rubine și
smaralde. L-am
recunoscut imediat ca
fiind cel pe care-l purta
lady Elinor în ziua în
care l-am întâlnit,
Margaret și cu mine, pe
Jeremy la British
Museum. Mi-am
schimbat imediat

strategia.

— Ce broșă superbă!
am exclamat.

Proprietarul, care mă urmărea de la distanță, mi-a zâmbit larg și s-a apropiat de teighea, în fața mea.

— Aur de
optsprezece carate,
doamnă, și pietre de cea

mai bună calitate.

— De unde o aveți?

— De unde am cele
mai multe bijuterii.
Scuzați-mă că vă spun
asta, dar
dumneavoastră,
doamnele, vă cam
depășiți uneori banii de
buzunar.

— Mi-ar plăcea s-o

cumpăr, dar mi-e foarte cunoscută. Mă tem c-a fost a unei prietene și ar fi destul de penibil să apar cu ceva care i-a aparținut. Ați putea să verificați?

— Nu pot face asta, doamnă. Le ofer clienților confidențialitate

absolută.

Se pare că această
confidențialitate
absolută era evaluată pe
unde va pe la șase
șilingi. Am plecat din
magazin cu acul și cu
confirmarea faptului că
lady Elinor o vânduse,
împreună cu alte piese
valoroase, în ultimele

șase luni. Chiar dacă nu am reușit să găsesc tabachera, începeam să bănuiesc la cine ar fi.

Dacă ar fi fost Colin în oraș, l-aș fi rugat pe el să facă niște investigații discrete la avocatul familiei Routledge, pentru a afla cât e de gravă situația

financiară a lui lady
Elinor. Legăturile lui cu
palatul ar fi fost de
neprețuit în acest caz.
Trebuia însă să mă
bazez pe metode mai
imaginative și m-am
hotărât s-o vizitez pe
mama lordului
Pembroke, unica
persoană despre care

credeam că ar putea ști ceva.

— Iertați-mă că intru direct în subiect, lady Anders, dar ați început tratative cu lady Elinor atunci când fiul dumneavoastră a vrut să se însoare cu Isabelle?

— Nu în mod oficial. Am discutat puțin cu ea,

așa informal, când a devenit evident că Tommy avea intenții serioase în privința fetei. După cum v-am spus, nu prea mai au bani, așa că zestrea trebuie să fie destul de mică.

— Cât de mică?

— Practic,

inexistentă. O să fiu
sinceră cu
dumneavoastră, lady
Ashton. Eu și lordul
Pembroke nu i-am fi
permis lui Tommy să se
însoare cu ea, indiferent
cât de mult ar fi iubit-o.
Și am lăsat-o și pe
Elinor să înțeleagă acest
lucru. Mi-e prietenă,

după cum știți, și nu voiam ca fiica ei să-și facă speranțe prea mari.

— E chiar așa de rău? Credeam că domnul Routledge a fost destul de înstărit.

— A lăsat-o pe Elinor cu o situație destul de bună, dar banii s-au dus. Isabelle a avut

noroc cu Charles Berry.
Nu cred că s-ar fi găsit
mulți domni care s-o
accepte cu atât de puțini
bani.

— Și Berry de ce o ia?

El n-are bani.

— Înseamnă că există
un puternic atașament
din partea lui. Sau
pentru că vrea o soție

dintr-o familie engleză nobilă. Excelent pentru cineva cu sânge regal, nu? Cred că nu există nicio monarhie în Europa care să nu se înrudească cu draga noastră regină.

Ceea ce putea fi adevărat, dar diferența dintre o căsătorie cu

nepoata fără bani a unui
viconte și o alianță cu
cea mai neînsemnată
prințesă din Casa de
Saxa-Coburg-Gotha era
ca aceea de la cer la
pământ. El avea nevoie
de o soție cu avere. Și
nu ar fi fost de acord să
se însoare cu Isabelle,
dacă lady Elinor nu l-ar

fi convins și cu altceva.
Sau să-l fi prins că nu
era cine pretindea că e?
Poate că-l șantaja.

I-am mulțumit lui
lady Anders și, în drum
spre casă, mi-am
cântărit opțiunile.
Trebuia să vorbesc cu
Sebastian. Sigur putea
dovedi că este

adevăratul descendent
al lui Ludovic al XVI-lea
și era capabil să-l
oprească pe domnul
Berry. Trebuia să merg
din nou la *Times*, ceea ce
începea să mă cam irite.
De ce face atât de
dificilă stabilirea
contactului cu el? Mi-
am scos capul pe

fereastră trăsorii și i-am strigat lui Waters să oprească.

Sebastian mă mai urmărise de multe ori și m-am gândit c-ar putea-o face și acum. Am coborât din trăsură, am traversat Knightsbridge și am intrat în parc. Iar trăsura am trimis-o

acasă, după ce l-am
asigurat pe Waters că n-
o să păţesc nimic. Mi-a
fost destul de greu să-l
conving, dar în cele din
urmă am reuşit,
spunându-i că nu-mi
serveşte la nimic dacă-şi
pierde vremea pe lângă
parc şi refuzând să fiu
însoţită de un lacheu.

Apreciam grija
servitorilor mei, dar
voiam să fiu singură.

M-am plimbat încet
pe lângă lacul
Serpentine, atentă tot
timpul să văd dacă nu
sunt cumva urmărită.
Niciun semn. Am mers
mai departe și am intrat
în Kensington Gardens,

unde m-am așezat pe o bancă în cel mai izolat loc pe care l-am găsit. Am așteptat acolo trei sferturi de oră, revăzând datele cazului, făcând liste cu întrebări și cu răspunsurile pe care trebuia să le descopăr și uitându-mă, mult prea des, la ceasul

prins în corsaj. În cele
din urmă am renunțat,
m-am ridicat în picioare
și m-am uitat în jur. Se
făcea târziu și în
grădină mai era puțină
lume. N-am văzut pe
nimeni, dar eram sigură
că Sebastian era acolo,
pândind ascuns pe
undeva.

— Sebastian? am strigat. Știu că ești aici. Nu vrei să vorbești cu mine?

Frunzele foșneau în vânt și am auzit undeva, în depărtare, lătratul unui câine, dar admiratorul meu nu a apărut.

— Te rog! Trebuie să

mă ajuți! Sebastian!

Am bătut
nemulțumită din picior
și m-am așezat din nou.

— N-ar trebui să te
pierzi așa cu firea,
Kallista, draga mea.

A apărut din senin și
s-a așezat lângă mine.

— De ce te
încăpățânezi să te

strecori așa? E foarte enervant.

— Ești încântătoare când te enervezi.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu vreau să te scap din ochi. Crezi că e bine să te învârți pe aici, neînsoțită, după tot ce ți s-a întâmplat?

— Sunt capabilă să am grijă de mine.

— Da? Uite, acum aş putea să-ţi fac orice. Să te iau prizonieră; să te duc în bârlogul meu de nelegiuit. Nu e nimeni care să mă vadă şi să mă oprească.

— Dacă ţip, tot vine cineva. Şi îmi imaginez

că bârlogul tău e destul de departe și e greu să mă duci până acolo fără să fim văzuți.

— Poate, dădu el din umeri. Nici nu trebuie să te temi. Cu mine, nu ești în pericol.

Era prima oară când îi vedeam fața. Ochii, după cum știam, erau

de un albastru șocant,
dar altfel, trăsăturile nu
aveau nimic neobișnuit.
Deși nu l-aș fi putut
descrie drept chipeș,
avea un soi de energie
care îl făcea foarte
atrăgător.

— Am pierdut Biblia
mamei tale. Îmi pare
foarte rău.

— Pentru mine, n-are nicio importanță. Dacă o voiam, aș fi luat-o când a vrut să mi-o dea.

— Cred că e la Charles Berry.

— Ei, sper să-l amuze.

— Cum poți glumi cu așa ceva? Nu vrei să-l

oprești?

— Pe Berry? E ur
bădăran nenorocit. N-
am treabă cu el.

— Dar îți fură
moștenirea!

Cuvintele mele l-au
făcut să râdă din toată
inima.

— Iubito, te ador. Ce
dramă! Cât entuziasm!

Τηλε διαθρέζωμεν οπη
σθέως.

— Chiar dacă reușesc
să citesc la prima
vedere, mă descurc mai
greu când aud
vorbindu-se în greacă.
Îmi traduci?

— „Hai să fugim
departe, cât de departe
ne țin puterile.”

— Cum de ești atât de instruit, dacă ai fost crescut ca servitor?

— Am fost trimis la școală de un binefăcător.

— Aha. Mă întreb dacă n-ai avut cumva vreun fond secret?

— Un fond secret? Ridică din sprâncene. De unde ți-a venit o

asemenea idee? Să mă fi
înșelat eu oare cu
privire la caracterul tău?
Spune-mi că nu citești
literatură proastă.
Credeam că îi ești
credincioasă lui Homer.

— Nu încerca să
schimbi vorba. Doar n-o
să stai deoparte câtă
vreme Charles Berry

încearcă să ocupe tronul Franței.

— Ce treabă am eu? Familia mea a făcut și așa destul.

Aceste cuvinte mi-au mers la inimă. Durerea pe care a suferit-o, bietul de el! Îmi imaginam oroarea pe care trebuie s-o fi simțit

când a aflat de
brutalitatea cu care i-au
fost executate rudele.
Ideea că trebuie să-și
ducă viața negându-și
identitatea, făcând pe
servitorul când, prin
naștere, ar fi trebuit să
trăiască în lux și confort!
Fără să-mi dau seama, i-
am luat mâna

înmănușată și i-am strâns-o.

— Ai dreptate. Dar nu-l poți lăsa să pretindă ceea ce-ți revine de drept. Chiar dacă monarhia nu va mai fi reinstaurată, n-ar trebui să spună că el e adevăratul moștenitor al Casei de Bourbon.

— Și crezi că *eu* sunt?

Ah, minunat! Nu, nu
draga mea. N-am nicio
legătură cu sărmanul
Delfin. Ba chiar m-am
săturat să tot aud
vorbindu-se despre el.

— Și Biblia?

Bernadette Capet? Știu
că a venit în Anglia cu
Delfinul.

— Da.

— Iar fiica lui a fost mama ta.

— Nu, nu știi deloc povestea. Bernadette și fiul ei, bunicul meu, l-au adus pe Ludovic-Carol în Anglia, dar n-au rămas cu el. Era extrem de important ca identitatea lui să rămână

secretă, așa că băiatul a fost dat în grija unui cuplu fără copii.

— Care știau cine e?

— Bineînțeles, dar n-au suflat o vorbă.

— Dar Capet e numele care s-a dat familiei regale.

— Și exact din acest motiv l-a și adoptat

draga de Bernadette.
Familia mea e cât se
poate de încântată să
onoreze monarhia
franceză. Nici n-ai idee
cât e de plicticos.

— Dacă astea-ți sunt
sentimentele, de ce furi
obiectele care i-au
aparținut Mariei-
Antoaneta?

— Da, asta-i chiar o enigmă, nu? Mama mea avea o fixație pentru Bourboni și pentru serviciul pe care li-l făcuse Bernadette. De când am început să vorbesc, m-a învățat istoria Franței.

— Și e așa de îngrozitor?

— Dacă se face în
detrimentul altor
lucruri, da. Avea un
pomelnic al tuturor
lucrurilor furate
Bourbonilor. Nu mai
suportam să-l aud.
Când am plecat la
școală, am știut că nu
mă mai întorc la
Richmond. A fost

îngrozită când m-am hotărât să stau în altă parte. A insistat să nu plec.

— N-a mai avut alți copii?

— Nu. Doar pe mine.

— Poate că voia să te aibă lângă ea la bătrânețe.

— Nu. Era convinsă

că trebuie să rămân,
pentru că, scumpa mea,
așa ar fi vrut Maria-
Antoaneta. Bernadette a
jurat că va rămâne lângă
Ludovic-Carol și lângă
moștenitorii lui pentru a
se asigura că sunt bine.
Fiul ei a făcut la fel, iar
eu ar fi trebuit să fac
același lucru.

— Adică trebuia să veghezi asupra moștenitorului Delfinului?

— Da. Îți imaginezi? Au trecut o sută de ani de la revoluție. Nu se întâmplă nimic dacă mai plecăm și noi. Luă o pietricică de jos și o azvârli destul de tare,

peste stratul de flori din fața noastră. Ne-am certat foarte tare și am plecat. Am venit la Londra, mi-am schimbat numele și am luat-o de la început.

— Dar ți-ai luat numele Capet?

— De dragul ironiei, n-am reușit să rezist în

fața unei asemenea
ocazii. Înainte de a veni
la Londra, a încercat să-
mi dea pacostea aia de
tabacheră, dar n-am
vrut s-o iau. Era cel mai
prețios lucru pe care-l
avea. I-o dăduse
Delfinul lui Bernadette
și de atunci a rămas la
noi. Când eram mic,

mama mi-o arăta, dar niciodată nu m-a lăsat s-o ating. Mi-a spus că înăuntru e o foaie de hârtie pe care Bernadette a scris toată povestea.

— Și de ce n-ai vrut s-o iei?

— Cel ce are tabachera e de acord, în

mod tacit, să aibă grijă
de moștenitorul
Delfinului. Eu n-am
intenția să fac asta.

— Dar nu te-ai întors
la Richmond nici când
mama ta a murit.

— Nu. Ce rost ar fi
avut?

— Și tot nu înțeleg
de ce aduni lucrurile

care i-au aparținut reginei.

— După ce a murit mama, m-a cuprins un puternic sentiment de vinovăție. Am părăsit-o și mi-am bătut joc de ceea ce pentru ea era supremul scop în viață. La puțin timp după moartea ei, am auzit

întâmplător un
gentleman care spunea
că are o casetă de
Limoges despre care se
crede că i-a aparținut
reginei franceze. Știam
că mama ar fi fost
încântată s-o aibă.

— Și nu ți-ai permis
s-o cumperi?

— Nici vorbă. Mi-*ε*

fost destul de greu să-
mi câștig traiul la
Londra și am descoperit
că am un anumit talent
de a pătrunde în case
fără a fi descoperit. Iar
acest talent, odată
cultivat, îți oferă
posibilitatea de a-ți mai
rotunji veniturile fără
prea mare bătaie de cap.

Mi-a fost foarte ușor să iau cutia din casa lordului Grantham.

— Și restul?

— Devii dependent: să te furișezi, să provoci agitație... E foarte interesant.

— Și atunci, de ce ai dat înapoi diamantul roz?

— În ciuda eforturilor, mi-a fost imposibil să mă scutur de întreaga venerație față de Casa de Bourbon pe care mi-a transmis-o familia. Când mi-am dat seama că l-am luat de la moștenitorul Delfinului, m-am hotărât să-l înapoiez, mai ales că el

a fost cel care mi-a plătit studiile.

— David Francis e adevăratul moștenitor? M-am întrebat dacă Beatrice are habar. Și n-ai știut asta când ai luat diamantul? Sunt sigură că mama ta ți-a spus.

— Nu. Acest lucru se spune numai după ce

persoana respectivă
consimte să ducă mai
departe misiunea
familiei. Absurd, nu?
Așa că n-am știut că era
Francis și am aflat abia
după ce am citit în ziar
că el deținea și
tabachera. Când am
refuzat-o, mama a făcut
mare scandal și mi-a

spus că va ieși definitiv din familia noastră și că o oblig s-o înapoieze Bourbonilor.

— Și cine crezi că l-a omorât?

— Habar nu am. Desigur, toate astea dovedesc că mama a avut dreptate. Bourbonii au încă nevoie de grija

noastră.

— N-ar fi fost nicio diferență.

— Așa e.

— Și cum ai pus mâna pe scrisorile lui Léonard?

— Sunt primele pe care le-am furat. Am dat peste ele cu totul întâmplător. Am

pătruns în biblioteca
unui conac de la țară, să
iau o casetă Fabergé care
se afla acolo, la vedere.
Când am ridicat-o, am
văzut în spatele unor
cărți, pe un raft, un
teanc de scrisori. Erau
legate cu o panglică
roșie și m-am gândit că
sunt scrisori de

dragoste. Fiind o fire romantică, le-am luat sperând să am parte de o lectură plăcută. După câte îmi dau seama, cel care le deținea nici n-a observat că lipsesc.

— Cine e? I le înapoiez eu.

— N-ai curajul.

— Ba da.

— Atunci nu-ți spun.

— De ce n-ai luat și

scrisorile Mariei-

Antoaneta de la domnul

Francis, când ai furat

diamantul roz?

— Nici nu știam că

sunt la el. Se ridică în

picioare și se postă în

fața mea. A fost

minunat, draga mea,

dar mă tem că trebuie să dispar.

— Nu, stai! Și ce faci cu lucrurile pe care le-ai furat? Le dai înapoi?

— Bineînțeles că nu.

— Nici măcar cerceii lui Cécile? De dragul meu?

— Poate, dac-ar fi fost ai tăi. Se aplecă și

îmi întoarse capul într-o parte, atingându-mi ușor urechea. Ți-ar sta minunat cu ei.

— N-ai de gând să dispari din nou, nu?

— N-am niciun motiv să rămân.

— Nu-mi poți spune, cel puțin, cum să te găsesc?

— De ce? Vrei să-
părăsești pe minunatul
domn Hargreaves
pentru mine? Nu cred,
draga mea. Dar voi veni
de câte ori ai nevoie de
mine.

— Nu-mi place să fiu
urmărită, Sebastian.

— Mă găsești prin
Times.

Apoi se înclină și se îndepărtă. Nu mai avea rost să-l strig, dar am oftat și m-am uitat la locul pe care stătuse. Acolo, pe bancă, îmi lăsase carnetul.

În clipa în care m-am întors acasă, am luat scrisoarea pe care o primisem cu o săptămână în urmă de la Colin, prima pe care mi-o trimisese din Franța. O scrisese pe

feribot și a pus-o la poștă îndată ce a sosit la Calais, chiar înainte de a se urca în trenul spre Paris. Am zâmbit în timp ce o citeam; reușea mereu să alcătuiască scrisorile în așa fel încât să pară că-ți vorbește și aproape că-i auzeam cuvintele, în timp ce

mi-l imaginam șezând
în fața mea, trecându-și
mâna prin părul
dezordonat, cu
picioarele lungi întinse
în față. Nu m-am lăsat
însă abătută de la scopul
meu de această imagine
încântătoare. Am
parcurs repede pagina
până când am ajuns la

fraza pe care o căutam.
„Avem bilete la Operă
pe trei, locuri în primul
rând de la balcon.”

Am conceput o
telegramă pe care să i-o
trimit, cu un text destul
de stângaci, dar care
avea să-i transmită
mesajul meu când citea
prima literă a fiecărui al

treilea cuvânt. Astfel, va avea un tablou scurt și incisiv asupra situației la zi din Londra, mai ales în ceea ce-l privește pe Charles Berry.

— Ați văzut c-a mai sosit astăzi o scrisoare de la Paris, doamnă? m-a întrebat Davis când a luat telegrama, uitându-

se la teancul de plicuri nedeschise de pe birou.

— Nu, n-am apucat.

Am căutat printre scrisori până am găsit-o pe cea cu bine cunoscutul scris al lui Colin.

— Vreți să trimit telegrama imediat sau să mai aștept până când

vedeți ce scrie domnul Hargreaves?

— Trimite-o acum, Davis. E foarte urgentă. Dacă mai trebuie să adaug ceva, îi mai trimit una.

Davis s-a înclinat și m-a lăsat să citesc. Eram bucuroasă de intimitatea momentului și am

deschis plicul.
Scrisoarea era, dacă
îndrăznesc să spun, cea
mai delicată și mai lirică
declarație de dragoste
așternută vreodată pe
hârtie. Textul părea să
cânte. Am citit-o de trei
ori și abia apoi mi-am
dat seama că ard și că
îmi tremură mâinile.

Era atât de frumoasă,
încât aş fi vrut s-o citesc
cu voce tare, să-i ascult
melodia cuvintelor, dar
mi-am amintit de
vorbele lui Colin, care-
mi spunea că într-o casă
londoneză nu ești
niciodată cu adevărat
singur.

Și abia atunci mi-am

dat seama c-am uitat cu
desăvârșire ce era
esențial. Cu un suspin,
am luat o foaie de hârtie
și am copiat prima literă
a fiecărui al treilea
cuvânt. Veștile de la el
le completau perfect pe
ale mele: averea lui lady
Elinor se dusesse pe
sprijinirea lui Garnier și

a așa-zișilor lui
revoluționari. De asta
nu mai avea Isabelle
zestre. Și nici n-ar mai fi
avut nevoie, dacă mama
ei ar fi reușit să-i
aranjeze o căsătorie cu
un viitor rege.
Bineînțeles că finanțând
acest proiect, lady
Elinor era în măsură să

aleagă o regină pentru Charles Berry.

Era însă foarte riscant. Fără zestre, Isabelle ar fi ajuns într-o situație cruntă, în caz că restaurația ar fi eșuat. Și totuși, speculația era rezonabilă. În Franța, republica era extrem de impopulară. *Monsieur*

Garnier era foarte iubit, fiind în același timp un politician mult prea abil pentru a cădea victimă slăbiciunii care determinase eșecul loviturii de stat a lui Boulanger.

Știa lady Elinor că Berry e un impostor? Era ea dispusă să riște

atât de mult doar pentru
că-l credea adevăratul
descendent al lui
Ludovic al XVI-lea
Ideea că familia ei a
ajutat refugiații să scape
de teroare nu-mi dădea
pace. Oare au știut
aceștia ce s-a întâmplat
cu Delfinul?

Nu sunt deloc

mândră de ceea ce am
făcut în continuare, dar
nu prea aveam de ales.
I-am trimis un bilet lui
Isabelle și am invitat-o
să vină cu mine la
British Museum. Ar
primit răspunsul ei a
doua zi dimineată, la
micul dejun, și m-am
dus s-o iau de la

Meadowdown îndată ce am terminat de mâncat.

Ne-am plimbat prin două galerii greco-romane, apoi în Sala Arhaică și abia apoi am fost în stare să-mi adun tot curajul și să abat discuția în direcția în care știam că trebuie să continue.

— Ți-e dor de domnul Berry? am întrebat-o când ne aflam în fața lui Apolo Strangford, o statuie din marmură despre care se credea că provine din Ciclade. Privind-o, mi s-a făcut dor de Santorini.

— Văd că-i suport destul de bine absența.

— Am aflat că familia ta i-a ajutat pe refugiații din timpul Revoluției Franceze. Logodna cu moștenitorul Casei de Bourbon pare un fel de justiție poetică.

— Exact așa zice și mama, mi-a răspuns ea uitându-se la Apollo cu

o privire goală.

— Am înțeles că familia Torrington a ajutat o persoană foarte importantă. Cred că-i o poveste minunată.

Spre surprinderea mea, Isabelle a zâmbit.

— Întotdeauna mi-a plăcut, mai ales partea cu diamantul roz. E

foarte romantică.

— Nu cred c-o știu.

— Delfinul a oferit
familiei mele un
diamant roz ca răsplată
pentru ajutor, dar stră-
străbunicul meu a
refuzat să-l accepte. Era
unul dintre puținele
lucruri pe care băiatul le
avea de la mama sa și

familia Torrington a crezut de cuviință că trebuie să rămână la el, în amintirea reginei. Ungest minunat, dar până la urmă inutil. Pentru că, la un moment dat, a fost nevoit să-l vândă, probabil pentru a-și plăti drumul în America. Dacă nu l-ar fi

vândut, n-ar fi fost furat de hoțul acesta oribil din Anglia, nu?

— Nu, probabil că nu, i-am răspuns și mi-am dat seama că îmi ținusem respirația cât timp mi-a povestit. Zâmbetul lui Apolloc părea plin de reproșuri la adresa mea.

Ne-am continuat
plimbarea prin muzeu.
Lui Isabelle i-au plăcut
foarte mult mumiile,
însă eu abia am aruncat
o privire spre lucrurile
pe lângă care treceam.
Nu am crezut nicio
clipă că Ludovic-Carol a
vândut diamantul roz.
Când ziarele au scris

despre furtul lui, lady Elinor l-a identificat imediat pe proprietar drept persoana care îi putea da cu desăvârșire planurile peste cap.

Oare s-a confruntat cu el? I-a confirmat în vreun fel că el e moștenitorul lui Ludovic-Carol? Mi s-a

făcut iar rău, știind că, dacă nu l-aș fi convins să raporteze furtul, domnul Francis ar fi trăit încă. Gândurile mi s-au îndreptat imediat spre micul Edward. Oare exista vreo posibilitate ca lady Elinor să știe despre băiat? Sebastian nu era

singura persoană care mă urmărise; oare nu am condus-o eu fără să vreau la Edward? Și doamna White? Oare ea știa că fiul său are sânge regal?

Am inventat repede o durere de cap și am dus-o pe Isabelle acasă, apoi i-am spus lui

Waters să mă ducă la
doamna White.

Menajera m-a lăsat să
intru imediat, dar era
foarte încruntată când
m-a condus la stăpâna
ei. Nu credeam că acest
lucru ar fi posibil, dar
am găsit-o pe doamna
White și mai slabă decât
atunci când o văzusem

ultima dată.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, dar mai am de pus câteva întrebări despre domnul Francis. V-a spus vreodată ceva... mai special... despre el? Poate v-a explicat de ce e atât de important pentru el să aibă un

copil?

— Nu vor toți bărbații copii?

— Probabil. Dar nu v-a dat un anumit motiv pentru dorința lui?

— Nu, lady Ashton. Întotdeauna a fost foarte amabil cu mine, dar și-a ținut gândurile pentru el. Era foarte interesat

de tot ce făceam și, desigur, de Edward, dar nu ne-a spus aproape niciodată nimic despre viața lui. Ceea ce nu m-a surprins, totuși.

— Ați observat ceva ciudat în jurul casei de la moartea lui?

— Ce vreți să spuneți?

— Ceva sau pe cineva care să vă fi ridicat suspiciuni?

— Doar nu credeți că cineva din casa mea...

— Nu, nu. Doar că am motive să cred că persoana care l-a omorât pe domnul Francis s-ar putea arăta interesată de Edward.

— Credeți că fiul meu e în pericol?

— Nu sunt sigură. Dar cred c-ar fi mai bine dacă dumneavoastră și băiatul ați pleca o vreme.

— Nu avem unde să mergem.

Abia auzeam ce spune.

— Nu vă faceți griji.
Știu eu un loc unde o să
fiți în siguranță.

— Nu știu dacă ar
trebui să am încredere
în dumneavoastră.

— Vă înțeleg și mă
tem că nu prea am cum
să vă fac să aveți. Iertați-
mă, dar dumneavoastră
și doamna Francis ați

iubit același bărbat. Ea mă cunoaște destul de bine pentru a avea încredere că sunt în stare să rezolv această crimă. Vă rog, doamnă White, nu încerc decât să vă apăr fiul.

— Nu prea știu ce să cred, mi-a răspuns ea, ciupindu-și pielițele

zdrențuite ale unghiilor.

— Inspectorul Manning de la Scotland Yard poate garanta pentru mine. Vreți să vi-l trimit?

— Domnul Francis ar fi dorit să țin copilul departe de pericol.

— Sunteți de acord să plecați?

Părea că vrea să suspine, dar efortul era prea mare pentru trupul ei firav.

— Da, ce altceva aş putea face? Nu pot să rămân aici după ce am fost avertizată, iar eu singură n-aş şti unde să-l duc. Dar aş vrea să vorbesc cu inspectorul.

— O să-l rog să vină
cât poate de repede. Aș
vrea să fiți gata de
plecare mâine. Nu
spuneți niciunui
servitor și nici nu vă
faceți probleme cu
împachetatul. O să
aranjez să vă fie
cumpărate haine și toate
cele necesare. Dacă este

vreun lucru de care Edward e foarte atașat, îl puteți lua, atât timp cât nu trage atenția asupra faptului că plecați.

— Sunteți sigură că e absolut necesar să plecăm?

— Nu, nu sunt. Dai dacă pericolul există și nu facem nimic,

consecințele vor fi mai îngrozitoare decât ne putem imagina.

Inspectorul Manning a trecut pe la doamna White peste câteva ore și mi-a spus că a convins-o destul de ușor că face bine urmându-mi sfatul. După ce a vorbit

cu ea, a luat mult mai în
serios și contribuția mea
la desfășurarea
investigației.

Suspiciunile mele
îndreptate împotriva lui
lady Elinor nu-mi
dădeau pace, mai ales
că, dacă erau corecte,
viața lui Isabelle s-ar fi
dat cu totul peste cap.

Mă chinuia gândul că o persoană care a fost atâția ani prietena familiei se poate face vinovată de o asemenea crimă, dar era aproape sigur că ea e responsabilă de morțile din Richmond. Aveam nevoie de o dovadă clară și m-am hotărât să

merg la Floris,
magazinul de la care a
fost cumpărată loțiunea
de bărbierit care-i
omorâse pe cei doi
bărbați. Am vorbit chiar
cu domnul Floris. După
cum era de așteptat, la
început a fost cam
ezitant. Dar după ce i-
am explicat natura

cazului de care mă ocupam, a fost de acord să mă ajute. Am revăzut amândoi registrele. La doar două zile după ce a apărut în ziare știrea despre furtul diamantului roz, cineva a cumpărat o sticlă cu loțiune de ras cu lavandă. Spre deosebire

de celelalte rețete, pe
aceasta nu era trecut
numele cumpărătorului,
așa că domnul Floris l-a
chemat pe vânzătorul
care înregistrase
vânzarea.

— A, da, îmi
amintesc, spuse el
zâmbind. A comandat și
pentru ea câteva

produse, dar le voia separat. Cred că era un cadou pentru un domn.

— Îți amintești numele? l-am întrebat.

— Nu cred.

— Ai putea să mi-o descrii?

— Cam între două vârste. Blondă.

— Ai recunoaște-o

dac-ai vedea-o?

— Cred că da. Am mai servit-o de multe ori.

— Dar trebuie să existe rețeta de la celelalte cumpărături pe care le-a făcut, am fost eu de părere și am căutat mai departe prin registrele de vânzări,

până când am găsit un
nume pe care l-am
recunoscut. În aceeași
zi, de la același
vânzător, lady Elinor
Routledge mai
cumpărase două sticle
cu *eau de toilette* și patru
piepteni.

— N-aș fi suspectat-o

niciodată! exclamă
Margaret în aceeași
seară, când stăteam
amândouă în bibliotecă.
Davis ne deschisese o
sticlă de Porto excelent
și, deși știam că nu e de
acord, îi adusesem
prietenei mele ceea ce
mai rămăsese din
țigările lui Philip.

— Nu sunt absolut sigură că e ea. Acum trebuie să...

Am fost întrerupte de sosirea lui Ivy. Nu mai vorbisem cu ea de când ne-am certat și am fost de-a dreptul șocată că vine la mine după ce lucrurile se degradaseră atât de tare între noi.

Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase roșie și ar fi stârnit senzație la orice petrecere, dacă n-ar fi avut ochii umflați, iar obrazii brăzdați de lacrimi. Primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că doamna Reynold-Plympton ε

discutat cu lordul Fortescue, care, la rândul lui, i-a vorbit lui Robert.

— Ivy! Ce s-a întâmplat?

— Oh, e o seară cu bucluc, nimic altceva, încercă ea să zâmbească. Știi doar cum te copleșesc uneori toate,

în sezon.

— Ți-ar prinde bine un pic de Porto, spuse Margaret, întinzându-i un pahar. Mergi la vreo petrecere astă-seară? Unde-i Robert?

— Trebuia să mergem la un bal, la familia Lansdowne. Dar Robert a hotărât că e

mai bine ca eu să stau
acasă.

— De ce? am
întrebat-o.

— Îi e teamă că nu
mă simt bine. Iar el are
de gând să discute
politică toată seara, așa
că s-a gândit că nu e
nevoie să mai merg și
eu.

— Și de ce să nu te simți bine? o întreabă Margaret, suflând inele de fum. Ești cât se poate de sănătoasă.

— Nu vrea să te plictisești, pentru că el va fi cu lordul Fortescue și cu ceilalți toată noaptea, i-am spus eu.

— Cum să mă

plictisesc la un bal? Nu, cred că are alt motiv. Se uită la Margaret, ca și cum ar fi stat la îndoială dacă să continue sau nu, apoi își goli paharul dintr-o înghițitură. Cred că are o amantă care va fi acolo astă-seară. Știe că, dacă-l văd dansând cu ea, îi voi citi

infidelitatea pe chip.

— Draga mea, nu e deloc așa, am liniștit-o eu.

— Și s-a gândit să mă țină pe mine acasă, în loc să-i spună ei să nu meargă. Bănuiesc că și ea e căsătorită. Poate c-a insistat soțul ei să se ducă.

— Nu, Ivy, greșești.
Știu...

Dar m-am oprit.

— Ce? întrebă
Margaret. Continuă, te
rog. Ce știi?

— Știu că Robert nu
are o aventură, am spus
și i-am povestit despre
suspiciunea mea și
despre confruntarea cu

doamna Reynold-
Plympton.

— Emily! ți-pă Ivy
Cum ai putut?

— Știu. Iartă-mă, Ivy,
n-ar fi trebuit să fac asta,
dar nu suportam
gândul că Robert te
înșală.

— Știu că m-am
supărat pe tine, dar mi-

am dat seama că n-am
unde să merg în altă
parte. Tu ai fost
întotdeauna cea mai
dragă prietenă a mea.
Își prinse încet capul în
mâini. Și, deși mă
îngrozește ce ai făcut,
cum te-aș putea
învinui? Sunt
îngrijorată de săptămâni

întregi și acum m-ai liniștit, Emily.

— Mă bucur, dar n-ar fi trebuit să fac asta fără să vorbesc mai întâi cu tine.

— N-aș fi fost de acord s-o faci.

— Pot fi foarte convingătoare, Ivy.

— Gata, pentru

numele lui Dumnezeu,
interveni Margaret.
Destul. Ce ai de gând cu
lady Elinor?

— Cu lady Elinor?
întrebă Ivy. Am pus-o și
pe ea la curent cu tot ce
s-a mai întâmplat de
când vorbisem noi
ultima oară. Ce
îngrozitor! Biata

Isabelle! Oare ce se va întâmpla?

— Mi-e teamă că nimic bun. Tot încerc să văd cum pot dovedi, fără putință de tăgadă, că ea e răspunzătoare pentru crimele din Richmond.

— N-ar putea poliția?
... ezită Ivy.

— Bineînțeles că-l implic pe inspectorul Manning. Dar nu vreau să sară poliția pe ea și nici ca Isabelle să fie acolo.

— Unde ai trimis-o pe doamna White cu băiatul? întrebă Ivy.

— Pleacă în Grecia și o să stea în vilă. Merge

și Meg cu ei.

Și atunci mi-a venit o idee, vagă la început, care s-a concretizat apoi în ceva coerent.

— Lady Elinor crede că nu mai există niciun moștenitor al Delfinului, nu? Și dacă află despre Edward? Și crede că el, sau mama

lui, ar putea veni cu pretenții la tron?

— Îmi place ideea ta, Emily, spuse Margaret pufăind din țigară.

— Și dacă băiatul va avea de suferit? întrebă Ivy.

— Nu-i spunem decât după ce au ieșit din țară și sunt în

siguranță. Și atunci aş putea trece pe la ea, s-o alertez discret și să aştept să apară acasă la doamna White.

— Și de unde știi când trebuie s-o aştepți? vru să știe Ivy.

— N-o să știu. Colir mi-a spus odată că, în cea mai mare parte a

timpului, munca lui
constă în a aștepta să se
întâmpile ceva
interesant. Acum încep
să înțeleg ce a vrut să
zică.

— Ai putea sta
ascunsă în casă și să
dormi în camera
copilului, sugeră
Margaret. Va găsi ea în

cele din urmă o cale de a ajunge la tine.

— Ar trebui să-i forțăm cumva mâna. S-o facem să creadă că într-o bună zi identitatea lui Edward va fi dezvăluită.

— Ce păcat că nu mai există Bastilia! oftă Ivy.

— Mi-e teamă că n-o

să mergă, am spus eu
gândind rapid. Cine a
comis aceste crime este
la curent cu
investigațiile mele. Acea
persoană m-a urmărit,
mi-a scos trăsura de pe
drum, mi-a aruncat cu o
cărămidă în fereastră, a
trimis o servitoare să mă
spioneze. Dacă-i spun

lui lady Elinor despre Edward, își va da imediat seama că o bănuiesc, indiferent cât de inspirat va fi felul în care o voi face. Și în acel moment nu mai are nimic de pierdut. I-am promis lui Colin să nu-mi asum riscuri inutile. Mi-e teamă că exact asta

voiam să fac.

— Ai dreptate, fu de părere și Margaret. E prea periculos.

— Trebuie să ne mai gândim, am continuat eu.

Chiar în clipa aceea Davis a bătut la ușă; avea fața cadaverică.

— Baines a fost

atacat, doamnă. Puteți,
vă rog, să veniți
imediat?

— Era ziua lui liberă, îmi explică Davis în timp ce-l urmam, împreună cu Margaret și cu Ivy, spre aripa servitorilor. Venea acasă și, când s-a apropiat de spatele casei, cineva l-a

lovit în cap. Am trimis după doctor.

Am răsuflat ușurată când medicul mi-a spus că rănile lacheului nu erau serioase. Veștile de la poliție au fost mai puțin mulțumitoare. Polițiștii inspectorului Manning au prins un om care fugea dinspre

casă și l-au interogat, dar au ajuns la concluzia că n-a fost decât un simplu jaf. Lui Baines i s-au furat banii și ceasul, iar infractorul nu era la prima abatere.

— Cum e posibil să susțină că asta n-are nicio legătură cu atacurile asupra mea?

Nu are sens.

— Acum îmi dau seama de ce spui că nu te poți baza numai pe poliție, spuse Ivy.

Ziua următoare a fost deosebit de agitată. Între plecarea doamnei White cu Edward și Meg în Grecia și verificarea stării lui Baines, n-am

avut nicio clipă liberă să mă gândesc cum s-o prind pe lady Elinor. Meg era încântată că pleacă la Santorini și am zâmbit amintindu-mi că, acum mai puțin de un an, îi era groază să călătorească. Îmi părea rău că nu-i însoțește și Cécile, dar ea nu putea

părăsi Parisul până când nu isprăvea cu *monsieur* Garnier. Dar se aflau pe mâini bune cu camerista mea, care pusese la punct călătoria până la ultimul detaliu, cu eficiența care o caracteriza.

După ce a sosit poșta de dimineață, am reușit

să-l conving pe
inspectorul Manning că
atacul asupra lui Baines
nu a fost un incident
izolat. Cineva îmi
trimisese o scrisoare cu
un mesaj sinistru: „Cine
va fi următoarea victimă
a insolenței tale?
Renunță la investigații.”

După ce am vorbit cu

inspectorul, am încercat să văd ce opțiuni aveam, dar nu întrezăream nicio soluție. Nu aveam nici cea mai mică idee cum aș putea s-o păcălesc pe lady Elinor și s-o fac să se dea de gol. Ar fi fost atât de simplu să apelez la Colin, dacă n-ar fi fost

la Paris, sau la Sebastian, dacă l-aș fi putut contacta altfel decât prin *Times*. Eram convinsă că fiecare dintre ei știa mai multe lucruri decât mine.

Eram îngrozită, știind că miza este atât de mare, că, dacă nu rezolv problemele cât

mai bine, vor avea de suferit și mai mulți oameni în afară de cei afectați deja de crimele lui lady Elinor. Nu puteam accepta să fie brutalizat încă un membru al personalului meu, așa cum se întâmplase cu Baines. Dacă aș putea rezolva

totul singură, ar fi o realizare importantă, iar un astfel de gând m-a inspirat și mi-a dat o altă idee. Era atât de evident, încât m-am și amuzat că nu-mi trecuse prin cap mai devreme.

Nevrând să mai pierd nicio secundă, am trimis îndată după

Margaret.

— Minunat! țipă ea. Înseamnă însă că se va întâmpla diseară? Am aranjat totul cu Jeremy ca ruptura dintre noi să se producă astă-seară, la balul dat de lordul primar. Nu știu cum am mai putea schimba.

— Nu trebuie să vii

cu mine, Margaret. Cu
cât e mai puțină lume,
cu atât e mai bine și știi
doar că trebuie să-l iau
pe inspectorul
Manning. Dar trebuie să
scrii tu scrisoarea. Lady
Elinor îmi cunoaște
scrisul.

— Foarte bine. Dar aș
vrea să particip și eu.

Trebuie să-mi promiți
că data viitoare când
mai demaști un
criminal, o să-ți alegi un
moment mai potrivit, ca
să fiu și eu de față.

— O să mă
străduiesc. Acum, uite
ce vreau să scrii.

În următoarea
jumătate de oră am

alcătuit scrisoarea. La sfârșit, am fost foarte mulțumită.

Lady Elinor,
Mi-a fost adus la cunoștință faptul că, în viitor, fericirea fiicei dumneavoastră depinde nu numai de căsătoria pe care i-ați aranjat-o, ci și de succesul logodnicului ei, care are pretenții la tronul

Franței. Băiețelul meu, de doar șase ani, este fiul lui David Francis. N-am nimic îndoială că vă dați seama de implicațiile acestui fapt. Vă asigur că nu mă interesează absolut deloc să-l văd rege; politica este ceva foarte riscant și, când mă gândesc ce au pățit strămoșii lui, nu pot decât să-mi exprim speranța că nu va ajunge niciodată pe tron. Dar, dacă-l opresc,

vreau să rămân de bunăcredință și nu pot face acest lucru fără o compensație. Sunt încântată să păstrez tăcerea și să vă înmânez cheile regatului, ca să spun așa, dacă sunteți și dumneavoastră atât de amabilă încât să merite. Vă puteți imagina că viața noastră nu mai este atât de confortabilă acum, după moartea tatălui său.

Dacă acest lucru vă

convine, aş dori să ne
întâlnim astă-seară acasă
la mine. Nu veniți mai
devreme de ora nouă,
pentru că la acea oră
copilul doarme și așa vom
avea mai multă intimitate.
Mâine dimineață plecăm la
Paris și aş dori foarte mult
să rezolv această problemă
până atunci.

A dumneavoastră etc.

Doamna Elizabeth White

— Nu văd de ce n-ar
veni, spuse Margaret.
Trebuie să plec ca să fiu
gata pentru marele
spectacol. Oh, Emily,
nici nu știi cât te
invidiez; e foarte
palpitan.

— Nu știu dacă
„palpitan” e cel mai
potrivit cuvânt.

— Dacă n-aș avea încredere absolută în tine, n-ar fi. Dar nu mă tem deloc pentru tine. Ești perfect capabilă s-o păcălești pe lady Elinor. N-are nicio șansă.

Am condus-o la ușă și l-am văzut afară pe inspectorul Manning, care vorbea cu polițiștii

din Berkeley Square.
Era ocazia cea mai
potrivită pentru a-l
consulta și a-i cere
sprijin. I-a fost teamă că
planul meu e prea
îndrăzneț, dar am
insistat, spunându-i că
lady Elinor preferă mai
degrabă să vorbească cu
mine decât cu el. În

plus, atâta vreme cât el și oamenii lui sunt în apropiere, n-o să pățesc nimic. Mi-a promis că va veni acasă la doamna White la ora opt și jumătate.

Mi-am petrecut restul după-amiezii cufundată în cărțile lui Homer. În ultimele săptămâni

neglijasem studiul
limbii elene și mă
temeam că, dacă nu
recuperez, domnul
Moore mă va obliga să
mă întorc la Xenofon și
la textele lui anoste, pe
care mă obligase să le
citesc la început. Eram
captivată de
nenorocirile lui Ulise,

care suferea din cauza
mâniei lui Poseidon și
tânjea după Penelopa,
deși nu eram întru totul
de partea lui. Am
impresia că unele
aventuri îl încântau cam
mult și mă întrebam
dacă nu era cumva mai
prejos decât soția lui. Ea
era o femeie demnă de

admirat: isteată,
credincioasă, plină de
inventivitate.

Orele au trecut
repede și am constatat
cu surprindere că era
aproape șapte. Trebuia
să mă grăbesc și să mă
pregătesc pentru a-l
întâlni pe inspectorul
Manning. Tocmai

urcam să mă schimb,
când Davis mi-a dat o
scrisoare de la lady
Elinor.

Draga mea Emily,
Ivy Brandon a trecut pe
la mine în această după-
amiază și s-a simțit rău
după ce am luat împreună
ceaiul. Am încercat să dau
de soțul și de mama ei,
dar nu i-am găsit pe

niciunul. Eu și Isabelle trebuie să luăm astă-seară cina cu prințul și prințesa de Wales și nu vreau s-o las pe Ivy singură cu servitorii. Ești atât de bună să vii și să stai cu ea până când îl găsim pe Robert?

A dumitale etc.

E.R.

O senzație oribilă,

devastatoare, mi-a
strâns stomacul.
Bineînțeles că lady
Elinor nu e atât de
nechibzuită, încât să-i
facă rău lui Ivy în
propria-i casă. Vina i-ar
fi dovedită imediat. Mă
simțeam obligată să fac
cercetări, dar nu mai
aveam timp să merg la

Meadowdown înainte
de a ajunge la doamna
White. Poate că nici nu
era decât un șiretlic
pentru a mă abate de la
scopul meu. Dacă mă
grăbeam, mai aveam
timp să trec prin
Belgrave Square și să las
un mesaj urgent pentru
Robert.

Am fost șocată când
am văzut că-mi
deschide ușa chiar soțul
prietenei mele, cu părul
în dezordine.

— Nu e cu tine? m-a
întrebat, uitându-se în
jur.

— Ivy? Nu, eu
tocmai am primit...

— Lordul Fortescue

și prim-ministrul vin la noi la cină. Trebuie să sosească la opt. Ar fi trebuit să înceapă să se îmbrace, dar nu s-a întors încă din vizitele de după-amiază.

— Citește asta, i-am spus, dându-i scrisoarea.

— E bolnavă? De ce

spune lady Elinor că n-a putut să dea de mine? Am fost toată după-amiaza acasă.

— Nici n-a încercat, i-am răspuns și i-am spus cât am putut de repede tot ceea ce știam despre crimele lui lady Elinor.

— Merg imediat la

Meadowdown.

— Nu cred că i-a făcut ceva lui Ivy, dar fii atent, Robert.

— Mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Tu m-ai găsit pe mine, iar eu mă duc să-mi iau soția.

— Doamne ajută ca Ivy să fie bine! Probabil

că n-o s-o găsești pe
lady Elinor acasă.

— Nici n-aș vrea,
pentru c-o fac fărâme
dacă se uită măcar spre
soția mea.

Robert transformat
dintr-un bărbat oarecare
în exponentul desăvârșit
al celei mai nobile mâinii
divine! Speram ca,

atunci când o găsește,
Ivy să se simtă destul de
bine pentru a aprecia
schimbarea. I-am urat
noroc și am plecat la
treburile mele, cu inima
grea de grijă pentru
prietena mea. Abia
reușeam să mă
concentrez asupra
rolului pe care-l aveam

în această poveste, dar m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că nu-mi pot permite luxul de a mai pierde nici măcar un minut gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ivy.

După ce i-am trimis scrisoarea lui lady

Elinor, l-am rugat pe inspectorul Manning să treacă pe la menajera doamnei White. Știind că nu era neapărat o mare admiratoare de-a mea, m-am gândit că planul pe care îl propuneam ar fi avut mai multe șanse venind din partea unui polițist.

Când am ajuns acolo, m-a salutat cu obișnuita-i privire încruntată, dar de această dată și cu o urmă de preocupare în privire.

— Sunt în siguranță, i-am spus. Azi-dimineață au luat trenul și acum sunt în drum spre Grecia.

— Sper că știți ce faceți. Nu-mi place prea mult de dumneavoastră. Sunteți din alea care aduc numai necazuri.

Nu puteam s-o contrazic. În această privință, avea dreptate. I-am adus necazuri lui Ivy, lui Isabelle, fără să mai spun nimic de

David Francis. El a avut cel mai mult de suferit. Nu erau cele mai încurajatoare gânduri de care să mă agăț înainte de a încerca să prind un criminal, dar nici nu puteam să nu mă gândesc la nenorocirile pe care le provocasem celor din

jurul meu.

Menajera mi-a dat
răspunsul trimis de lady
Elinor la scrisoarea mea.
Spunea clar că nu are
idee despre ce vorbește
doamna White și că
precis e o confuzie la
mijloc, își cerea scuze,
spunând că-i este
imposibil s-o întâlnească

în acea seară, dar că,
dacă doamna White
dorea încă să discute cu
ea, era binevenită
oricând la
Meadowdown, după
întoarcerea ei de la
Paris.

— Nici nu mă
așteptam să fie de acord
cu întâlnirea, i-am spus

inspectorului Manning
în timp ce discutam
detaliile planului. Dar
sper că-și dă seama că
situația e presantă și va
hotărî că băiatul trebuie
eliminat. Și mai cred că
e speriată.

Se apropia timpul și
ne-am întins cursa în
camera lui Edward.

Eram foarte neliniștită.
Mi-am ocupat poziția,
adică m-am ascuns în
spatele dulapului,
întrebându-mă dacă n-
ar fi fost mai bine să-l
însoțesc pe Robert și
reproșându-mi că nici
nu m-am gândit măcar
la asta până acum. Ivy
era prietena mea, și am

lăsat-o în... în ce?
Întunericul era
claustrofobic și aveam
frisoane; nu mă puteam
liniști. Robert era în
stare să aibă grijă de
soția lui. Era firesc ca el
să meargă după ea.

Mă întrebam cât e
ceasul și speram ca
inspectorul Manning,

care supraveghea casa de afară, să fie treaz. Pleoapele îmi erau mai grele decât mi-aș fi putut imagina. Aș fi vrut să-mi întind picioarele.

Mi s-a părut c-a trecut o veșnicie până când am auzit podeaua scârțâind și am văzut

deschizându-se ușa de la camera copilului. Efectul acestor sunete asupra mea a fost mai puternic decât mirosul sărurilor. M-am încordat pentru a auzi mai bine și mi-am dat seama că cineva cu pași mai ușori decât ai unui copil străbate camera și

se apropie de pătuț. Am reușit să văd silueta intrusului în lumina lunii care răzbătea prin draperiile de la fereastră. Cu o mișcare rapidă a vărsat ceva dintr-o sticlă pe o bucată de pânză pe care o avea în mână, apoi a apăsat-o peste ceea ce credea a fi

gura copilului.
Aranjaseam niște perne
sub păături pentru a
părea un corp adormit,
dar și-a retras mâna
când și-a dat seama că
nu e nimeni acolo.
Când m-a auzit ieșind
de după dulap, unde
mă ascunsesem, s-a
întors repede.

— Emily? întrebă ea
îndepărtându-se de pat.
Ce-i asta?

— Ce faceți?

Privirea îi era
îngrozitoare: speriată,
uimită de parcă ar fi fost
în transă, dar în același
timp profund mânioasă.

— Nu-l pot lăsa în
viață, Emily. Distruge

tot ceea ce am făcut
pentru Isabelle. Și
acum, și tu! De ce nu te-
ai oprit? M-ai obligat să
fac și mai mult rău.

— Sunt sigură că e
mai puțin grav decât
credeți.

— Nici n-ai idee cât e
de grav. N-ai văzut-o pe
buna ta prietenă Ivy,

nu? N-aș fi crezut c-o s-o părăsești atât de repede.

— Ce i-ați făcut?

— Mai bine te-ai duce să vezi, râse ea. Știam că vrea să-mi abată atenția.

— De ce l-ați omorât pe David Francis?

— Amândouă știm

de ce a trebuit să moară.
De fapt, tu m-ai condus
spre el.

— Adică diamantul
roz a fost cheia?

— Când am aflat că
era la el, mi-am dat
seama că nu-l pot lăsa în
viață. Delfinul a jurat în
fața familiei mele că nu
se va despărți niciodată

de diamant. Bineînțeles
că nu i-am spus nimic
lui Isabelle. Nu trebuia
să știe și ea toate
detaliile sordide ale
acestei povești. S-ar fi
necăjit.

— Nu trebuia să-l
omorâți.

— Ba trebuia.
Scrisoarea din tabacheră

mi-a confirmat asta.

— Ați furat tabachera? Cum?

— Draga mea, nici nu-ți dai seama cât este de ușor să te furișezi în cele mai multe case.

— Domnul Francis l-a amenințat pe Berry că-l dă de gol?

— Nu știu, dar nu

puteam să risc s-o facă.
Nu înțelegi câte am
sacrificat pentru ca
Isabelle să ajungă unde
e acum? Mi-am cheltuit
toată averea pentru ca ea
să fie regina Franței.

— Și dacă lovitura de
stat eșuează?

— Nu eșuează.
Garnier nu mai poate fi

oprit. Și dacă nu reușește, Isabelle tot va avea o poziție respectabilă, fiind căsătorită cu capul unei familii regale, chiar și fără tron.

— Domnul Francis n-a spus nimănui nimic despre adevărata sa identitate. De ce ați

crezut că va ieși din anonim?

— Oamenii se schimbă când miza e o coroană. Și dacă Berry e dat deoparte, Isabelle rămâne fără nimic. Nu are zestre și n-o să-și găsească alt soț. O să rămână fată bătrână, silită să trăiască în

sărăcie și mizerie. Nicio mamă nu poate să stea nepăsătoare și să-și vadă fata ruinată.

— Dar aveți o viață destul de confortabilă. Nu e chiar atât de rău.

— Creditorii nu pot fi amânați la nesfârșit, mai spuse ea și se apropie de mine. De ce

a trebuit să te amesteci?

— Nu puteam să stau
și să mă uit la cineva
care provoacă atâta
nedreptate în lume.

— Idealurile tale mă
amuză, Emily. Ar fi
trebuit să mă ascuți
când te-am prevenit.
Am încercat să te
opresc.

— M-ați urmărit.

— A, n-am fost eu. A fost destul de simplu să-l determin pe domnul Berry să se ocupe de asta. A trebuit doar să-i bag în cap ideea că vrei să-i dovedești înșelătoria. Când am aflat că n-ai niciun interes romantic față de

el și că faci investigații pentru doamna Francis, mi-am dat seama că trebuie să intervin. N-am crezut că se va ajunge aici, dar ești foarte încăpățânată. Trebuia să-mi fi ascultat sfatul și să pleci în călătorie.

— Și de asta v-ați

arătat atât de prietenă cu mine? Ca să mă faceți să plec?

— Când am văzut că n-ai de gând să faci ce ți-am sugerat, a trebuit să găsesc ceva ca să-ți abat atenția de la scopul meu. Iar soluția evidentă era să te implic într-un scandal.

— Dumneavoastră ați lansat zvonurile despre mine și ducele de Bainbridge?

— Mi-ai ușurat foarte mult sarcina: obiceiurile tale excentrice se cer bârfinite.

— Și tot dumneavoastră ați trimis-o pe Lizzie la

mine?

— Ai descoperit tot, nu? Când am angajat-o, trebuia să fiu sigură că nu te încurci cu domnul Berry. Mai târziu, când mi-am dat seama ce pui la cale, era și mai important s-o am acolo. E o proastă, dar a reușit să-mi dea niște

informații foarte utile.
Nu m-așteptam ca
mama ta să-ți sară în
apărare.

— O greșeală de
neiertat, lady Elinor,
având în vedere până
unde ați mers
dumneavoastră pentru a
vă proteja fiica.

— Nu mai contează.

Berry a vrut să grăbească lucrurile după ce ți-a fost salvată reputația. Păcat că idioții pe care i-a angajat n-au lucrat mai bine. N-ar fi trebuit să traversezi Berkeley Square în seară în care era să te lovească trăsura aia. N-aș mai fi avut eu grija ta în seara

asta.

Am făcut un pas
înapoi.

— De unde ştiaţi că
nicotină e o otravă atât
de puternică?

— O folosesc la
trandafiri. De asta sunt
atât de frumoşi. Păcat că
n-am şi acum, la mine,
un pic. Dar cred că

preferi asta. E mai plăcut. Și se năpusti spre mine, presându-mi pe față pâenza umedă, cu miros dulceag, pe care o avea încă în mână. Am împins-o înapoi cu toată forța, în cealaltă parte a camerei.

Inspectorul Manning a ieșit din umbră și a

ridicat-o pe lady Elinor
de pe podea.

— Nu v-am auzit
intrând, i-am spus.

— Am urmărit-o
când a venit. Am stat
chiar în fața ușii cât ați
vorbit cu ea. Domnul
Hargreaves a avut
dreptate. Sunteți foarte
bună în ceea ce faceți.

Am auzit tot ce trebuia. Oamenii mei urcă dintr-o clipă în alta. I-am anunțat deja.

Au sosit imediat și au scos-o din casă. Am dat cu piciorul de pânza pe care o scăpase lady Elinor.

— Ce-i asta? am întrebat.

Inspectorul Manning
a ridicat-o și a mirosit-o.

— Cloroform.

— Dar n-ar fi avut
același efect ca nicotina.

— Ba da, dacă și-ar fi
dus la îndeplinire
planul. A lăsat o mare
cantitate de petrol
lampant în holul din
fața camerei. Se pare că

voia să dea foc casei
pentru a-și acoperi
fapta.

— Aha, am îngăimat
eu tremurând din tot
trupul.

— Ați făcut treabă
bună, lady Ashton.
Domnul Hargreaves c
să fie foarte mulțumit.

— I-am promis că nu

mă expun la riscuri inutile.

Polițistul ridică din umeri.

— Eu zic că v-ați ținut promisiunea. N-aș fi fost eu de acord cu planul dumneavoastră dacă n-aș fi fost sigur că vă pot apăra. Dacă vi s-ar fi întâmplat ceva din

vina mea, domnul
Hargreaves m-ar fi
strâns de gât.

Inspectorul m-a dus
acasă, unde Davis,
obosit, dar vădit
mulțumit, m-a
întâmpinat la ușă.

— Doamnă! exclamă
el. Vă simțiți bine?

— Foarte bine. Sunt

epuizată, dar mă simt foarte bine. Ai vreo veste de la domnul Brandon?

— Nu de la el, ci chiar de la doamna Brandon.

Și mi-a întins un bilețel pe care era scrisă o singură propoziție: „Totul e bine.” Aș fi

preferat și câteva detalii, dar, pe moment, era suficient. Am căzut pur și simplu pe pat, dar din cauza oboselii nu puteam dormi. Deși eram mulțumită că am rezolvat crimele, nu mă bucuram că am trimis la închisoare, și poate că la moarte, o persoană pe

care o cunoșteam de când eram mică. Mă durea sufletul când mă gândeam la Isabelle, care va afla adevărul despre mama ei, și-mi făceam griji că și viața ei va fi ruinată.

Și la toate astea se adăuga absența lui Colin. Acțiunile sale din

ultimele luni m-au surprins foarte tare. N-a încercat să se opună investigațiilor pe care le făceam și s-a oferit să mă ajute fără să se amestece. Iar acum, când se terminase totul, nu-mi doream decât să stau lângă el, într-un triumf tăcut, și să

discutăm cele
întâmplătoare.

Îmi plăcea să flirtez
cu el, să-l tachinez, să
vorbim despre limba
greacă. Dar nu m-aș fi
așteptat să-mi poată
oferi mai mult de atât ca
partener. M-a provocat,
mi-a stimulat gândirea,
iar când nu mai aveam

nicio speranță, mi-a
oferit mângâiere și
sprijin. Era oare posibil
ca, soție fiindu-i, să mă
dezvolt mai bine decât
dacă aș rămâne singură?
Era un gând emoționant
și nu-mi aminteam nici
măcar un moment în
care el să fi vrut să stea
în calea intereselor și

idealurilor mele. Mă
întrebam când mă va
cere din nou în
căsătorie. Dacă mă va
mai cere. Mi-am dat
frâu liber gândurilor,
amintindu-mi de ultima
dată când m-a sărutat,
senzația brațelor sale în
jurul meu și apoi, în
cele din urmă, am reușit

să adorm.

A doua zi dimineața, la o oră indecentă, Ivy a intrat ca o furtună în camera de mic dejun, m-a îmbrățișat și s-a scuzat.

— Am fost foarte proastă, Emily. Am vrut să te ajut. M-am gândit că planul despre care ai

vorbit e bun și că datorită reputației mele nu voi fi niciodată suspectată că aș putea fi complice la așa ceva. Așa că m-am dus la lady Elinor pregătită să-i spun o poveste lungă și încâlcită, că am auzit despre o groază de infidelități, că am fost

șocată să constată că e
atinsă însăși fibra
morală a imperiului.

— I-ai spus despre
copilul domnului
Francis?

— Am vrut, Emily,
chiar am vrut, dar mi-
am dat seama că nu sunt
în stare.

— Și ce s-a

întâmplat? De ce ai stat așa de mult la ea?

— În timp ce luam ceaiul, a primit o scrisoare. Era urgentă și a citit-o imediat. Mi-a spus că e o problemă de care trebuie să se ocupe personal și s-a scuzat, promițându-mi că se întoarce imediat. Ceea

ce a și făcut. După ce a venit înapoi, am mai băut ceai și m-am simțit deodată îngrozitor de obosită.

— Înseamnă că ți-a pus ceva în ceai.

— Așa cred. A chemat o servitoare, care m-a dus într-un dormitor unde am

adormit imediat. Și n-am mai știut nimic până când nu a venit Robert după mine.

— Și a încercat cineva să-l oprească să ajungă tine?

— Nu. Era foarte supărat, dar și îngrijorat că m-am expus astfel. M-a dus în brațe până

acasă, Emily, îți dai seama? A fost minunat.

Strălucirea de pe fața ei arăta clar că nu mai era nevoie ca lordul Fortescue să discute cu protejatul său. În viitorul imediat, Robert nu va mai face greșeala de a fi peste măsură de reținut cu soția lui.

— Și tu, Emily? Ce s-a întâmplat? I-am spus toată povestea și a fost, pe bună dreptate, îngrozită. Putea să te omoare!

— Nu, eram în siguranță. Inspectorul Manning a fost tot timpul prin preajmă.

— Oribil! Săracă

Isabelle! Să știe că
propria-i mamă e
capabilă de așa ceva.

— Și asta zicând c-o
protejează. E înfiorător.

— Aș vrea să facem
ceva pentru ea.

— I-am trimis un
bilețel de dimineață, dar
nu cred c-o să-mi
răspundă.

Biata Isabelle era într-o situație precară, dar o înțelegeam dacă-mi refuza ajutorul. Toate ziarele vor fi pline de povestea decăderii mamei sale. Iar rezultatul procesului era destul de previzibil. Speram doar ca, fiind femeie, să scape de

spânzurătoare.

— Mă întreb dac-a fost anunțat fratele ei?

Inspectorul Manning a venit imediat după plecarea lui Ivy, cât mai eram încă la micul dejun. De această dată, nici n-a încercat să se mai opună invitației la masă, ci și-a umplut o

farfurie și s-a așezat în fața mea.

— A mărturisit tot. Credea că scrisoarea i-a fost trimisă într-adevăr de doamna White. I-a dat doamnei Brandon laudandum, ca să vă abată atenția, pentru că se temea că dumneavoastră sunteți

în spatele ei. Nu cred că voia să-i facă rău.

— Deci moartea lui Stilleman a fost un accident?

— Da. Lady Elinor voia să-l ucidă doar pe domnul Francis. Lui Stilleman i s-a dat voie să ia ce vrea dintre obiectele de toaletă și a

luat loțiunea de
bărbierit. Jane Stillemar
a fost eliberată din
închisoare azi-
dimineată. Vreți să
mergeți dumneavoastră
la Richmond să-i dați
vestea doamnei Francis?

— O să merg, i-am
răspuns și l-am lăsat
pentru a doua oară pe

inspector mâncând la masa mea.

Beatrice a plâns când i-am spus povestea.

— N-am avut nicio idee. N-am știut cine a fost.

— Aș vrea să-ți ofer alinare.

— De ce nu mi-a spus?

— Nu știu. Ca să te ocrotească, așa cred.

— Ce prostie!

Batista îi era udă, așa că i-am oferit-o pe a mea, ca să-și șteargă fața de lacrimi.

— Și mai trebuie să știi ceva, i-am spus. Ceva mai greu de înghițit.

Beatrice a primit vestea despre fiul nelegitim al soțului ei mai bine decât mă așteptam. A plâns ușor, fără suspine.

— Ce rost mai are acum să fiu supărată pe el? Acel copil e tot ce a mai rămas de pe urma lui. Nu-mi pare rău de

ce a făcut. Își dorea cu disperare un fiu.

Am plecat de la ea, dar nu m-am dus acasă, ci la atelierul domnului Barber, pe care l-am rugat să mă ducă îndată la Richmond. El era cel mai în măsură să o consoleze pe Beatrice.

În câteva zile,
lovitura de stat a lui
monsieur Garnier a fost
abandonată. Vestea că
Charles Berry este ur
impostor i-a scandalizat
pe adepții săi, iar
Garnier era un
politician mult prea abil
pentru a se alia cu un
astfel de om. Cécile a

fost dezamăgită că n-a
avut șansa să-l seducă
pe Garnier și să-l
îndepărteze de la
planurile sale, dar a
rămas cu convingerea
că, la fel ca amanta lui
Boulanger mai înainte,
ar fi fost mult mai
interesantă pentru un
bărbat decât dorința

acestuia de a conduce o națiune.

Iar domnul Berry a dispărut din Paris imediat ce s-a aflat că adevăratul moștenitor al Delfinului este David Francis. Și, chiar dacă nu am reușit să ținem departe de gura presei știrea că Francis are un

fiu, am reușit totuși să
convingem presa să nu-
l identifice. S-a zvonit că
Berry s-ar fi întors în
America și speram să fie
adevărat, pentru că
preferam să-l știu pe
acest ticălos cât mai
departe de mine. I-am
scris lui Colin ca să-l
întreb despre lista de

obiecte furate pe care am găsit-o la Savoy; credea că Berry o păstra pentru că intenționa să ceară ca tot ce-i aparținuse reginei să-i fie dat lui, odată ajuns rege al Franței.

După ce lucrurile s-au liniștit, am început să fac planuri pentru

călătoria la Santorini. Eram nerăbdătoare s-o văd pe doamna White și eram foarte mulțumită că nu trebuia să-i spun că lady Elinor i-a ars casa. Meg lipsind, a trebuit să apelez la altă servitoare care să-mi facă bagajele și aceasta a avut nevoie de mai

multe îndrumări decât eram obișnuită să dau. Tocmai o trimisesem sus, după a treia coborâre în bibliotecă, pentru a cere alte detalii în legătură cu ceea ce luam cu mine, când a dat năvală mama, urmată îndeaproape de Davis.

— Lady Bromley, doamnă, îmi strigă el peste umărul mamei.

— Iar te-ai băgat în încurcături, îmi reproșă ea. Sunt foarte nemulțumită. Toate ziarele scriu numai despre rolul pe care l-ai avut în decăderea lui lady Elinor. Este rușinos

și scandalos. O lady nu face așa ceva.

— Mamă...

— Dar n-are nicio importanță. Sunt aici în numele reginei. M-a rugat să te întreb dacă te-ai hotărât în legătură cu cele discutate cu ea la Windsor.

— Ce să mă hotărăsc?

— Nu mai face pe
proasta cu mine, copilă!
Știi foarte bine că
Majestatea Sa vrea să te
căsătorești. Cine e
norocosul domn?

— Dar Colin nici nu
e măcar în Anglia.

— Atunci,
Bainbridge. Excelent. Îi
pare bine că vei fi

ducesă. Și am auzit despre ruptura lui de prietena ta americană.

Margaret regizase momentul ca o adevărată expertă. Ea a țipat, iar el s-a înfuriat, în așa fel încât, până la sfârșitul serii, tuturor le părea rău pentru ea. A consolat-o până și

lordul primar în
persoană. Părinții ei s-
au simțit tare prost și au
rămas convinși că fiica
lor a fost manipulată și
că e foarte dezamăgită.
Atât de convinși, încât
au acceptat s-o lase să se
mute la Oxford cu trei
săptămâni mai devreme
decât intenționaseră.

Singura ei dezamăgire, mi-a mărturisit, era că n-a fost cu mine când am înfruntat-o pe lady Elinor. Ceea ce, mi-a mai spus, ar fi făcut ca sezonul monden să fie desăvârșit.

— Jeremy nu m-a cerut în căsătorie, mamă, i-am spus eu

clătinând din cap. N-am mai vorbit noi despre asta?

— Te asigur, draga mea Emily, că această conversație se va repeta la intervale regulate, până când îi vei da reginei un răspuns.

— Poate când mă întorc din Grecia...

— Din Grecia?

Doamne sfinte, doar n-ai de gând să te duci din nou acolo! Ce-o să faci? Domnul Hargreaves nu-i acolo, nu? Nici nu s-ar cuveni, fără cineva care să te supravegheze, deși dacă ați fi logodiți...

Am lăsat-o să

sporovăiască, fără s-o
mai contrazic. Simțeam
că-i datorez asta după
tot ce-a făcut ca să-mi
salveze reputația. O
ascultam doar atât ca să
știu unde să strecor câte
un răspuns fără
importanță și mă
întrebam ce o să mai
facă dacă mă voi

recăsători vreodată. O să mă hărțuiască să-i fac un moștenitor, cred. M-am înfiorat.

După ce lady Elinor a fost arestată, am reușit să-l conving pe Colin că nu mai trebuie să-mi păzească nimeni casa. I-am spus că Sebastian, dacă se va mai întoarce

vreodată, n-o să-mi facă
niciun rău. În ultima
noapte pe care-am
petrecut-o la Londra, m-
am trezit și am
constatat, încă o dată,
că-mi pătrunsese cineva
în dormitor. De data
aceasta însă nu mi-a mai
fost teamă. Sebastian a
fost foarte tăcut, n-a

deranjat pe nimeni din casă și nu a trebuit să-mi taie fereastra: o lăsasem deschisă într-un fel de invitație, cred, deși am făcut-o inconștient. Lângă mine, pe pernă, am găsit un tenculeț de scrisori, un trandafir și o cutiuță. Un decor ciudat de familiar.

Mai întâi am deschis scrisorile. Una era de la el; celelalte două erau cele furate de Lizzie din bibliotecă. Biletul de la el era, ca întotdeauna, scurt:

Am păstrat câteva lucruri pentru mine: Biblia mamei și tabachera. Da, îmi dau seama ce

înseamnă asta. Îi poți
spune copilului că voi
avea întotdeauna grijă de
el. Sper să te bucuri de
restul. Ne vom mai
întâlni, draga mea
Kallista.

Δακρύει
φιλέραστού ίδου ρόδον,
οὔνεχα κείναν ἄλλοθι
χού κόλποις ἡμετέροις
έσορά.

M-am străduit puțin,

dar am putut citi textul:
„Oh, trandafirul
îndrăgostiților picură
lacrimi când ea e
departe, și nu la pieptul
meu.” Nu m-a surprins
deloc să găsesc în
cutiuța cerceii lui Cécile,
cei care îi aparținuseră
Mariei-Antoaneta.

La sfârșitul săptămânii următoare, eram în Grecia, după ce trecusem prin Paris să-i dau lui Cécile cerceii și să-i iau cu mine pe ea, pe Cezar și pe Brutus. Voiam să fim împreună

în Grecia și știam că nu
va veni fără căței. Colin
nu mai era în Franța, ci
fusesse trimis de palatul
Buckingham la Viena,
să lucreze la ceva despre
care nu știam nimic. Îmi
era dor de el, dar eram
mulțumită să mă aflu
din nou la Santorini, să
mă răsfăț sub soarele

cald, să nu mă mai satur
de aerul sărat.

Doamna White era
complet schimbată după
șederea la vilă; când am
sosit, abia am
recunoscut-o. Doamna
Katevatis, bucătăreasa, a
fost îngrozită când a
văzut-o și a luat-o
imediat sub aripa ei. A

hrănit-o cu minunata
mâncare grecească pe
care o adoram și, în
scurt timp, doamna
White a început să
câștige în greutate, iar
în cele din urmă i-a
dispărut cu totul acea
expresie de epuizare și
durere pe care o avea
când o văzusem prima

dată. Lui Edward îi mergea foarte bine pe insulă și toată ziua fugărea câinii lui Cécile sau se ținea peste tot după Adelphos, fiul doamnei Katevatis. Edward îl idolatriza pe băiatul mai mare. Călătoria le făcuse foarte bine mamei și fiului.

Am lăsat-o pe
doamna White să-i
explice copilului cine a
fost tatăl său și, după ce
a terminat, i-am dat un
dar din partea lui
Beatrice: diamantul roz
al Mariei-Antoaneta. Era
prea mic ca să înțeleagă
semnificația pietrei și
istoria sa, dar o va face

într-o zi și speram să-i
aducă și oarecare
fericire.

Eram foarte fericiți la
vilă și, ca întotdeauna
când mă aflam în
Grecia, mă gândeam că
n-aș mai vrea să plec
niciodată de acolo.
Cécile și domnul
Papadakos, tâmplarul

satului, au isprăvit
miniatura cu Atena din
vremea lui Pericle pe
care o începuseră astă-
primăvară și
confeționau acum
templul lui Artemis din
Efes. Iar eu studiam
limba greacă,
împărțindu-mi timpul
între citirea pasajelor

din Homer și studiul limbii moderne, prin discuții cu sătenii.

Când vremea era frumoasă, luam micul dejun afară, iar în această zi cerul era mai albastru decât oricând și Marea Egee se întindea la picioarele noastre ca niște fâșii uriașe de

mătase de culoarea safirului. Tocmai îmi citeam corespondența și am sărit aproape de pe scaun când am deschis prima scrisoare.

— Nu pot să cred!

— Ce? mă întreabă

Cécile.

— Domnul Bingham a donat cupa de libații

British Museum.

— Sunt foarte impresionată. Ești o adevărată maestră în arta persuasiunii.

— Nu-i chiar așa. Spune că a dat-o numai pentru că nu mai suporta să-l bat la cap cu o asemenea uluitoare regularitate. Excelentă

expresie, nu ți se pare?
Uluitoare regularitate.
„De parcă ați fi, lady
Ashton, fluxul ce izbește
țărnul delicat,
nepăsător la atacul
asupra nisipului.” Am
ridicat din umeri. Prefer
să fiu oceanul decât
nisipul.

— Kallista, aveți un

musafir, mă strigă
doamna Katevatis de la
fereastră bucătăriei. A
spus că vă așteaptă pe
cărarea care duce la
stâncă.

Acum chiar am sărit
de pe scaun, pentru că
mi-am dat imediat
seama că un singur
gentleman ar veni până

la Imerovigli să mă vadă. Satul, cocoțat în vârful unei stânci de pe insulă, era legat de orașul Thira printr-o cărare ce oferea o priveliște spectaculoasă. Mă plimbam pe acolo aproape în fiecare zi și tot acolo, acum mai multe luni, Colin m-a

cerut în căsătorie.
Astăzi, când l-am văzut,
se uita spre craterul
vulcanului, dar s-a
întors spre mine îndată
ce m-a auzit
apropiindu-mă.

— Trebuie să
recunosc că, până la
urmă, tu ai câștigat
pariul, îmi spuse

luându-mi mâinile într-ale sale. Așa că am venit în Grecia, cum mi-ai cerut.

— Ai venit numai din obligație? i-am zâmbit eu, întrebându-mă cum de am uitat cât era de frumos.

— Sunt unele îndatoriri pe care un

gentleman le preferă
altora.

— Cum a fost la
Viena?

— De fapt, vin de la
Londra. Am avut niște
treburi acolo.

— Ceva care m-ar
putea interesa? l-am
întrebat, așteptându-mă
la răspunsul lui

obișnuit.

— De fapt, da. Sper
că te interesează. Dar
mai întâi am pentru tine
o bârfă care sper să-ți
facă plăcere s-o auzi.

— Ce?

— Lordul Pembroke
a provocat un scandal
care a zguduit
aristocrația până în

străfunduri.

— Să-ndrăznesc oare să sper? Ce a făcut?

— A fugit la Gretna Green cu Isabelle Routledge.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Asta-i o veste minunată. Mi-am recâștigat încrederea în

gentlemanul englez.

— Îmi pare bine. Și acum, despre celelalte. Scoase din buzunarul puloverului niște hârtii. Avocatul tău ți-a trimis asta. E o listă a caselor din Londra despre care crede c-ar fi potrivite pentru tine.

— Oh!

Am luat foaia de hârtie și am privit-o, gândindu-mă fără pic de plăcere că trebuie să aranjez o casă, temându-mă de pustietatea ei, dezamăgită că l-a adus la mine această treabă impersonală.

— Anne mi-a confirmat că n-ai niciun

motiv să crezi că nu mai poți sta în Berkeley Square.

— E foarte amabilă.

— Și sper că restul te va face să te răzgândești în privința cumpărării unei case. Nu-ți pot lăsa ție domeniul meu, Emily, și îmi dau seama de situația dificilă în

care te pune asta. Nu pot să renunț la moștenirea mea, dar pot face altceva.

Și îmi dădu două foi de hârtie. M-am uitat peste cea de deasupra și am rămas cu gura căscată.

— Îmi dai mie cărțile din bibliotecă?

— Pe toate. Sunt ale tale, indiferent dacă te măriți sau nu cu mine. Sunt ale tale; actul e irevocabil.

A doua foaie de hârtie m-a făcut să râd din toată inima.

— Porto? Îmi lași mie tot vinul tău de Porto?

— Sper că nu te deranjează că îmi păstrez whisky-ul.

Ni s-au întâlnit privirile și m-am gândit că aș putea rămâne veșnic acolo, sorbindu-i dragostea. Își ridică mâna spre obrazul meu, abia atingându-l, dar sentimentul era

copleșitor; trecuse atât de mult timp, încât abia de-mi mai aminteam senzația pielii sale atingându-se de a mea.

— Emily, mă mai vrei? îmi șopti.

— Până acum ți-am rezistat foarte bine, dar când mă gândesc la cărți și la Porto... I-am luat

mâna. Ai avut perfectă
dreptate când mi-ai
spus că în *Antologia*
greacă poți găsi câte un
pasaj potrivit pentru
aproape orice situație.
„M-am înarmat
împotriva lui Amor cu
platoșa Rațiunii, ca să
nu mă cucerească, unu
la unu; da, un muritor

se va lupta cu el,
nemuritorul: dar, dacă
pe el îl ajută Bacchus,
cum să-i birui eu pe
amândoi?”

— Știam că n-ai cum
să rezști la Porto.

— Asta-nseamnă că
primesc și un sărut?

Se aplecă și își
apropie buzele de ale

mele, dar nu înainte de
a-mi strecura pe deget
inelul antic din aur și
lapislazuli. Și pot afirma
fără nicio ezitare că tot
timpul pe care l-am
petrecut în așteptare nu
a făcut decât să
sporească intensitatea
acestei clipe: pentru că
n-a mai existat niciodată

un asemenea sărut.

MULȚUMIRI

Milioane de
mulțumiri lui...

Jenifer Civiletto și lui
Anne Hawkins,
persoanele pe care le
iubesc cel mai mult în
lumea editorială,
extraordinar editor și,

respectiv, agent
editorial.

Danielle Bartlett și
Tom Robinson,
publiciști neobosiți care
fac minuni.

Laurei Klynstra
pentru designul
minunat al copertei.
Nimeni n-ar fi reușit
mai bine.

Kristy Kiernan și
Elizabeth Letts, care
citesc, redactează, te
enervează, te
consolează, sărbătoresc
și reușesc totuși să-și
scrie propriile cărți. Și
de ce e rău să vorbești la
telefon de trei ori pe zi?

Marcus Sakey, care
nu numai c-a găsit titlul

pentru această carte (o sarcină aparent imposibilă), dar mi-a și semnalat minunata poezie a lui W.H. Auden, care se potrivește atât de bine.

Jon Clinch, Rache Cole, Zarina Docken
Melanie Lynne Hauser
Renee Rosen și Sachir

Waikar datorită cărora
nu m-am izolat în
timpul scrisului.

Bente Gallagher,
pentru că a citit o primă
versiune a
manuscrisului într-un
timp-record și a venit
imediat cu sugestii.

Shiloh D'Orazio și
echipei de la Five Points

Starbucks, pentru că m-au aprovizionat tot timpul cu ceai și m-au lăsat să stau acolo ore întregi. Jon Allen, tuturor ne e dor de tine!

B.S.R.: Da, aș fi putu termina cartea și fără cabana ta de la munte, dar n-aș mai fi avut o experiență atât de

idilică.

Gary și Stacie Gutting, care s-au achitat mai mult decât excelent de îndatoririle de părinți, oferindu-se chiar să citească în locul meu la miezul nopții.

Anastasei Sertl, pentru constantă inspirație.

Matt și Xander, care, atunci când scriu, sunt obligați să suporte mese sub standard și o casă în care ghemotoacele de praf ajung la mărimi impresionante. Meritați mult mai mult decât mulțumiri.

[1]

Celebru colegiu de arte liberale (inițial doar pentru fete), înființat în 1885, în Bryn Mawr, Pennsylvania (n. tr.).

[2]

Henley Royal Regatta – cea mai veche regată de canotaj din lume, inaugurată în 1839 la Henley-on-Thames, care se ține anual în prima săptămână din iulie (n. tr.).

[3]

Leander Club – cel mai vechi club de canotaj din lume, înființat la începutul secolului al XIX-lea, care-ș: are sediul la Henley-on-Thames (n. tr.).

[4]

Gretna Green, sătuc în sudul Scoției, renumit pentru căsătoriile pe ascuns. În Scoția se puteau căsători, și fără acordul părinților,

cupluri care împliniseră 14 ani (băieți) și, respectiv, 12 ani (fete) (n. tr.).

[5] Ministerul de Externe din Marea Britanie (n. tr.).

[6] Ghidul familiilor nobiliare din Marea Britanie (n. tr.).